Licence No. 331 dated 15th October 1935.

THE TRUTH SHALL MAKE YOU FREE

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE
MARCH 1954

CONTENTS

		Page
1.	Editorial	1
2.	Freedom and Responsibility—By Dr. K. C. Joseph	5
3.	Away with Dowries—By K. Jacob	7
4.	In Defence of Dowry—By Abraham Varghese	9
5.	The Treasure-House of the College—By T. B. Thomas	11
6.	Radio Astronomy—By G. Lakshmana Pai, IV B. Sc.	15
7.	Are We Tailor-Made ?—A. Molly Kurien, Cl. II, Gr. II	19
8.	Dating the Distant Past—By Johnson K. Samuel, IV B. Sc.	20
9.	The Dancer—C. G. Ramachandran Nayar, B. Sc.	23
10.	All's Well that Ends Well—Ramachandran Nair, III B. Sc.	23
11.	College Societies	25
12.	Athletic Association	27
13.	College Notes	28

1.	പ്രകൃതിയെ [illegible]—[illegible], ബി. എ.	1
2.	തകർന്ന ജീവിതം—എം. ജെ. [illegible], ക്ലാസ്സ് IV	2
3.	[illegible]—പി. കെ. [illegible] നായർ, ബി. എ.	5
4.	[illegible]—പി. കുഞ്ഞപ്പൻ, ജൂനിയർ ബി. എ.	6
5.	സിനിമയെപ്പററി—എം. വറുഗീസ്, ക്ലാസ്സ് III	12
6.	[illegible] കവിത—പി. [illegible], ക്ലാസ്സ് I, ഗ്രൂപ്പ് I	16
7.	കവിതനിറഞ്ഞ [illegible]—[illegible]	16
8.	[illegible]—[illegible], ക്ലാസ്സ് I, ഗ്രൂപ്പ് II	18
9.	[illegible]—[illegible], ക്ലാസ്സ് III	18
10.	എന്റെ നാട്—പി. റ്റി. ജോൺ, ക്ലാസ്സ് I, ഗ്രൂപ്പ് II	22
11.	[illegible]—കെ. പി. [illegible], ജൂനിയർ ബി. എസ്. സി.	22
12.	വിധിയുടെ [illegible]—[illegible], ക്ലാസ്സ് IV	26
13.	ശിവരാത്രി—[illegible]	28
14.	[illegible]—പി. കെ.	29
15.	[illegible]—[illegible] വറുഗീസ്	31
16.	[illegible]—[illegible]	34

THE COLLEGE CHAPEL.

THE COLLEGE CHAPEL.

EDITORIAL

The Late Mr. K. C. Mammen Mappillai.

The death of Mr. K. C. Mammen Mappillai on the 31st December 1953 at the ripe age of 82 has deprived Travancore-Cochin of one of its foremost citizens, Malayalam journalism of its uncrowned monarch, and this College of an unfailing friend. It may well be said of him that he was not a mere individual but an institution. He touched life at many points and every cause with which he associated himself felt the impress of his keen intellect and his forceful personality. He has died full of years and honour, but few can help wishing that a life so rich and vital had lasted longer.

From his early days Mr. Mammen Mappillai exhibited abilities of a high order. While yet a pupil in the fifth form he had the audacity to sit for the Madras Matriculation examination with success. Graduating with distinction from the Madras Christian College, he served for ten years as Headmaster in the Mar Dionysius Seminary at Kottayam. On the death of his uncle who had founded the *Malyala Manorama* he became the editor of the paper which he developed eventually into a daily newspaper and a powerful instrument of popular education in Travancore. A democrat to the backbone, he was a doughtly champion of freedom, and in his later days waged a relentless war against Communism. Not the least of his services as a journalist was the support he gave to many a struggling young writer who would otherwise have perished. His interests were not confined to journalism. He was a pillar of the Orthodox Syrian Church. He was a member of the Sri Mulam Popular Assembly and the Travancore Legislative Council. He also served for a term as a member of the Senate of the Madras University. He was a pioneer agriculturist who was one of the first to see the possibilities of large scale cultivation of rice in land reclaimed from the backwaters of Travancore. He was a businessman of genius and was the founder of the Travancore National Bank which played a notable part in affording easy credit to trade and industry on the West Coast. As one of the stalwarts of the freedom movement in Travancore Mr. Mammen Mappillai became a victim of official persecution with the result that his Bank was wrecked, his paper was suspended, and he himself suffered imprisonment.

The debt that this College owes to him is immeasurable. He was one of the earliest leaders of the Christian Church in Travancore and Cochin to welcome the idea of a residential and union College run by the Christians in these parts. He threw himself whole-heartedly into this scheme and played a very important part in backing up the institution from the beginning. His great affection for his brother Mr. K. C. Chacko, the founder of this College, extended itself naturally to this offspring of Mr. Chacko's idealism. The ideals and purpose of this College were however no less dear to his own heart and the support he extended to the College at all times was the expression of his own faith in this venture.

He was a member of the College Council for a number of years and his sage counsel was a priceless asset to the College.

We offer our sincere condolences to the bereaved family.

The Rt. Rev. T. G. Stuart Smith

The resignation, for domestic reasons, by the Rt. Rev. T. G. Stuart Smith, of the office of Bishop in North Kerala is another serious loss to the College. After a brilliant academic career and some experience as a member of the staff of a theological college in England, Mr. Stuart Smith came to India twenty-four years ago as a missionary of the C M. S. As the Vice-Principal of the Theological Seminary called the Cambridge Nicholson Institution, then located at Kottayam, as a District Missionary at Tiruvella, Archdeacon of Mavelikara and convener of the Malayalam Christian Literature Committee, he had rendered valuable services in many fields before he was raised to the episcopate on the inauguration of the Church of South India in September 1947 as the first Bishop of that Church in the Diocese of North Kerala. His position in North Kerala was an exceedingly difficult one, but with his inexhaustible patience, unique humility and serene faith in God he was able to surmount his difficulties and he leaves the Diocese after laying the foundations of Diocesan life on a stable basis, thus making the work of his successor comparatively smooth. He identified himself with every cause contributing to the welfare and prosperity of all the different communities amongst which he laboured. This was abundantly testified to by the numerous farewell gatherings arranged in his honour, not only by the parishes of the Diocese, but also by the non-Christian public of Kozhicode.

The Bishop had a deep interest in young people. During his periodic visits to the College he made it a point to meet the students of the Church of South India congregation of the College individually. He knew them intimately. He has been a true spiritual father to a large number of young people of the dioceses in which he worked.

Bishop Stuart Smith served for many years as a member of the Council of the College for which he has always had a warm corner in his heart. We wish him success in his new sphere of work, and we confidently rely on his continued interest in the affairs of this institution.

The Rev. and Mrs. John Beall

After six years of distinguished and enthusiastic service as Lecturer, Warden, Chaplain, and Bursar, the Rev. John Beall is leaving the College at the end of the present academic year. The qualities and training he brought with him to the service of this institution marked him out from the beginning as one destined to make a lasting impression in this place. In addition to taking the Cambridge Tripos with a second class in Economics, he had acquired some practical experience as an active political worker and businessman in England before he became a Chaplain to the British Armed Forces in South East Asia during World War II. At the end of the war he decided to come to India as a missionary under the

C. M. S. Alwaye was very happy indeed when he chose this out of several places to which he could have gone. His vigorous personality and the freedom with which he moved among people enabled him to enter fully into the various aspects of the life of this College. He impressed everybody as one who meant business in the things he said or did, and it did not take long for him to come to be regarded as one of the moving spirits of this place.

Mrs. Barbara Beall did not come very much into the purely academic affairs of the College, but her part in the general life of the College community was as distinguished as that of her husband. She was an indefatigable worker especially in the activities of the Women's Social Service League. Her help as hostess whenever the College had guests from the West, has perhaps not come to the notice of many people, but it was real none the less.

The young Misses Beall, Barbara, Margaret and Hilda too contributed in no small measure to the happiness of the life of the College community.

It is, therefore, no mere polite platitude when we say that the Beall family will be greatly missed in the Union Christian College. It is not yet known for certain whether Mr. Beall will go to St. John's College, Agra, or remain in Travancore-Cochin as Chaplain to the European residents in the Kerala Area, with his headquarters at Munnar. We understand that one of the reasons for Mr. Beall's departure from Alwaye is that he wants to do more work as a parish priest than he has been able to do here. That makes us hope that in the end he will decide to accept the Munnar job. Mr. and Mrs. Beall and the children will have our very best wishes wherever they go. At the same time, we shall look forward to their coming back to us whenever possible.

Undergraduate Indiscipline

The distressing phenomenon of student indiscipline has been spotlighted in many recent pronouncements. Addressing the first meeting of the University Grants Commission at New Delhi on the 28th December, Shri Jawaharlal Nehru deplored the present-day behaviour of students and their tendency to direct action, and stated that his suggestion with reference to the Lucknow University strike that the University should be closed for some time was not made in a moment of irritation. He still felt that a temporary closure of Universities would help students and teachers to reconsider their attitude. Mr. Nehru is no alarmist; that he should advocate a step so drastic only shows how grave the malady is. To diagnose the disease correctly and apply the proper remedy is one of the urgent tasks of educational statesmanship. In a note prepared for the Central Advisory Board of Education, the Secretary, Union Ministry of Education traces the prevalent indiscipline to the general loss of idealism, the growth of economic difficulties and the loss of leadership by teachers brought about by their low income and correspondingly low social status, their lack of control over educational issues and the flow of ill-equipped personnel into

the teaching profession. It will be seen that the note throws the responsibility for indiscipline largely on the shoulders of the teaching profession. While it is true enough that many teachers today do not command the respect and enjoy the confidence of the students and do not consequently exercise a wholesome influence on them, it is not right to make the teacher alone the villain of the piece. In his convocation address at the University of Agra, Dr. C. P. Ramaswami Iyer put the matter in more satisfactory perspective. He said:

> Superficial studies devoted to summaries and aids to cramming, the lack of contact with nature and one's own environment, the unhealthy influences generated in over-crowded colleges minimising healthy social contacts and interesting community life, the absence of personal touch between the preceptor and the pupil, and the feverish craze for degrees and diplomas as a passport (and only as a passport) to an immediately fructifying career are in truth responsible for the malaise and the frustration of which strikes and disorders are but the outer symptoms, but such symptoms would not have manifested themselves if parents and leaders had by their own lives and precepts furnished an example of one-pointed patriotism and disciplined enthusiasm bent to the urgent and perplexingly difficult tasks of reconstruction that confront a liberated India... Certain forms of agitation and certain patterns of thought were decided to be appropriate in a period of revolutionary crisis, and pending the attainment of freedom; but many of them are tragically inappropriate today and it is up to the seniors to furnish object-lessons in behaviour by their approach, positive and negative, and by their rejections as much as by their acceptances which would serve to remodel the minds of the young, reorganization and not revolution being their watchword and their objective.

As a pendant to this we would add the lament of the Rajpramukh of Mysore at the Seventh Quinquennial Inter-Universities' Conference.

> Students were plastic material in the hands of party bosses and communal leaders and they produced in the sacred precincts of academy civil strife and inter-communal warfare.

What we are facing today is nothing less than a crisis in University education. If the crisis is not to culminate in catastrophe, there must be a complete reorientation, with a shifting of the emphasis from quantity to quality. Less crowding in colleges; restriction of admission to applicants of decided merit; appointment of men of first class calibre and character alone as teachers; the universal adoption of the tutorial system as in the Universities of Oxford and Cambridge; replacement of mass lecturing by individual attention; compulsory residence of students in properly run hostels; the prohibition, if necessary, by legislation of the production of all crambooks and made easies; assessment of the students' fitness for a degree not by his performance at a single deciding examination but by his day to day progress; canalising the exuberant enthusiasm of youth into attractive and purposeful channels of social activity; and above all the complete emancipation of the young mind from all insidious extra-academic influences; these are a few of the reforms to be effected if our colleges are to become true temples of learning. Only then will there be no problem of discipline.

Length of Degree Courses

We understand that the Syndicate of the Annamalai University has

decided to extend the Degree and Honours Courses by one year while retaining the two-year Intermediate Course. The innovation proposed runs counter to the recommendations of the Radhakrishnan Commission as well as of the Secondary Education Commission. While there is a consensus of opinion in favour of a prolongation of the degree course, it is generally felt that the extra year should be found by cutting the length of the Intermediate course and replacing the Intermediate by a one year Pre-University Course in which instruction will be by the methods of the school, rather than of the College. We feel that such reforms are best undertaken by all the Universities acting in concert.

The Medium of Instruction

It is heartening to see that authoritative opinion is declaring itself with increasing emphasis in favour of the retention of English as the medium of instruction in our Universities for a considerable time to come. Prof. E. J. Wayne, Regius Professor of the Practice of Medicine in the University of Glasgow, said recently at a Press Conference in Bombay that a too quick introduction of the teaching of Medicine in Hindi in the Indian Universities might cut India off the main stream of medical progress in the world. It would also produce, he added, internal difficulties in the States in which Hindi was as foreign a language as English. At the Quinquennial Conference of Indian Universities, the Rajpramukh of Mysore, while conceding the desirability or even the necessity of employing an Indian language as the medium of higher education, was clear that India's backwardness in science and scientific literature demanded the retention of English. He declared:

> While the federal language in the days to come could be the official language of the Indian legislature and the Judiciary, of business and commerce and of inter-provincial intercourse, it is necessary that English should be continued as the medium in our Universities for a considerable time.

In a broadcast from All India Radio, Delhi, on the Future of English, Shri K. M. Munshi, Governor of Uttar Pradesh, claimed that "today English is ours: with its aid we can make ourselves felt throughout the world. It would therefore be criminal to ignore or neglect English in this country." He recognized that English could not be what it had been in the past, and that India's cultural and political future depended upon Hindi as the national language. No efforts should therefore be spared to enrich, strengthen and popularise Hindi, but there should be no hurry in giving up English, and Hindi should replace English only when, and to the extent it was able to replace it. His verdict is unambiguous:

> English should not be hustled out in any sphere of life. As Hindi grows,—and it is growing fast,—there will be an easy transition from English to Hindi. The present day Secondary Education, therefore, should not be divorced from English. Where higher Education in Science, technology and even humanities is concerned, study in English is indispensable.

Criticising the recent circular of the Bombay Government prohibiting Anglo-Indian Schools from admitting pupils whose mother-tongue is

not English Shri S. K. Patil, M. P., President of the Bombay Pradesh Congress, characterized the circular as "the silliest thing in the world." He further observed.

No language is a foreign language, and English which is a cementing factor in India is definitely not a foreign language.

Every resolution of the Indian National Congress till today is being thought out, printed and drafted in English, and that shows that English has an important place in our national set-up.

Like Urdu, English came to this country in the historical evolution, and it should be accepted as one of the Indian languages and the parents have every right to choose English as a medium of instruction for their children.

We may mention that the Bombay High Court has declared the circular illegal and vindicated the right of a parent to get his son educated through the medium he prefers. The judgment says :

Every language in use in India is a recognised language. ..It might be said that English is a foreign language, it did not grow in this soil, it had been brought from England. But in the constitution it was as much Indian as any other language spoken by other Communities in this country.

All this is very impressive, but the fanatics on the other side are not content to wait. Shri Dinkar Rao Desai, Minister for Education, Bombay, is confident that he can produce the necessary text-books in Hindi even in engineering and scientific subjects by June 1955 and if only the Universities will make up their minds, Hindi can become the medium of instruction in Colleges in the academic year 1955. We hope Mr. Desai will not reform in haste and repent at leisure. Before he makes the plunge let him inquire why the regional language in the Annamalai University and Hindi in the Nagpur University proved unpopular as media of instruction.

A living wage for Teachers

The University Grants Commission, recently constituted by the Government of India, has started well by recommending that no University Professor should receive a salary lower than Rs. 800/-. Though for the present this long overdue measure of amelioration will apply only to teachers in Universities it is a good augury for the teaching profession as a whole. While the lot of the College teacher is in all conscience far from enviable, that of teachers in schools is nothing short of a disgrace, and it is no surprise that discontent has of late become explosive. The Bihar Primary Teachers' Association (representing 40,000 teachers) complain in a memorandum to Government that "whereas the masons of ordinary buildings get Rs. 3 a day, we the masons of the nation get only one third of that amount." In Calcutta, Secondary School teachers have resorted to direct action resulting in violence, and damage to life and property. We deeply sympathise with teachers in their demands, but thoroughly disapprove of their action. "Go slow" tactics, mass demonstrations and strikes are to say the least highly indecorous and unworthy of teachers whose duty is to set a high example of dignity and discipline to the pupils committed to their charge. It is a sad day when keeper turns poacher.

THE NEW BIOLOGY BUILDING.

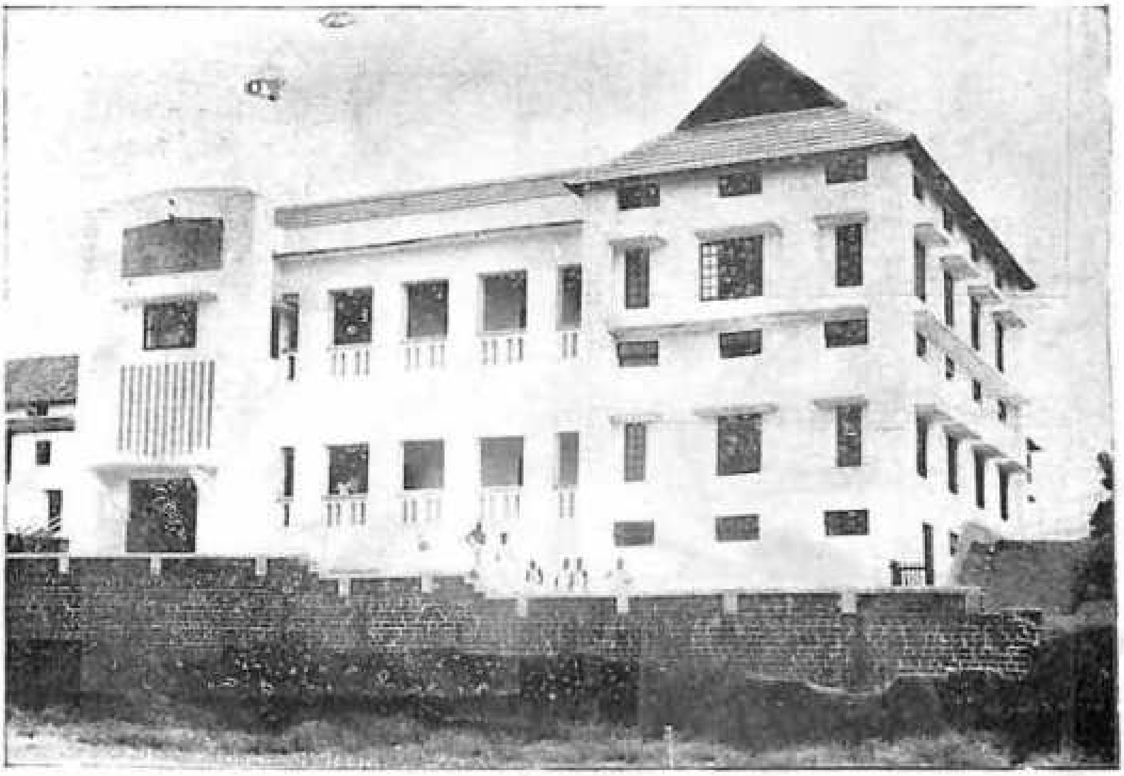

The History and Economics Association Excursion Party at Ootacamund.

The Mathematics Association Excursion
Party at Kodaikanal.

FREEDOM AND RESPONSIBILITY

By Dr. K. C. Joseph

(A Sermon preached in the College Chapel on Independence Day)

On Independence Day our minds naturally turn to the thought of freedom. Our religion has rightly been spoken of as the religion of freedom. We believe in the glorious liberty of the children of God. Our Lord, in his first sermon, quotting the words of Isaiah (Is. 61. 1-2), said, "The Spirit of the Lord is upon me.........He has sent me to proclaim release to the captives...... to set at liberty those who are oppressed" (St. Luke 4. 18). To the Jews who believed on him he said, (St. John 8. 31–32) "If you continue in my word, you are my disciples and you will know the truth, and the truth will make you free."

Freedom then is fundamental to the thought of the Christian. And it is rightly so; because Christianity is the religion of love and love inevitably involves freedom. Love must be given and received in freedom. It cannot be given or received in any other way. You can force a person to do things in the way you want him to; you can force him to behave in the manner you dictate; but you can never force a person to love you. There is no love where there is no freedom.

Nor can character grow except in an atmosphere of freedom. It is by choosing to do the right thing when I have the chance to do the wrong thing also, that my character grows. The boy who is always kept under supervision and not given any opportunity to go wrong, never actually learns to choose the right and he develops no character. Free will is, indeed, one of the greatest gifts of God, and there is a great deal of truth in the saying that freedom is everyone's birthright.

And yet it is only partially true to say that freedom is my birthright. For, after all, in the very matter of my birth, I did not have freedom. I did not choose my parents; they were there before me and I could only accept them. I did not choose the home in which I was born, the society in which I was to grow up, the historical forces that were to mould my nature to a very great extent. There are many things indeed in which we cannot choose; we can only accept. Even after we are grown up, our life is conditioned by so many factors which are entirely beyond our control, and if we are a little thoughtful, we will easily find that our freedom is a very limited thing indeed.

Shelley was the poet of liberty: his imagination revelled in the very idea of freedom; but he found that the facts of life did not accord with his visionary ideal. And he cried, "Life like a dome of many-coloured glass stains the white radiance of eternity." Shelley wanted to be free to do just what he liked; he wanted to sail on the ocean without submitting to the rules and conventions that sailors had worked out for themselves; he made a small boat and called it *Ariel*; he did go out on his voyage, but it ended

all too soon. The little boat was swallowed up by the waves and the poet and his much vaunted freedom sank to the bottom.

That, I think, is a parable for us. Our freedom is very limited indeed. Or rather, what we often call freedom is not freedom at all.

Just think of a curved railway line and a motor road running parallel to it. The train comes and takes the curve at forty miles an hour; but when the car comes it has to slow down at the curve or it will find itself in the ditch. The train has the freedom to do forty miles an hour round the curve, because it is bound by the rails. The car is not free to do so, because it is not bound at any point.

Freedom that is worth having is always freedom under some control. It may sound a paradox; but it is true all the same.

The great Russian novelist Dostœvsky, author of the novel "Crime and Punishment," one of the greatest novels of the world's literature, examines this problem of freedom in a number of novels. In order to study the true nature of man, Dostœvsky puts him in unusual circumstances, and then gradually taking away all external restrictions one after another and thus emancipating him from conventions and social laws follows his destiny in this state of freedom until he reveals whither it has inevitably led him. Always when man has given the rein to his arbitrary will and repudiated the organized life, he finds himself cast in a hell of inner division and there he treads the path of expiation or goes mad. The great lesson of Dostœvsky's novels is that freedom is a good thing when it finds its fulfilment in love and self-forgetting service, but that without love, which sacrifices itself in order to create good, freedom leads only to self-destruction. You have only to read a book like "Letters from the Underworld" to realize the terrible agony that the novelist passed through in order to learn this apparently simple lesson.

There is a lovely parable of Rabindranath Tagore. He says: "I have on my table a violin string. It is free to move in any direction I like. If I twist one end, it responds, it is free. But it is not free to sing. So I take it and fix it into my violin. I bind it, and when it is bound, it is free for the first time to sing."

We all want freedom. Freedom for what? Freedom is a relative term. If we mean by freedom, freedom to express all that is finest in our personality, then all the talk about absolute freedom to do what we like is utterly absurd. Freedom to be the best that we can be is found only in bondage to the best that the world has ever known.

Freedom and bondage do not normally go together, it is true. But they must go together, and they do go together in love.

There is a beautiful verse in the O. T. which has fascinated me often. It is the 5th verse of the 21st. chapter of the Book of Exodus. It says, "I love my master, my wife and my children; I will not go

out free." The verse comes in a passage which describes the law regarding treatment of slaves. Many of the slaves spoken of were broken and bankrupt Hebrews. They had been sold to satisfy their creditors, and the law of Israel made an effort to have them treated *kindly in* their misfortune. They were *to be set* free at the end of seven years *of bondage*. The slave, *if* he had come *to* his master alone, was to go *out alone*. He might have, *in the course of the* seven years, *married a woman* from among the master's *household* and might have had children. But he was to leave them all and to go out alone. That was the price of freedom. Think of the conflict in the man's mind: the fierce thirst for liberty that burnt in every Hebrew heart on the one side—and the deep impulse to sacrifice his freedom for love. He cries *passionately*, "I love my master, my *wife* and my children; I will not go out free."

Love at its best always means renunciation and in a special sense renunciation of freedom. But love gives meaning to life, a meaning which freedom cannot give unless and until it finds fulfilment in love.

Freedom and bondage can be reconciled, when both are enlivened by love. We have true freedom when we are utter slaves of true love which is God. To serve God—to work under His discipline—that is freedom. *Absence of all control is the ruin of all living.*

Our freedom lies not in doing whatever we like, but in being free to choose the right master, "Whom to serve is perfect freedom."

"Make me a captive, Lord
And then I shall be free."

AWAY WITH DOWRIES! *

By K. Jacob

My thesis in this *article is* that the dowry system, as it *is now* working in our Indian society, is *more* evil than good. For almost *everything*, we can see some value, and *this* is true of human institutions *also*. *Thus*, while we deplore the evils *of the* caste system, we cannot deny *that* even caste has its good points. When we evaluate any human institution, we have to compare its merits with its disadvantages, and if the latter predominate, we must condemn it as evil.

Now, what is the custom we are *talking of*? We are *talking of the dowry* system, *as it is actually* practised among us. A *man who* has a daughter to be married has *to pay* a heavy price for *securing* a husband for her. The price *depends* on the social status of the latter. There is a 'market rate' which was mentioned in the discussion of this subject in the Indian Parliament, which is fairly correct. For an I. A. S. man, one has to pay between twenty and forty thousand

* This and the next *article* set forth the rival points of view on the subject at a debate in the College Union.

rupees, an M. B. B. S. degree holder fetches Rs. 20,000/- and an Engineer Rs. 15,000/- (provided he is in Government employment). An ordinary graduate is now worth something like Rs. 10,000/- provided he has some money at home to fall back upon, should he be unemployed.

Obviously, the argument that the dowry is the share of the family property, which is the fair portion due to the girl, does not hold water. For if it were so, it could not vary with the status of the husband. It is really the price paid for the bridegroom.

"And why not ?" we are asked. If a man wants his daughter to be well placed in life, why should he not pay for it? Why should he not confine his ambition to what he can manage? Let a poor man try to get but a poor bridegroom, and the problem will not arise.

I object to the system because it is fundamentally wrong. Marriage ought not to be settled on the basis of filthy lucre. It is a contract based on a spiritual relation, and ought to be made only between a young man and a young woman, who know and understand each other. It must not be a financial bargain between their parents. What happens in our community is very different from what ought to be. A man with a marriageable daughter is hard put to it to find a husband for her. He goes in search of one and finally secures one, the main deciding factor being his ability to pay. Lives are made unhappy and families are sometimes ruined by this evil custom.

If a man has a large number of daughters then his plight is indeed pitiable. He has to find ready-money, for no one will be satisfied with a portion of his land, as dowry. If he has ten acres of land, and five daughters, he can give two acres to each. (A middle class family cannot be expected to have more than ten acres.) But no young man will come forward to marry a girl who has two acres of land, probably a hundred miles away from his place. And if the father tries to sell the two acres, he will find it difficult to get a fair price. So what usually happens is that the father mortgages the whole property, raises a loan of Rs. 5000/- and marries his eldest girl to a man who will accept this poor sum as a dowry. I fear he would not get anybody better than a middle school teacher. A high school teacher may not be willing to accept anything less than 7000/-. These are indeed the normal figures at the present day.

By the time the third daughter is married, the man is utterly ruined, and his two youngest daughters will have to remain unmarried, unless they take the matter into their own hands. But such a course of action is regarded as very reprehensible by our society.

I will be asked a question here. Why should not the man divide the Rs. 5000/- he borrowed, among his five daughters, and pay Rs. 1000/- each as dowry, to each of them? The answer is that an ordinary middle class father will not get an ordinary middle class bridegroom for his daughter for anything less than Rs. 5000/-. He will have to go down in status if he pays only Rs. 1000/- or even

Rs. 3000/-. Why? What wrong has he done? His crime is that he has brought five girl children into the world.

Is there no good at all in this system? It has one point in its favour. A parent might be able to find a husband even for an ugly-looking daughter, if he pays enough. This is the one merit of this system. By exploiting human avarice, one can manage to get what is otherwise difficult. But the evils inherent in the system far outweigh its merits.

What is the remedy for this evil? There is only one way; our society must become more liberal. We must start by recognising that marriage is a union of souls. The young people must be encouraged to choose for themselves. They must be given full freedom to know and judge for themselves. This will also meet to some extent the difficulty of finding husbands for plain-looking girls. When marriage is a business transaction between the parents, the young people are, no doubt, allowed to meet each other just for a few minutes. Then they can only see whether their life-partner is good-looking or not. But if they both know a number of other young people, then they will be able to pick and choose. They will understand that beauty is only skin deep, and that the really valuable qualities depend on character and intelligence. Of course, young people will make mistakes. To minimise this danger, their elders should *advise* them. But the choice must be their own, and not merely based on the girl's father's ability to pay. Once they have chosen, the parents will find it difficult to enforce a heavy payment. Naturally, wealth will find its own level in the scheme of values.

IN DEFENCE OF DOWRY

[By Abraham Varghese]

The practice of giving a dowry has come in for much criticism lately. Voices of disapproval are heard from Parliaments and platforms. There are many who think that the practice is even more abominable than 'Sathi' (the ancient custom of wives flinging themselves, or being flung into, the funeral pyre of their husbands.) And these people censure Lord William Bentinck for his woeful lack of a sense of priorities in abolishing 'Sathi' while leaving the greater evil of dowry untouched! These people will dub anyone who may venture to speak a word in favour of the dowry system as a pest on society, a stumbling block on the path of social reform. Those who criticise the dowry system may be grouped thus: First, those politicians and pedagogues whose mental equipment puts strict limitations on the range of subjects about which they can speak authoritatively. They feel that the dowry system is one of the very few subjects they can confidently speak about. They speak with vim and vehemence on the 'evils' of the system. They have no axe to grind except perhaps their desire to be in the public eye. Secondly come unfortunate fathers of strings of girls. They speak with conviction. To them it is a vital issue affecting intimately their existence. One

can sympathise with them, one ought to. It is too much to expect of them a spirit of academic dispassionateness. Thirdly come students—thank God, not all — I have had occasion to hear more than once jet-black representations of the dowry system from their ardent lips. However I have noticed that in most cases this is only a passing phase. They regain their common sense as soon as they step out of the portals of the college. Their own experience, gained in the rough and tumble of everyday life, along with their parents' firm views on the question soon knock the nonsense out of them. They become chastened and subdued. The scales fall off their eyes.

When an eligible bachelor speaks in support of the system, one is likely to impute motives. But even at the risk of being misunderstood I would say that the dowry system is not so despicable a practice as it is made out to be. Viewed properly, it stands vindicated. I look at it this way: viz., it is the price paid, by way of compensation, by the father of a girl to the boy who is about to marry her, for the misery he is going to endure. The father of the girl knows the fate that awaits his son-in-law. He having been a husband for long, knows what it is like to be one. He sympathises with the boy. He sends up a silent prayer to God, if he is religiously minded, for the poor boy's sake, and gladly gives away the money as a token of his sympathy. In the case of many, this renders marriage more endurable. It enables them to put up with their wives 'till death them do part'. Looking back upon married life most people find only two bright spots: the rapturous days of the honeymoon and the tidy sum that changed hands on the day of marriage! I admit this is not a very bright picture of matrimony. I refer the readers to G. B. Shaw to mention but one of those who hold similar views on the topic. If I err, I err in excellent company.

The power of a dowry over men, especially old men, is tremendous. It brings intransigent people round to reason in no time. It has almost a magic appeal to many. It is a great eye-opener. Juxtaposed with a thin dowry a girl may appear fat, black complexioned, ugly and mentally deficient. Bring her again to the stage with a fat sum attached. And lo and behold, all objections evaporate. Hidden beauties and dormant talents of the girl suddenly spring to one's vision. A sudden preparedness to compromise on matters of appearance, character, family status etc., becomes evident—all this without the least twinge of conscience. Conscientious fathers may hold out a little longer. But a fat dowry dangling before them is too strong a temptation to the best among them. The purse triumphs over principles.

The dowry system enables parents to dispose of such of their daughters as are not particularly beautiful, and those who are positively ugly, without much difficulty. It is an accepted law governing the transactions in the marriage-market that the magnitude of the dowry varies inversely with beauty. Ugly daughters pose no problem to rich fathers.

There are those who put the character of the girl above everything else. Nothing else, they say, really matters. But curiously enough, many such people after years of search come to the conclusion that the girl with the fattest dowry incidentally seems to possess sterling character too! It is after arduous search that they arrive at this very important truth.

The dowry system confers certain benefits

on society. For example, it has contributed to the progress of education in this part of our country. Many fathers stake their everything, mortgage their land and borrow money freely, to give their sons good education, banking upon the dowry they will fetch, when they come out with flying colours with degrees and diplomas tucked under their arms.

Many would be surprised to hear that the dowry system has a bearing on the growth of population. As a student of Economics I am vitally interested in the subject. The dowry system promotes late marriages in two ways. First it holds back young men from a headlong rush to marriage. Had it not been for considerations of dowry many a young man would go to marriage on the wave-crest of emotion. Any ridiculous infatuation might end up in marriage. Many of the bachelors one sees around are bachelors by choice, not by chance. They are waiting for the 'big catch'! And when finally they marry after years of wrangling and haggling over the dowry question, —(of course their parents do this for them and bear the odium and they tacitly give their consent) —a few precious years will have slipped by and they find themselves on the wrong side of thirty—a rather late age for marriage, according to Indian standards. Again it seems, at least in the Eastern hemisphere the Creator is showing a definite partiality to the female of the species. Statistics confirm this. But if the chances are that the next issue in any family will be a girl rather than a boy, it is conceivable that no birth is actually registered! Almost on the day a girl is born the father starts a S. B. account which means tightening of the belt and the consequent discomfort. Well, I do not want to stretch this point further. Its influence on population growth, I hope, is quite obvious.

I admit the dowry system is being abused by many. These abuses have tended to commercialise marriage. But the fact that a system is being abused is no excuse for its abolition. It is better to do away with the abuses that have cropped up. After all, is not the daughter entitled to a share of her father's property? .....

It is foolish to combat the dowry system with legislative enactments which at best may only serve to spotlight the extreme abuses. But at the same time it will drive dowry underground. Blackmarketing in bachelors will be the net result. Abolish it, it will come by the back door. There is no use crying hoarse against it so long as the conditions of supply and demand (if you will excuse the Economics jargon) of eligible bachelors and marriageable young women remain as they are.

THE TREASURE HOUSE OF THE COLLEGE

By T. B. Thomas

Bertrand Russell once devised a test question which he put to many people to discover whether they were pessimists. Bob Trevelyan, the elder brother of George Trevelyan, the great historian, was once the subject of Russell's test. Russell put the question: "If you had the power to destroy the world, would you do so?" Out came the prompt reply "What? Destroy my library?—never." We do not know if this answer enabled Russell to label Trevelyan as a pessimist or not, but it did show where

Trevelyan's treasure was. 'For where your treasure is there will your heart be also.' A collection of books need not always be the most precious possession of an individual. But it can be said without hesitation that all is not right with a College if the Library does not occupy a central place in its life.

The photographs of the College Chapel and the library have been given some prominence in the present issue of the College Magazine. These are the most attractive buildings in the College campus and are the exhibits of the place for visitors. This is as it should be, because the Chapel and the library can rightly claim to be the two most important and sacred places in a Christian College. Whether they are actually so to every member of the College is a different question. But these two buildings are there presenting a constant challengeto eachindividual, inviting him or her to enter in and find joy, peace and enrichment.

Students of the present generation may not be able to appreciate the enthusiasm that the older members of the College have for the new Library building. Till very recently the College had no library building at all and the books were stored in a dark cellar. [The stock of chemicals and glass ware of the Chemistry department have now 'displaced' the books.] The books never had the chance to see the light of day except when some very enterprising student or member of the staff managed to take a book out. In the past, the reading room offered little attraction to the students either by the silence or by the restful atmosphere it provided. Its use was primarily as a place of shelter and conversation. The present 'Southern Hall' and the 'Mathematics room' have been successively the consulting library and they were no fit abodes for the goddess Saraswathi. The founders and authorities of the College realised right from the beginning that a good library was one of its primary needs. After the Silver Jubilee of the College, through the generous help of friends and old students this long felt need has been met in a really worthy manner.

It is a matter for great satisfaction that as a result of the whole-hearted co-operation between the library staff and students a fine tradition is being established in the working of the library. One of the wisest members on the staff of this College, who is by no means a prodigal in using words of praise, paid a well deserved tribute to this tradition at a recent Hostel 'Social.' Comparing the present generation of students with an earlier generation he deplored the lack of self-control and concentration and the state of disintegration that he observed among the former. As a remedy to this deplorable condition he recommended that every student should spend at least ten minutes each day insidethe library. He believed that the wholesome silence and sacred atmosphere that prevail in the library would soothe and integrate and restore the distracted personality of the student and repair the damage done to him by his noisy environment.

It is not merely in the maintenance of silence that we are building a good tradition. The sacredness and silence of the library do not have the harmful effect of frightening away the students. The number of students using the library is steadily, though not rapidly enough, increasing. In this respect we seem to be very much ahead of the University of Oxford! It is said that 'no book ever passes out of the sacred precincts of the Bodleian—and some say that very few Oxford residents ever pass in!' It is also said that there was a time 'when undergraduates in Cambridge were forbidden the

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE.

(1) A typical hut in Kaniyankunnu.

(2) Student volunteers thatching a hut.

(3) Noon-feeding of Primary School children.

THE COLLEGE BASKETBALL TEAM (1953–'54)

Sitting:—(*Left to Right*) Messrs. C. P. Andrews B. A. (*Physical Director*), T. B. Ninan M. A. (*Principal*), Kurien John (*Captain*), T. B. Thomas M.A. (*President*).

Standing, 1st row:—Messrs. Abdul Rehiman, V. A. Thomas, C. Cheriyan, Abraham Thomas, P. C. Mathew.

Standing, 2nd row:—Messrs. Muhammod (*Games Boy*), Ninan Thomas, Mathew K. John and K. M. Joseph.

THE COLLEGE LIBRARY BUILDING (By Old Student Jacob John)

use of the library in the mornings if they were men and in the afternoons if they were women, the reason apparently being that the tall book cases in the deep-set, ill-lit bays might harbour dusty romances.' We are more advanced than the Cambridge of those days because both men and women students may use our library at the same time!

While we can be proud of the tradition that we are establishing, there are many things left to be desired. The large majority of students in this College are living in multi-seated rooms and these rooms are not conducive to quiet reading and study. The number of man-hours wasted in the hostels is appalling and the consequent loss to the students and to the community irreparable. One way of redeeming the situation would be to keep the library open for longer hours every day and to encourage students to use the library during their leisure periods and during the hours when quiet work in their rooms is impossible. The College library ought to be a place where the students can work from morning till evening in peace and comfort.

The students who now use the library may be grouped into four classes—those who go there primarily for reading light periodicals and magazines; those interested in journals and periodicals related to their subjects; those who want to make use of the library for reading their own text books and lecture notes; those whose primary aim in going to the library is for consulting the reference books and other books. The proportion of those in the last three categories should increase considerably before we could say that a proper use of the library is being made by the College community.

The special task of the University, according to Newman, is to develop, exercise and discipline the mind of a man, his capacity to think, to distinguish the parts and to group the whole of a field of knowledge, to judge for himself between right and wrong, true and false, beautiful and ugly. In this task the library can be a most important training

centre in a college. One of the results of university education should be that a man is taught where to seek for knowledge and information on a subject, how to seek for it, and then to sort out the relevant from the irrelevant and comprehend the essential. Once again there is no place like the library to equip a man in this respect. Here, however, the library has to contend with two powerful enemies. One is the 'good' teacher. According to many students a good teacher is one who does all the thinking for them, who dictates to them notes which are completely 'sufficient' for examination needs and who effectively dispenses with the need for buying text books. It is time the 'good' teacher realised that he is a traitor to the cause of true education. He would do well to heed the remark made by the late Dr. Robert Millikan, world-famous American scientist: "Attempting to cover the whole subject in a series of lectures, as is often done, is a stupid anachronism—a holdover from pre-printing-press days." A good lecturer, without being obscure, should provoke the student to think and drive him to the library thirsty for more knowledge and facts. The other enemy of the library is the 'Guide' or 'Annotation' book. There is nothing inherently bad about it nor can we always regard it as 'rotten' stuff. It is however claimed on behalf of these guides—and this claim wins many student supporters for a flourishing industry—that they enable the student safely to dispense with text books and save the trouble of original thinking or effort. They prevent a large number of students from grappling with their text books and shut them out from the life-giving and inspiring influence of great thinkers and writers.

In short a narrow examination system and all types of spoon-feeding war against real education and the purpose of a library. In fighting these dangerous enemies the library has to arm and equip itself with a plentiful supply of text books and reference books. Few libraries will however be able to find the money needed for this. The noble example set by the students of the Chemistry Section of this College is worthy of emulation. They have raised among themselves on a co-operative basis enough money to get down a number of copies of important text books which are too costly for each one of them to buy. They now have easy and constant access to text books. They have generously made a present of these text books to their departmental library for the benefit of their successors. It is an encouraging sign that some of our hostels also are trying to build up libraries of their own.

It is to be hoped that our library would instil a real love for books in the hearts of our students and that this love will find expression in their forming their own private libraries. In this connection the remarks and advice offered by 'Bruce Truscott', the author of 'Redbrick Univrsity', is worth quoting. "Even when the University library is a good one and extends to readers the welcome that it should by means of the principles of continuous opening and unrestricted access to the book stacks, the student must be still made book-conscious in another way—he must be encouraged to form his own library. Too often, at present, he looks forward to the day when, with his name safely on the final list, he can take his well-worn text-books to the nearest second-hand dealer and get a few pence for each of them.... The joy of having a book—a loved tool—continuously at hand and by careful and constant use making every page of it a familiar friend is something they have never even imagined." The excuse that book

collection is an expensive hobby is only partly true, because some of the best books in the world in all subjects are printed in cheap editions or made available at very reduced prices through book clubs. The little sacrifice involved in buying books and owning them will pay ample dividends in later life in the form of refined enjoyment and edification. Poets are often accused of being incapable of stating facts without exaggeration or of keeping truth separate from fancy. But Wordsworth was certainly not guilty of overstate ment when he wrote.''

"Dreams, books, are each a world
and books we know
Are a substantial world, both pure
and good
Round these, with tendrils strong as
flesh and blood,
Our pastime and our happiness will
grow"

RADIO ASTRONOMY

BY

G. LAKSHMANA PAI,

(IV B. Sc , Physics Main)

" Radio Astronomy is an infant-in-arms among the Sciences. Born of excellent stock, it has a promising future to disclose." There are millions of stars in the Galaxy, but only about five thousand of them are visible to the naked eye even when the sky is clear. With the help of very large telescopes like the one at Mount Palomar, it has become possible to extend the range of visible stars to a few millions. The telescopes can receive only the waves of the visible spectrum, and this is only a very small part of the electromagnetic waves emitted by the stars. With the help of photo-electric cells etc., it has become possible for us to extend our investigation a little further to either side of the visible range, that is, to the ultra violet and infra red regions of the spectrum. Thus our knowledge of the Universe has arisen from the study of the stellar emissions in this narrow visual and near visual regions of the spectrum. Recently a new astronomical tool was discovered by the help of which we are able to study more about the stars and other heavenly bodies by the reception of radio waves emitted from them. This new branch of Science is known as Radio Astronomy.

Electro-magnetic waves have wave lengths ranging from $\frac{1}{10^{11}}$ cm. to the order of 1000 cm. In this big range of wave lengths only a small range of waves having wave lengths from $\frac{3}{10^{5}}$ cm. to $\frac{6}{10^{5}}$ cm. are visible to the eye. Radio waves are waves of very large wave lengths. The wave lengths of radio waves used in Astronomy range from 1 cm. to 1000 cm. Longer wave lengths are prevented from reaching the earth by the ionosphere and shorter ones by absorption in gases of the earth's atmosphere.

Radio waves studied in Radio Astronomy are not different in nature from light waves, but they differ enormously in both wave length and behaviour. This is why radio

Fig. 1.

Electromagnetic Spectrum.

Wave lengths in metres.

10^{-2} to 10 metres—Radio Waves used in astronomy.

10^{-3} to 10^{-4} Light—ultra violet, visible and infra red.

Below 10^{-3} metres × - rays.

methods have produced something of a revolution in Astronomy. It is a well-known fact that infrared rays can penetrate haze much better than light waves. Radio waves show the same tendency but to a much greater degree; with them we can not only 'see' easiry through cloud, but also through huge patches of dust which are present in inter-stellar space.

Many difficulties arise in the detection of radio waves. First, their wave length is very great and for receivers of high resolving power, a very wide aperture is needed to receive these waves. The resolving power of a telescope is usually measured as the ratio of the diameter of the aperture to the wave length used. With radio waves, to get the resolving power equal to that of an unaided eye, we have to use an aerial having an aperture of one mile diameter. So, with an ordinary receiver, the aerials should be extending to a few miles. This arrangement is very inconvenient and so receivers with large apertures of the order of a few feet in diameter are used with fairly long aerials. A receiver along with an amplifier and a recorder is usually known as a Radio Telescope and it is the apparatus used in Radio Astronomy. Fig. (2) compares an optical telescope with a Radio Telescope.

Sir Oliver Lodge may be called the father of "Radio Astronomy." It was he who first thought of looking at heavens with a "radio eye" instead of with an "optical eye." "The year was 1900, in the early days of radio, and Sir Oliver tried to discover whether he could detect radio waves from

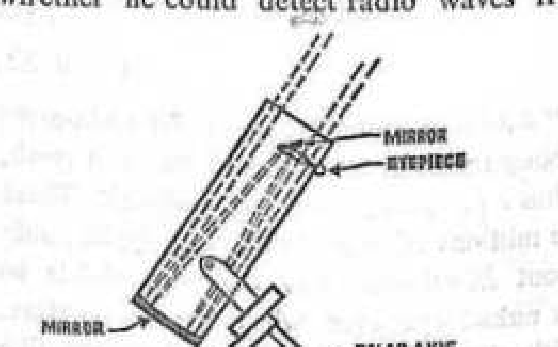

Fig. 2.

An Optical and a Radio Telescope.

THE COLLEGE LIBRARY : Reading Room.

THE COLLEGE LIBRARY: Entrance.

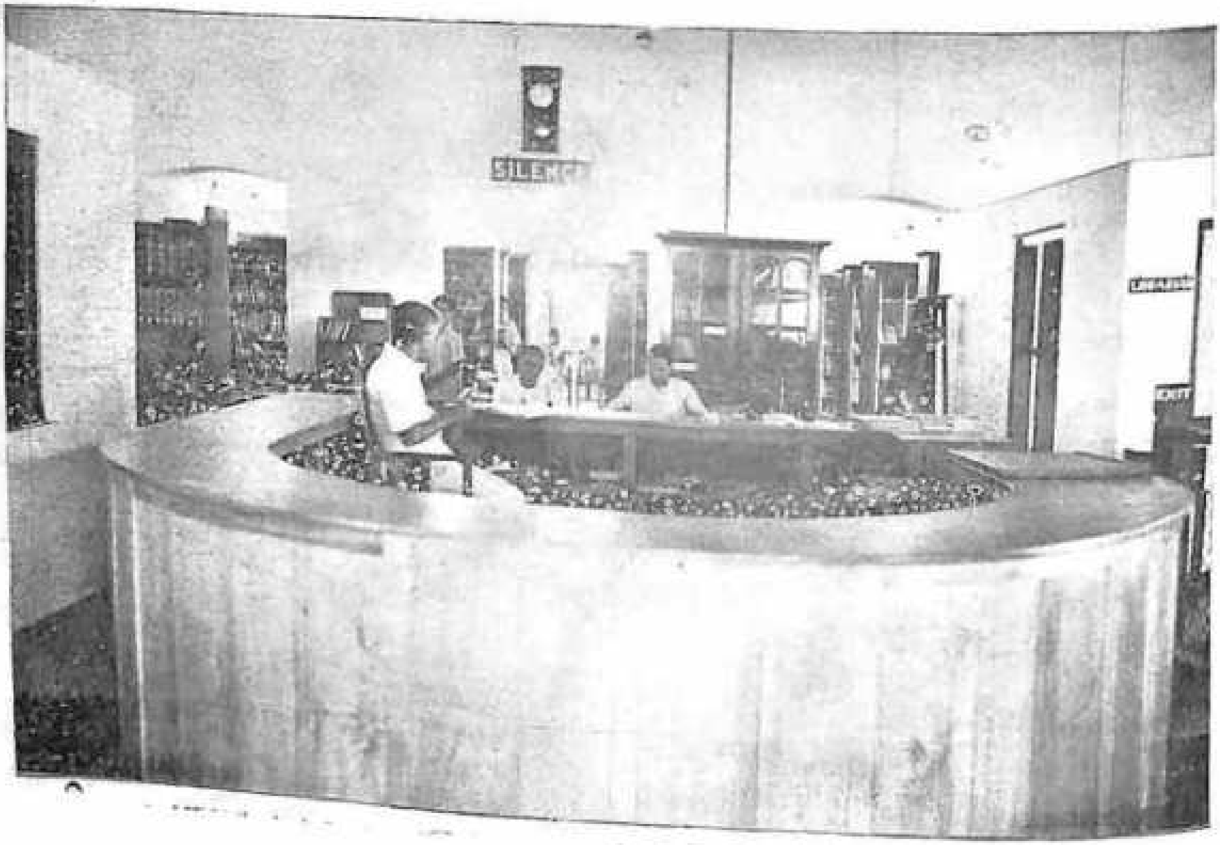

our own particular star, the Sun itself. The experiment failed because of the insensibility of the wireless receiver used—it was the day of the coherer. Yet it would be no misnomer to call Sir Oliver Lodge the first radio-astronomer, for the experiment was surely conceived on right lines and with modern valve equipment would have commanded success."*

In the year 1931, K. G. Jansky of America while listening to a radio-receiver heard some sound in the receiver whose source was nowhere on the earth. He found that the noise was due to radio waves which came from the regions beyond the solar system. These waves came from the general direction of the Milky Way. Because these signals produced the same sort of sound in the loud-speaker as the valve and circuit noises with which radio engineers were familiar, these were referred to as cosmic noise. He concluded that there are certain stars or groups of stars which are sending light waves as well as radio waves, and these stars were detected by the ordinary telescopes. But there are certain other stars which send only the radio waves or only the radio waves of the electromagnetic spectrum from them reach the earth, the other part being absorbed by the atmosphere. These stars cannot be detected by telescopes as they are not visible. But their presence is established from the reception of the radio waves by the Radio Telescope.

These accidental observations by Jansky opened up a new era in astronomical investigations, but it was not until 1940 that a deliberate attempt was made by Grote Rober in U. S. A. to study cosmic noise with special apparatus. He was able to do a great deal of research in Radio Astronomy with the help of his 30 feet Radio Telescope. He found out that the radio waves were stronges from the directions near the centre of the local Galaxy and along the plane of the Milky-way. During the Second World War, the concentration of work on Radio and Radar for military purposes greatly helped this research. The war left with us a fine heritage of highly sensitive receivers and directive aerials, some of which were ready-made as Radio Telescopes. A great deal of engineering knowledge was obtained on metre and centimeter wave lengths. Very rapid progress in this branch of Science followed. It is well-known now how the intensity of cosmic noise varies in different directions in space.

The distribution of radio noise over the sky follows closely the Galaxy. The exact shape of the Galaxy cannot be known correctly from the ordinary astronomical observations, for, they are sometimes barred by clouds. Since radio waves are able to penetrate fog and cloud, they are much more useful in this case. From these observations the belief that, the Galaxy shows the same sort of spiral structure as is characteristic of the very distant external nebulae, is confirmed.

In 1948 after a long period of research work Bolton and Stanley in Sydney and Ryle and Smith in Cambridge announced that some part of the radio waves came from discrete localized sources called Radio Stars. About 200 Radio Stars have been located, and some of them have been studied carefully. By the use of very powerful Radio Telescopes, Radio Stars in the constellations of Cassiopeia, Cygnus, Taurus and Virgo

---

* Sir Edward Appleton. Presidential address to this year's meeting of the British Association for the advancement of Science held in Liverpool.

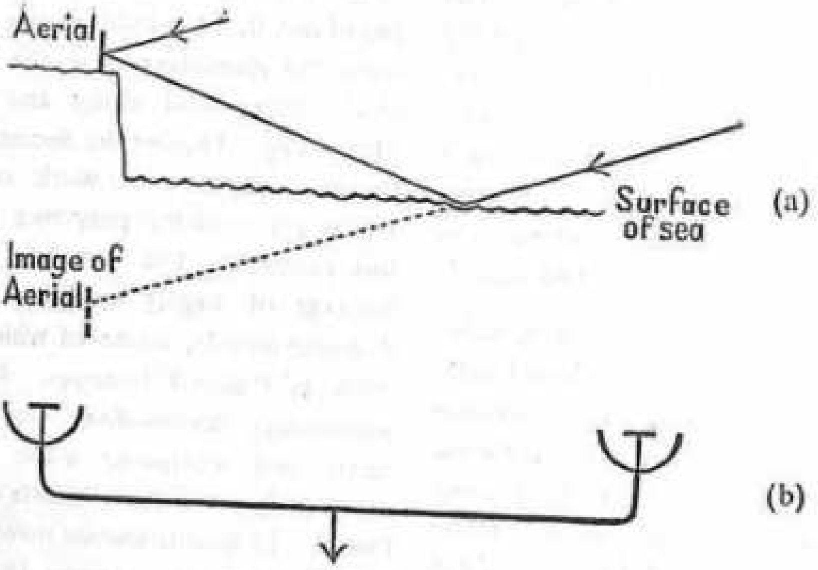

Fig. 3.

(a) Cliff type interferometer.

(b) Horizontal spaced type interferometer.

were found out. Those in Taurus correspond to the Crab Nebula, those in Virgo to the extra-galactic Nebula M–87; and the ones in Centaurus were identified with the extra-galactic nebula N. G. C. 5128.

There are several methods to receive radio waves emitted from Radio stars, and other heavenly bodies. There are two methods usually employed and both these methods are due to interference. In the first method (used by the Australian radio-physicists) the Radio Telescope known as the cliff type of interferometer is situated on the top of a cliff near the seashore, and the telescope is directed towards the sky. Radio waves from a star will now reach the receiver directly and also after reflection on the water surface in the sea. See Fig. 3. These two sets of waves will strengthen or destroy each other depending on their path difference. If the waves arrive in step (e. g., two crests or two troughs reach the receiver together) they strengthen each other whereas if they arrive out of step (a crest and a trough reach the receiver together) they cancel each other. As the star rises or sets the path difference between the two sets of beams continuously varies and the intensity pattern obtained in the receiver fluctuates. These fluctuations are recorded automatically on a graph, and using this graph the direction of the radio star, its distance etc. can be found out. This arrangement gives a resolving power comparable to that of a simple telescope with an aperture four times the height of the cliff. The second system is one developed in Cambridge. Here two aerials are spaced horizontally and they are connected together and the common connection is led to the Radio Telescope. Interference is produced, and we can get the variations of the intensity of sound as before. This is known as the horizontal spaced type of interferometer.

Now, there are several stations where very large Radio Telescopes are used. These Radio Telescopes are usually mounted so as to turn in any direction and they can be directed to any part of the sky. They are

usually paraboloidal in shape with very big apertures. The largest Radio Telescope now under construction is of 220 feet diameter. It is situated on Jodrell Bank, Cheshire, and it belongs to the Manchester University. A huge amount of money (£ 3,00,000) is to be spent on this, and it is calculated that it will require 2000 tons of steel. This instrument is supported on steel towers 180 feet above the ground riding on a railway track 340 feet in diameter. The telescope which is newly designed will have a steel bowl of 250 feet diameter, 60 feet deep at the centre and it will weigh 300 tons. This forms the aperture. This instrument will track a given point on on the sky automatically with a precision of about 15 minutes of arc.

Radio Astronomy has led to many interesting results. It is found that radio waves are produced from near the sun spots, and sometimes they are produced from bursts and outbursts during noise storms of the sun. The bursts are sudden disturbances unlike the sunspot activity, and last for only a very short period, and these appear on longer wave-length regions. Outbursts are much more intense and they last longer and they occur in shorter wave length regions. By the help of the giant Radio Telescope at Jodrell Bank, Cheshire, we may hope that it will be possible for us to add appreciably to our knowledge of the Galaxy and other heavenly bodies.

Reference:

1. Radio Star, study of their nature and identification. M. Ryle, F. R. S. Cavendish Laboratory.

The Times Science Review. Spring 1953.

2. The Radio Telescope. A new tool of Astronomical Research. Dr. A. C. B. Lovell; Professor of Radio Astronomy, Jodrell Bank Experimental station of Manchester University. The Times Science Review Winter 1952.

3. Science News. No. 21

4. The School Science Review. No. 121, June 1952.

ARE WE TAILOR-MADE ?

(A. MOLLY KURIEN, Class II, Group II)

" If barbers make men gentlemen, tailors make women ladies " is not a true dictum, as both men and women are very much tailor-made.

Ha ve we ever stopped to thinkfor a while that both men and women owe a great deal to their tailors for their very existence in a modern society ? What doth it profit a man if he buys the finest cloth from his draper and is without the services of a good tailor ? Don't we have family tailors just as we have family doctors ? A good tailor has become an indispensable element in modern life ! He is always at a premium. No newspaper has such an advertising value for a tailor as the clothes he makes which proclaim his skill wherever the wearer goes.

Many of us may not perhaps know that within the community of tailors themselves there is always a quarrel between the cutter and the stitcher as to who is the superior of the two. The cutter says that good cutting means dress half made and we as a rule worry more about the cut of our dress than about the cut of our face ! How many " soft hearts " are broken by the slightest of errors in cutting a blouse and how many " strong hearts " bleed to see a square pocket instead of the beloved hexagonal one on a bush coat !

The tailor prepares the queen for the coronation. He gives bishops the outward insignia of their spiritual authority. He is wanted by Church and State alike.

There is no limit to the fun attaching to fashions in tailoring. The story is told of a tailor who by an oversight reduced the size of a bush coat by four inches, making it come up to the waist only. Some fashion-mongers who saw this considered it to be the latest style as the person concerned had only just returned from Paris. Thereafter every man who placed an order for a bush coat was careful to see that it came up to the waist only!

Instances are not wanting of fashions designed for cold climates being blindly imitated in tropical countries. Here is Meena who has just returned after her studies in Cambridge. There she wore woollen blouses with buttons on the back. This was done to avoid the chest being exposed to the cold. But a Madras tailor who saw this took it into his head to copy it and lo! it became the rage. Could senseless imitation go further?

Let us hope some legislation will soon come to fix Indian standards of dress. Otherwise there will be sartorial anarchy if not insanity.

I do not dispute the place of tailors in society. They may be as indispensable as the air we breathe. But whenever we ask them to make dresses for us, let us not forget Shakespeare's oft-quoted lines,

> " Costly thy habit as thy purse can buy
> But not express'd in fancy ; rich, not gaudy ;
> For the apparel oft proclaims the man"
> (and the woman too!)

DATING THE DISTANT PAST

BY

JOHNSON K. SAMUEL,
IV B. Sc. (Physics Main)

The end of the nineteenth century was rich in discoveries fraught with far reaching consequences. The departing century bequeathed to the new one a vast potential store of knowledge which after its proper development, revolutionized the ideas of physicists. Becquerel, in 1806, made the remarkable discovery of radioactivity. Substances like Uranium, Thorium, Radium and Actinium, possess the property of spontaneously emitting radiations of a special character which are able to penetrate through matter, opaque to ordinary light. The radiations given out are on account of spontaneous disintegration of the elements. The study of the radioactive bodies has proved of great importance in the development of Modern Physics and has thrown a flood of light on the structure of an atom. It showed for the first time that atoms of certain heavy elements are not permanently stable but they break up with explosive violence and great emission of energy, leading to the production of a whole series of new elements which have only a limited life.

There is a dim past to which historians cannot reach. It has however been attempted by geologists—or, geochronologists as they are now called—of our times, to determine the age of the earth and the chronological history of the earth

TAGORE HOSTEL DRAMATIC CLUB (1953-'54)

'മിസ്റ്റർ കൊമ്പള്ള്''

Sitting (L. to R.)—Messrs. Abraham Thomas, M. C; George, P. T. John, P. M. Thomas *(Warden)*, P. A Zachariah, K. K. George.

Standing (L to R.)—V. G. Ulahannan, Thomas Chandy, E. T. Baby, K. Mani, George Varughese.

Standing, Top row (L to R.)—Jacob John, Alexander Thomas, A. V. Alexander, K. Unnira.

NEW HOSTEL DRAMATIC CLUB (1953-'54)

'പ്രണയദൗർബ്ബല്യം'

Sitting(L. to R.)—Messrs. M. V. Paulose, K. M. Joseph, A. K. Baby (*Warden*), P. V. Varkey, K. John Mathew.

Standing(L. to R.)—C. A. Mathew, K P. Philip, C. A. Ippora, Joseph Fenn. T. J. Joshua, T. P. George.

and of its inhabitants, prior to the records of history. All branches of Science have been pressed into service to achieve this aim. Any known method is capable of covering only a limited range of time. But it has been possible to cover a long prehistoric period by successively applying one method where another seemed to fail.

One of the recent methods is the biological process of counting the annual growth-rings of trees. Frequent draughts in a country impress their characteristic mark on the growth-rings of trees. A careful examination of the timber gives the necessary data for a chronological estimation. This method has been successfully employed in U. S. A. The chronology, thus obtained in North America, covers a period of 3000 years. The counting of varves—the annual layers of mud, silt and sand deposited in quiet water – is yet another method employed for the purpose.

Radioactivity provides a new means of determining unrecorded time. It is found that all surface rocks contain minute quantities of radioactive elements like Uranium. These radioactive heavy elements spontaneously break up into lighter elements, emitting penetrating radiations in the process. The final product is found to be lead. The rate of disintegration of these elements is not affected by ordinary chemical processes and physical conditions Temperatures from —186° to 2000°C and pressures from that in the lowest vacuum up to 2000 atmospheres, have no effect upon it. The principle that the number of atoms disintegrating in a unit of time at any instant is a constant fraction of the number of undisrupted atoms at that instant, is known as the law of disintegration. Thus it can be seen that disintegration is a strict function of time. For example, it is known that 7400 million parts by weight of Uranium produce one part by weight of lead every year. As time passes on, more and more of Uranium atoms disintegrate by radioactivity becoming lead atoms in their place. So the proportion of lead atoms relative to the radioactive Uranium atoms in a sample of a rock, helps to estimate its age. It is on such calculations that scientists say that the age of the crust of the earth appears to be in the neighbourhood of 3,000,000,000 years.

It can be noted that the previous method gives age estimates of the order of many millions of years. The method is used only to find the age of such materials as the crust of the earth, the coal and the deposits of chalk in tropical areas. The geochronologists could not get any information concerning the later prehistoric periods like the Stone Age, by making use of that method. Very recently the discovery of a different kind of carbon aroused great enthusiasm and exultation among them They find that the method leased on that carbon reaches upto the last 20,000 years, covering the above mentioned ages also.

The cosmic rays in the upper atmosphere produce neutron particles. The ordinary nitrogen atoms get converted into carbon of atomic weight 14 by their collision with the neutron particles. And that is the origin of carbon 14. This kind of carbon is heavier than the ordinary carbon and is radioactive. But both of them behave in the same way in chemical reactions. Both form carbon dioxide in the atmosphere. (The chemists call

them, isotopes.) The plants feed upon carbon dioxide. And all living animals derive their bodily existence from the vegetable kingdom, directly or indirectly. So carbon 14 is an essential part of all living organisms. The carbon dioxide gas, inhaled by the plants from the atmosphere, is a mixture of the gas formed from carbon 14 and that from the ordinary carbon. So it is obvious to see that the ordinary and the radioactive carbons are present in plants or animals in the same proportion as they are found in the atmospheric carbon dioxide.

The time required for half the radioactive substance to disintegrate is known as its half-life period. The half-life period of carbon 14 is 5700 years—as it is experimentally determined. This mean that, the ratio of the radioactive carbon to the ordinary carbon will be one half of the atmospheric ratio after 5700 years and the ratio after 11,400 years will get dropped to one-fourth and so on. A living organism continues to absorb fresh carbon dioxide. But when it dies, the process of absorption ceases and no fresh carbon 14 is added to it, from that moment. Now the radioactive carbon effectively disintegrates according to the law described before.

The principle developed on carbon 14 has been tested for its reliability. The method has passed the tests most successfully. If a specimen of wood, used by the Stone Age man to shape his implements is available, we can find the ratio of the two kinds of carbon present in it. The proportion of carbon 14 decreases with the passage of time. The comparison of this ratio with the actual one in the atmospheric carbon dioxide forms the basis of calculating the age of that specimen. With the great advances that have been made in the experimental techniques for the study of radioactivity, it is an easy matter now to detect the presence and estimate the proportion of radioactive atoms in a given sample of matter.

It will be interesting to see a few instances of calculations. A piece of wood from an Egyptian coffin of the Prolemaic period was examined with the radiocarbon method. It was found that its age was between 1740 and 2640 years. And its age is actually 2280 years, as it is known from historical evidences. Also the age of a giant tree which grew in California was similarly calculated as between 2580 and 2840 years. It had been previously found that the tree was 2928 years old, by counting its growth-rings. Many other calculations confirm that the method gives extremely satisfactory results. So the method can be safely applied to estimate the age of specimens about which other information is not available.

The age of the Dead Sea Scrolls has been determined in a manner which put an end to all speculations about its date. The cloth with which the document was wrapped was tested for its contents of carbon 14 and the scientists assigned to it the date between 167 B. C. and 233 A. D. A sample of snail-shells from Northern Iraq was examined on a similar basis and its age was determined. Radio carbon method was again applied to find the date of man's first arrival in America. The American Indians had been in possession of the continent, long before the arrival of Columbus. How long, was a question that had puzzeled scientists for a long time. After the discovery of carbon 14, the geochronologists were able to investigate the age of the specimens of the rope sandals from Oregon, the charcoal from prehistoric hearth-sites from Nebraska and the giant bones of animals, together with human bones from the caves in Chile. (These are some of the archaeological remains in America and are supposed to belong to the period in question.) All the calculations gave surprisingly consistent results.

It can be very well hoped that further experiments with radiocarbon will lead man to a better understanding of humanity and of prehistoric ages.

THE DANCER *

C. G. RAMACHANDRAN NAYAR, B. Sc. (HONS.)

The golden bangles jingling,
The golden bracelets twinkling,
With dreamy eyes,
Soft smiling lips,
And a flowing garment
You stood—a soul of beauty in
woman's form.

The May stars tuned the 'Veena'
And the 'Apsara' girls sang—
'Gainst a background,
Of the love dreams
Of immortal 'Brindaban'
You danced—and the smiling lotus
petals also danced.

"ALL'S WELL THAT ENDS WELL."

[A Short Story]

RADHAKRISHNAN NAIR, R., *III B. Sc., Chemistry (main).*

"Sue *my darling*, be calm." John preached like a philosopher. In the corner of the park, sitting on a bench, Susan, his love, was weeping. *John* could not bear this. Never had he seen her weeping since they met two years ago. A gentle breeze usually so pleasant was *now* embarrassing to the two *lovers*. Striking against the rainbow *sari of* Susan, it produced a *murmur*. Probably, the generous breeze might be trying to console her by saying something in *its own* language. But they *could not* hear it now. The fish *in the pond* near them came to the surface and produced a sound. Sunset was nearing. At a distance *in* the sea, fishermen in boats were *trying* to come near the shore. *John* and Susan had often looked at these and had felt happy. But on that day, they sat motionless. A melancholy song was heard from the radio. Crowds of men and women were rushing *to the park*. "Sue, it is nearing night. Don't be silly. I will resist this, and this marriage will never *take* place. I will marry no one but *you*, dear." "Are you sure?" *Susan* raised her head. "Yes. *Now* you return to the *hostel*." She stood up and walked *slowly*. The eyes of John were on her till she disappeared. The bulbs became brighter and *brighter* as darkness grew thicker and thicker. Yet John sat there, reflecting on the past.

* * *

Again, that sad song. John remembered the first occasion when he was attracted by *Susan*. It was at a College Union meeting, that she sang the very same song. He forgot himself on hearing that. It made him feel that he was in some *other* world. John began to love her. He knew that she was a general attraction. Somebody even dared to call her the "College Beauty." However, she did not seem to care for any of them except merely as college mates. John's love for her was not a passing fancy. Notwithstanding all apparent discour*agement*, he persisted in his love for her. He eagerly waited for an opportunity to test her attitude towards him. Then came a chance. John was a good *football player*. After an exciting match in which he himself scored the winning goal, when he returned from the field, the lovely voice of *Susan* greeted

*Based on CHANGAMPUZHA'S exquisitely musical 'KAVYA-NARTHAKI' in which he likens Malayalam poetry to a dancer.

him with "congratulations." After returning a "thanks" he went to his hostel. The incident effected a great change. After that, another opportunity came and that was on the College Day. John was the hero in the drama and Susan the heroine. There were many scenes which correctly reflected John's real condition. In one of those scenes the secret came out. Once for all Susan became his own. It was the beginning of the Christmas vacation of their second year at College. When they were about to go home, John asked her to write down in his diary the address to which he should send his letters to her. Susan was going to her mother's house for the vacation, for, her father—a judge—had been appointed as a vacation judge and he would be on his circuit throughout the time. So she gave John the address of her mother.

John usually spent his vacations with his elder brother who was a Fishery Inspector in a coastal town. After their mother's untimely death and their father's second marriage, the two brothers had clung to each other more than ever before. Their visits to the city, where their father lived with his second wife and had a flourishing legal practice, were no longer very happy occasions for either of them. For Christmas, however, they met at their father's place every year. This time the father's Christmas gift to John was a marriage proposal. John was to marry the daughter of an old friend of his and bring home a fat dowry. Poor boy! He knew the temper of his father and was afraid of contradicting him, especially in the presence of his step-mother. He could only get his brother suggest to his father that he was too young to marry. But their step-mother had made up her mind to get the big dowry for the use of the family and she put a stop to all arguments saying that boys should learn to obey their fathers. It was with a sinking heart that John accompanied his brother to the coastal town. He did nothing during the rest of the vacation except pour forth his heart in long, long letters to his dear Sue.

The College reopened after Christmas and the lovers met again in the familiar corner of the park. Susan was oppressed with a feeling that fate was unfriendly to them and that in the end John would have to give her up. That was why she went on weeping, and poor John had to try to calm her.

* * *

Back in his room, John was pondering over things. This was their last term together. No one could foresee what the future had in store for them. The course of true love never ran smooth. Fate was perhaps against him. But he would fight to the last.

John wrote again and again to his father saying that he did not like to get married at this age. But his father was a strong man and he was not going to be baulked. Soon the year came to an end. The lovers renewed their vows to each other and went home. John had express orders from his father to go straight to him. This time he was not going to be allowed to go to his brother until he agreed to this marriage proposal. And, of course, with a step-mother watching his every step, there was no way of writing a letter to his 'Sue' or receiving one from her. Arrangements for the marriage went apace. John was to marry the daughter of a judge who was an old Law College classmate of his father. What would his 'Sue' be doing then! John turned to the address she had written in his diary and talked to her in secret. What a great gulf between his own dear 'Sue' and this unknown daughter of a judge. But what could he do!

John went through the ceremony with a heavy heart. He could not see the bride's face, but her appearance seemed vaguely familiar. It was obvious that

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB (1953—'54)

"[illegible]"

Sitting:—(*L. to R.*) Messrs. V. I. Alexander, A. K. Baby, M. A. (*President*), N. T. STEPHEN (*Secretary*), A. T. Peter, M. V. Parameswaran Namboodiripad. M. A. (*Director*), C. T. Benjamin.

Standing:—(*L. to R.*) Messrs. P. A. Thomas, P. O. Mathew, Joice Mathew, Joseph Fenn. K. M. Idicula, M. P. George.

THE COLLEGE FOOTBALL TEAM (1953-'54)

Ground :—(*Left to Right*) Messrs. Paul Jacob, K. P. Philip.
Sitting :—Messrs. C. P. Andrews B. A. (Physical Director), Mathew C. Erali, T. B. Ninan M. A. (Principal), T. P. Geevarughese (Captain), C. T. Benjamin M. A. (President).
Standing 1st row :—Messrs. P. C. Mathew, Alex Cherian, George Stephanose, K. C. Thampy, K. P. Alexander, P. V. Varughese.
Standing 2nd row :—Muhammod (*Game's Boy*), Joseph Charley Augustine, Mathew K. John, K. J. Oommen and K. M. Joseph

her head also was bowed in grief. John went through his responses without knowing what he said. It was the bitterest moment of his life.

It was only when he got out of the church, and entered the decorated car, that he saw whom he had been marrying. It was—was it not, Sue,—his own Susan? Or was he dreaming? Or had Susan a cousin, who looked exactly like her?

The feasting was over, and it was only at about 3 o'clock in the afternoon that he could get the girl—it was certainly his own 'Sue'—to himself, for a few minutes. "Sue, darling—how did this happen? How could you have been so cruel, as not to let me know it was you? Oh! how could you," said John. "Really, Jo, I am utterly innocent," said Sue. "You did not know it was I, because I had given you my mother's home-address."

"But my father told me that your name was Anna," said John. "Yes, my full name is Susanna," said Sue. "My father calls me Anna. At College I gave my full name as Susanna, that is all."

"But you must have known that it was me that your father was proposing for you," said John.

"No, really, I did not," said Sue. "I never knew who this lawyer in the city was. You know, the only letters I have ever had from you came from that town near the sea and I had no idea that your father was in the city. You did not write to me this time. A letter I wrote to you did not bring any reply. I thought, you had finally submitted to your father's orders. When this proposal came for me, I told my parents that I did not wish to be married. But with you gone, I could not resist my mother's entreaties for long. However, all's well that ends well. Isn't it, dearest? No one will take you away from me hereafter."

There is no need to describe what followed. Suffice it to say that John's heart was so full of happiness that he could not be angry even with his step-mother when she threw into his lap the letter from Sue which she had intercepted some weeks before.

COLLEGE SOCIETIES

1. The College Union

Office-bearers:

Mr. P. V. George (*President*)
Mr. Abraham Thomas (*Secretary*)
Miss K. P. Suseela (*Women Students' Representative*)
Mr. P. T. Varughese, (*IV Class Representative*)
" Cherian K. Mathews, (*III* " ")
" Abraham Kurien (*II* " ")
" Koshy Stephanos (*I* " ")
The Rev. Dr. K. C. Joseph (*Treasurer*)

Mr. P. V. George fell ill in the second term and had to leave the College. We are glad to learn that he is well on the way to recovery. Mr. P. A. Thomas was elected as the Acting President.

The inaugural meeting was held on the 24th of July 1953. Mr. K. P. Kesava Menon, Editor, Mathrubhoomi, gave the inaugural address.

Nine meetings were held in the course of the academic year. Some of the subjects debated at these meetings are given below:

(1) The standard of University Education in India can never be improved unless the syllabuses are less crowded than they are at present.

(2) Dowry system will do harm to society.

(3) [illegible]

(4) [illegible]

(5) English should not continue to be the medium of instruction in our Universities.

One parlimentary debate was conducted

this year. Mr. C. P. Mathew M. A., M. P. was the Speaker.

Mr. Anantasayanam Ayyangar, Deputy Speaker of the House of the People, addressed the Union on the 11th January 1954.

A special meeting was held in the first term to bid farwell to Mr. P. M. Mathai, M. Sc, who left for Canada for higher studies.

The valedictory meeting of the College Union took place on the 1st of March 1954. Mr. A. Chandrahasan M. A. gave the valedictory address.

The usual competitions for the members of the Union were conducted this year also.

2. The Student Christian Fellowship

The Student Christian Fellowship of the College is affiliated to the Student Christian Movement of India, Pakistan and Ceylon. The Fellowship had about 200 regular members this year. Corporate Worship, Bible Circles, Prayer Groups, Lectures by the members of the staff and other senior friends, and Sunday Schools were some of the activities of the S. C. F. Bibles, Bible Reading notes and religious books were, as in former years, distributed among the students. In the four Sunday Schools run by the S. C. F. there were in all 250 children. Thirty students taught in these Sunday Schools.

A new feature of the work of the S. C. F. this year is the publication of the weekly leaflet 'Thought for the Week.' We are glad it has been warmly welcomed by staff and students.

The Student Missionary Union of the S. C. F. continued with enthusiasm its evangelistic activities. During the second term, the Union sent a mission consisting of thirteen members to the coastal areas of Alleppey. This proved to be a very useful mission.

The S. C. F. Library consisting of about 300 religious books was made very good use of by the members.

3. The College Social Service League

The League has had another year of useful work. The most important of its activities is the Economic Relief afforded to poor neighbours. The allotment for this work

RABINDRANATH TAGORE

By M. P. Joseph

was Rs. 500/- and nearly all of it has already been spent. Poor patients were sent to hospitals and sanatoria for treatment. Student volunteers thatched ten huts belonging to people who did not have the health and strength to do the work themselves. Financial assistance was afforded for thatching twenty other huts. Early in the year, in co-operation with the Alwaye Settlement the League distributed about two kandies of tapioca to victims of the flood in the neighbourhood.

The League arranged to give midday meals to 32 children of the local primary school on all working days in the year. The funds for this were provided by contributions from hostel messes. The total cost on this item amounted to Rs. 600/- this year. The Women's Social Service League continued to assist us by preparing and serving the food.

This year also the League organised games for the servants of the College messes and for the poor young folk in the neighbourhood. Two dailies were subscribed for the benefit of the servants of the messes and a night school was run by student volunteers

for the sake of the illiterate adults of the locality.

The annual variety entertainment in aid of the League was held on two nights early in October. This year we had a record collection of Rs. 750/-.

The Committee expresses its gratitude to all those friends—students and non-students whose co-operation and generous help have contributed so largely to the good work of the League.

ATHLETIC ASSOCIATION

From the beginning of the year, all the clubs began to be very active and the captains spared no pains to give regular training and coaching. Inspite of inclement weather, there were weekly matches with local and outside teams. Perhaps this year we had the greatest number of matches with outside teams. But the women's teams could not arrange many friendly fixtures.

Towards the end of the First Term the Inter Class Sports Meet for Men and Women was held. The Senior Intermediate Class secured the Championship. This was an opportunity to find the new sports enthusiasts and it served as a good practice to all the athletes.

The Second Term, as usual, was the busiest, when most of the friendly matches were played. These matches helped us considerably in selecting players for the Inter-Collegiate tournaments. Inspite of all our sincere and hard work, we were not able to earn a decisive victory in any game in the University Inter collegiate series. In Football, Basketball and Volleyball, we were singularly unfortunate in losing in the zone finals. In Hockey and Cricket we were thrown out in the second round. We have only a very average standard in Tennis and hence for the last few years we have not been competing in the Tennis Tournament. We had high hopes of the Sports team, but we stood only third out of the twenty-three colleges that competed in the University athletic meet. Netball was the favourite game of our women students and we retained the Net-ball cup for the last three consecutive years, but this year that was snatched away from us by a neighbouring college.

The Kunnathunad Chalakudy Community Project held an open sports meet in our grounds during the first week of November. The Indian Navy at Venduruthy, Thevara College, St. Albert's College, St. Thomas College, S. D. College, Young Mens' Club, Trichur, Grades Club, Alleppy, Athletic club Palai, Union Christian College were some of the teams that competed for Men's items. We are happy to mention that we secured the Championship very easily and Messrs, P. C. George and B Vidyasagara Menon of our College were bracketed for the individual championship. For Women's items Maharaja's College, St. Teresa's College, Union Christian College and Mahilalayam High School were the only four teams. St. Teresa's College secured the championship. The Individual Championship was also annexed by a student of St. Teresa's College.

On the 14th and 16th of January the College Annual Sports were held. There was very keen competition between six units for Men. Holland hostel with its hefty stalwarts managed to get the Rolling trophy and Sri B. Vidyasagara Menon of the Junior Day Scholars' Association achieved the distinction of becoming the College Champion for the year 1953-'54. For the Women's items the Day Scholars were no match to the Hostellers and Miss Thankamma Oommen of the Hostel secured Individual Championship.

The greatest honour of the year is our winning the Rama Varma Rolling cup in the recent Cochin Games and Sri P. C. George of our college came out as the Champion by securing four first places.

The Inter-hostel tournaments in all games are really the most lively items in our athletic life. "*Citius Altius Fortius*" is the motto of all our competitors. All the tournaments were very well contested. The teams and their supporters have to be congratulated on the excellent sportsmanship they evinced throughout the tournament. They all fully believed in the advice given by our Sports-

man Principal "A Sportsman plays the game for the game's sake and as a spectator applauds good play on both sides" Chacko Hostel won in Tennis and Volleyball, Holland Hostel in Football, Junior Day Scholars in Cricket, and Basket ball and Senior Day-Scholars in Badminton. Chacko Hostel and Holland Hostel, after three goal-less draws, were bracketed as winners in Hockey.

Looking back on the activities of the year, one is happy to find that all our students have imbibed the spirit of true sportsmanship and that they have participated in all games in large numbers with real zest. The Presidents and Captains deserve to be congratulated on the excellent work they have done during the year under review.

COLLEGE NOTES

University Examination Results, March/April 1953.

B. A. / B. Sc. Degree Examinations

Subject	*No. presented*	*No. passed* *I Cl.*	*II. Cl.*	*III Cl.*	*Total*	*Percentage*	*Percentage in 1952*
English	124		4	71	75	60·5	68·9
Malayalam	116		3	99	102	87·9	81·4
Hindi	11		3	7	10	90·9	50·0
Syriac	1		1		1	100	..
B. A. Philosophy	11	2	4	5	11	100	100·0
B. A. Economics	58		7	47	54	93·1	75·8
B. Sc. Mathematics	14	1	1	4	6	42·8	77
" Physics (with Maths.)	23	3	2	18	23	100	67·7
" " (with Chem)	8	2	3	3	8	100	85·7

Intermediate Examination

Number presented	201
Number of complete passes	91
Number of First Class passes	34
Percentage of passes	45·2

Staff

Mr. V. K. Alexander, who is on Study Leave, has finished a year's' course in Religious Education in the Princeton University. He is now doing research in Clinical Psychology in Clark University, Worcester, Massachussetes.

Mr P. M. Mathai left for Toronto in August on Study Leave. He has registered for the Ph. D. degree in Physics of the University of Toronto. He has made a very good beginning in his work. He has been enabled to go for this course through the financial help given to him by some friends of Dr. K. C. Joseph in the S C M in Toronto. He is also the recipient of a Research Scholarship from the University of Travancore.

Mr. Ninan Abraham has returned from Oxford after a three-year course in Philosophy. His interests are now mainly in Philosophy and he did not desire to continue teaching English in this College. He resigned from the service of the College towards the end of the first term of this year. He has now been appointed on the Staff of Hislop College, Nagpur. We congratulate Mr. Ninan Abraham on his brilliant academic career in Oxford and wish him all success in his new sphere of work.

HOLLAND HOSTEL DRAMATIC CLUB (1953-'54)

"ആരുടെ കുററം" By V. I. Alexander.

Sitting:—(*Left to Right*) Messrs Koshy Inchakalody, T. A. Abraham, Abraham Varughese M. A. (*Warden*), A. K. Mathews, C. K. Jacob (*Convener*), V. I. Alexander (*Director*).

Standing:—Messrs P. O. Mathews, K. M. Pathrose, P. T. Varughese (*Secretary*), K. V. Varughese, P. T. Paulose, V. A. Thomas, M. P. George, Joseph Alexander.

THE COLLEGE VOLLEYBALL TEAM (1953-'54)

Sitting :—Messrs. C. P. Andrews B. A. (Physical Director), T. B. Ninan M. A. (Principal), V. M. Ittyerah M. A. B. Litt. (Oxon) (President), P. C. George (Captain).

Standing 1st row :—Messrs. V. J. Oommen, Joseph Charlie Augustine, P. V. Chacko, P. K. Koshy.

Standing 2nd row :—Messrs. Muhammed (Game's Boy), Alex Cherian, M. C. Thomas, C. P. Peter.

The following members of the Staff left the service of the College at the end of the last academic year.

1. Mr. K. M. John, B. Sc. — Tutor in English.
2. Miss. K. Anandavally Amma, B. Sc. — Demonstrator in Physics.
3. Mr. V. K. Yohannan, M. Sc. — " Chemistry.
4. Miss. K. J. Mary, B. A — " Biology.
5. Mr. V. Appukutta Menon, B. A. — Tutor in Malayalam.
6. Mr. K. Dayanandan, B. A. — "

New Appointments

The Rev. Dr. K. C. Joseph fell ill at the beginning of the second term and had to be absent from the College for nearly two months. We are thankful that he has returned to the College from the Christian Medical College Hospital, Vellore, restored in health. According to the advice of the doctors he is doing only part time work this term.

In the emergency caused by Dr. Joseph's illness Mrs. R. G. Thomas was appointed as lecturer in English.

Other new appointments are :—

1. Miss Elizabeth George, M. A. — Tutor in English.
2. Mr. Varughese Ittyerah, B. A. — Tutor in Malayalam.
3. Mr. P. K. Balakrishnan Nair, B. A. — "
4. Mr. K. M. Punnose, M. Sc. — Lecturer in Physics.
5. Mr. V. Gopalakrishnan, M. Sc. — "
6. Mr. O. M. Mathen, M. Sc. — Lecturer in Biology.
7. Mrs. Lizamma George, B. Sc. — Demonstrator in Biology.
8. Mr. C. G. Ramachandran, M. Sc. — Lecturer in Chemistry.
9. Miss Ammukutty Mathew, B. Sc. — Demonstrator in Chemistry.

New Courses

Two new Degree Courses in Science were added this year. They are Chemistry (main) with Physics (subsidiary) and Botany (main) with Chemistry (subsidiary).

The old 'Economics Room' and the adjoining rooms and verandah have now become the new B. Sc. Chemistry Laboratory. The Biology Department is now housed in the new two-storeyed building situated between the College Chapel and the new Physics Building.

The strength of the College this year is 820. This is nearly 100 more than the strength last year. To meet the urgent need for class rooms a new building consisting of three fairly big rooms is being built near the Varki Memorial Assembly Hall.

Grants and Donations

The Commonwealth Trust have once again come to the help of the College with a generous donation of Rs. 10,000 towards the construction of the New Biology building which costs Rs. 56,000. It will be recalled that they made a contribution of Rs. 10,000 a few years ago to the College Silver Jubilee Fund. We are deeply thankful to the Commonwealth Trust for the interest they have been showing in the work of this College.

The generous contributions from old students and other friends have brought the K. C. Chacko Memorial Fund to the figure Rs. 4000. The target is Rs. 12,000.

We are very happy to state that the University of Travancore has sanctioned a half grant for the Biology building. We express our deep gratitude to the University for this help.

Distinguished Visitors

1. Mr. K. P. Kesava Menon, Editor, Mathrubhoomi, inaugurated the College Union on the 24th July 1953.

2. Mr. M. P. Manmadhan Nair, addressed the College on Independence Day 1953.

3. Dr. Nicholas Zernov, Principal, Catholicate College, Pathanamthitta, conducted a retreat in the College Chapel on 19th Sept. '53 under the auspices of the 'Fellowship House' in connection with the anniversary of Mr. K. C. Chacko's death.

4. Mr. Robert Meagher, American Student Leader, addressed the College on the 21st October, 1953.

5. Dr. Arnold Nash of the University of North Carolina gave a lecture to the staff on 'Religious Perspective in College Teaching'

6. The Rev. Selvaratnam of Christu Seva Ashram, Jaffna, conducted a retreat in the College on the 23rd and 24th of Oct. 1953.

7. Shri Sankar Rao Deo visited the College on his Bhoodan Tour and addressed the College on the 19th of Nov. 1953.

8. Miss Muriel Leister, Gandhiji's hostess in London, addressed the College on the 23rd of Nov. '53 on 'The Fellowship of Reconciliation.'

9. The Rt. Rev. Alexander Theophilus, an old student of this College, paid the first visit to the College after his consecration as Bishop and conducted a retreat for the College on 5th Dec. 1953.

10. Mr. Ananthasayanam Ayyangar, Deputy Speaker of the House of the People, gave a lecture at a meeting on the 11th of Jan. 1954 under the auspices of the College Union.

11. Mr. S. C. G. Bach of the British Council showed three films of educational interest—Cambridge University, British Schools, and Kew Gardens.

COLLEGE HOCKEY TEAM (1953—'54)

Standing (*L. to R.*) :—Messrs. Varghese Mathew, Mathew Varghese, I. C. Philipose, Y. Cherian, Games Boy.

Standing (*Lower row*) *L to R* :—Messrs. C. K. Jacob, M. O. David, T. J. Joshua, C. M. Joseph, Jacob Peter, George Stephanose.

Sitting (*L. to R.*) :—Messrs. C. P. Andrews, B. A., (*Physical Director*), Y. Mathai, T. B. Ninan, M. A., (*Principal*), K. J. Oommen (*Captain*), George Zachariah M. A., (*President*).

Sitting below (*L. to R.*) :—Messrs A. T. George, K. R. Sugathan

SKINNER HOSTEL DRAMATIC CLUB (1953—'54)

"പൊലിഞ്ഞ ദീപം"

Sitting:— (*L. to* R.) Messrs. V. Chandapillai Kuriakose P. J. Mathew, O. M. Mathen M. Sc., (*Warden*), A. M. Chacko, Dn. P. M. Thomas (*Hostel Secretary*), V. A. John.

Standing:—Messrs. K. A. Kurian, P. V. Samual, P. Stephen Thomas, Paul Jacob, C. P. Peter.

പ്രകൃതിയെ നോക്കി

(വറുഗീസ് ഇട്ടിയവിരാ ബി. എ.)

(കേക)

ഹാ! പ്രകൃത്യംബേ, ത്വദ്ദർശനമെനിക്കു സം-
പൂർണ്ണമാം ഗുണങ്ങളിലിച്ഛയുണ്ടാക്കിടുന്നു.

കണ്മയക്കിടും ശാരദാഭ്രത്തിൻ നീലാഭമാം
നിർമ്മലത്വമെന്നന്തരാത്മാവിന്നുണ്ടായെങ്കിൽ!

ഉജ്ജ്വലം ശുഭ്രം പ്രഭാപൂരമിട്ടപനത്തിൽ
നിത്യവും വിതറുന്ന രവിതൻ പ്രസന്നത,

സുഖശീതളം കിരണാമൃതം തളിച്ചിട്ടും
ശശിതൻ സൗമ്യസ്നിഗ്ദ്ധ മധുരസ്വഭാവവും

വാസന്തസസ്യങ്ങൾ തൻ നവമാം ചൈതന്യവും
വാസം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിലെന്റെ ഹൃത്തടം തന്നിൽ !

പുലർകാലത്തിൽപ്പുതുതായ് വിരിഞ്ഞിടും പൂവിൻ
പുതുമയെഴും കാന്തിയെനിക്കു ലഭിച്ചെങ്കിൽ

കമിഴ്ന്നലീലാലോലനായ്ക്കിടന്നണി വിരൽ
നുണയും വായിൽനിന്നും ലാലാതന്തുക്കൾ ചിന്നി

പ്രഫുല്ലനേത്രോല്പലത്താലെന്നെ വീക്ഷിച്ചുമം
ഹരിക്കും മന്ദഹാസം പൊഴിക്കും പൈതൽപോലെ,

നിഷ്കളങ്കനായ് നിരാതങ്കനായ്ത്തീർന്നെങ്കിൽ ഞാൻ
നിത്യവും! ശിശുതുല്യന്മാർക്കു താൻ മോക്ഷം ലഭ്യം.

മൃദുവായുവിൽ തലയാട്ടിയുല്ലസിച്ചെഴും
കളമാളികൾപോലെ ഹൃഷ്ടനായ്ത്തീർന്നെങ്കിൽ ഞാൻ !

ക്ഷണവും നില്ക്കാതെങ്ങും കൂലങ്ങൾ കുത്തിക്കുതി-
ച്ചതിവേഗത്തിൽ പായും നദിപോൽ ഞാനും സദാ

അവിരാമം വിഘ്നങ്ങൾ തട്ടിനീക്കിക്കൊണ്ടെന്നും
മമ ലക്ഷ്യത്തിൻനേർക്കു മുന്നോട്ടുകുതിച്ചെങ്കിൽ !

ചിന്തയാം ചക്രവാളസീമയ്ക്കുമതീതമായ്
സന്തതമാനന്ദോർമ്മിമാലയാൽച്ചലിതമായ്

അന്തമേലാതെയെങ്ങും പരന്നുലസിച്ചീടും
ശാന്തിവാരിധിയിൽ ഞാൻ നിത്യമായ് ലയിച്ചെങ്കിൽ !

തകൎന്ന ജീവിതം

By M. J. DEVASIA, Class IV, *Econ.*

'ഗോപീ! എങ്കിലും സ്നേഹിതൻ ഇത്ര നല്ലോരു വിവാഹാലോചന നിരസിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ?'

'അതിനെന്താ?'

'നമ്മൾ ജോലി ചെയ്യുന്ന ഈ എസ്റ്റേററിന്റെ ഉടമസ്ഥന്റെ ഏകപുത്രിയല്ലേ അവൾ? അഴകും, ആഭിജാത്യവും, അന്തസ്സും ഉള്ള ഒരു യുവതിയല്ലേ അവൾ?'

'ആയിരിക്കാം,' നിരുത്സാഹനായി ഗോപി പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങളെ ആത്മാൎത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു 'സ്ത്രീഹൃദയം' അല്ലേ അവളുടേത്?'

'സ്ത്രീഹൃദയം! .... കണ്ണുനീരിന്റെ ആ കഥ ഓൎപ്പിക്കാതെ തോമസേ! അന്നേല്പിച്ച മുറിവുകളുടെ ഉണങ്ങാത്ത വ്രണങ്ങൾ ആണ് ഇന്നു എന്റെ ജീവിതത്തിൽ. ഏതാനും മാസത്തെ പരിചയമല്ലേ നമ്മൾതമ്മിലുള്ളു. ശോകമൂകമായ എന്റെ കഴിഞ്ഞകാലകഥകൾ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല.'

'അതെന്താണു ഗോപീ?' തോമസിന്റെ മനസ്സിൽ ജിജ്ഞാസ ചൂണ്ടകൊളുത്തി.

'എന്റെ ജീവിതകഥ..........അതു വല്ലെനായുടെ മുമ്പിൽ തകൎന്നുവീണ ഒരു പ്രേമകഥയാണ്. വെറുമൊരു കെട്ടുകഥയല്ല. അനുഭവത്തിന്റെ തൂലികത്തുമ്പ്, യാഥാൎത്ഥ്യങ്ങളുടെ മഷിയിൽ മുക്കി, ഹൃദയത്തിന്റെ മാംസഭിത്തിയിൽ കുത്തിക്കുറിച്ച ഒരു ശോകകഥയാണത്! പ്രേമത്തിൽ ജനിച്ച്, കണ്ണുനീരിൽ അവസാനിച്ച ഒരു ശോകാന്തനാടകം!'

ഗോപി തുടൎന്നു:—

'സരസു' എന്റെ ബാല്യകാലസഖിയായിരുന്നവൾ. അഴകിൽ പൊതിഞ്ഞ ആകാരം! പാറിക്കളിക്കുന്ന ആ കുറുനിരകളും വിടൎന്ന കണ്ണുകളും ഇന്നും ഞാനോൎക്കുകയാണ്. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണു സ്കൂളിൽ പോകാറുള്ളതും, തിരിച്ചുവരുന്നതും. ഒന്നിച്ചു ഞങ്ങൾ ജീവിച്ചു, ഒന്നിച്ചുവളൎന്നു.

യൌവ്വനത്തിന്റെ മോഹനാരാമത്തിലേക്കു ഞങ്ങൾ കാലുവച്ചു. താരുണ്യത്തിന്റെ ഇടിമുഴക്കം കേട്ടു അവളുടെ മാറിടത്തിൽ നാണത്തിന്റെ കൂണുകൾ മുളച്ചു പൊങ്ങിയിരുന്നു. അവളുടെ യൌവനം ഒരു വിപ്ളവകാരിയെപ്പോലെ മുമ്പോട്ടു കുതിച്ചു.

സൌന്ദൎയ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം. അവൾ എന്റെ ചിന്തകൾക്കു കാന്തിക്കൂട്ടി. എന്റെ ഭാവനകളിൽ സംഗീതം പകൎന്നു. കിനാവുകളിൽ കിക്കിളി വിതച്ചു.

എന്നെ കാണുമ്പോൾ ഒരു നേരിയ പുഞ്ചിരി, ആ ചെഞ്ചുണ്ടുകൾ വികസിക്കും. അതോടെ നൂറു നൂറു വികാരങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മിന്നിപ്പൊലിയും!.........ഒരിക്കിളി!...അപൂൎണ്ണമായ ഒരിക്കിളി!!......അതു പൂൎണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി, വെമ്പിപ്പിടഞ്ഞ്, എന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ ഓടിനടന്നു!

ദിവസങ്ങളുടെ ഇതളുകൾ കൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു! പവിത്രമായ സ്നേഹത്തിന്റെ സുവൎണ്ണശൃംഖലയിൽ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഒട്ടിച്ചേൎന്ന രണ്ടു ജീവിതങ്ങൾ! പ്രേമത്തിന്റെ മുല്ലമാലയിൽ കൊരുക്കപ്പെട്ട രണ്ടു പൂക്കളായിരുന്നു ഞങ്ങൾ! മധുവും മലരുംപോലെ! അംബരം അമ്പിളിയുംപോലെ.!—ഒരേ ഞെട്ടിലെപ്പോലെ ഞങ്ങൾ വിടൎന്നു, തേനിൽ കുളിച്ചും, ആനന്ദത്തിൽ നൃത്തമാടിയും!!

പക്ഷേ! ഞങ്ങളുടെ പ്രേമനസ്സ്, വേഗം കാൎകൊണ്ടിരുണ്ടുപോയി. എനിക്ക് ഒരു വിവാഹാലോചന വന്നു. ഒരയൽ കുടുംബത്തിൽനിന്നും. എന്നാൽ എന്റെ ഹൃദയം ഞാൻ സരസുവിനുവേണ്ടി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അച്ഛനെന്നെ ഉപദേശിച്ചു, നിൎബ്ബന്ധിച്ചു, ഞാനവളെ മറക്കുവാൻ. പ്രേമത്തിന്റെ ബലിക്കല്ലിൽ സരസുവിനുവേണ്ടി അവസാനത്തെ തുള്ളി രക്തംകൂടി ഒഴുക്കുവാൻ ഞാൻ തയാറായിരുന്നു. അങ്ങനെ

ആദ്യമായി അച്ഛന്റെയും എന്റെയും അഭിപ്രായഗതികൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു. അഴിവും അയവും ഇല്ലാത്ത രണ്ടു വിപരീത ആശയങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടി.

'ഗോപീ—' അച്ഛനെന്നെ വിളിച്ചു.

നിശ്ശബ്ദനായി ഞാൻ നീങ്ങിനിന്നു.

'ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞല്ലോ അവളെ അങ്ങു മറന്നേക്ക്.'

'ആത്മാർത്ഥമായി ഞാൻ സ്നേഹിച്ചു'......

'നിന്റെ ആത്മാർത്ഥത. അതൊക്കെ വെറും തോന്നലല്ലേ?....'

'വെറും തോന്നലോ?'......ഞാൻ അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി.

'യുവത്വത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെ തോന്നും! ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കു കടക്കുമ്പോഴാണ്........'

"അച്ഛാ! ഇക്കാര്യത്തിൽ ..."

'ഇക്കാര്യത്തിൽ നീ എന്നെ അനുസരിക്കണം.'

'അവളെ അല്ലാതെ ഞാൻ. ...'

'ങേ—ഏ—ങ്ങ'

എന്റെ തല പുകയുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. കരളിൽ കദനഭാരം കടിച്ചു ഉന്തി. ആശയുടെയും ആശങ്കയുടെയും മദ്ധ്യേ ഞാൻ തളർന്നു വീണു.

'ജീവിതം.'

'പ്രേമം.'

ഇവ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു 'കാക്ടിൽ' പ്രശ്നം എറിഞ്ഞിട്ടു. ഞാൻ അവസാനം ഒന്നു തീരുമാനിച്ചു.

......നിശീഥിനിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ മുൻ പറഞ്ഞിരുന്നതനുസരിച്ചു ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഞാൻ നേരത്തെ എത്തി. എന്റെ സരസ്സുവിനെയും കാത്തുകാത്തു ഞാനിരുന്നു. നിമിഷങ്ങളുടെ നൂലിൽ, പ്രതീക്ഷയുടെ പൂക്കളും കോർത്തുകൊണ്ട്.

അനന്തമായ ആകാശത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ തലചായ്ച്ചുകൊണ്ടു പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ പുഞ്ചിരി തൂകി. വെൺനിലാവിന്റെ കുളിർസ്പർശമേറ്റു ഭൂമിയുടെ മാറിടം പുളകമണിഞ്ഞു. കൊച്ചുകൊച്ചു ചെടികളെ കിക്കിളി ഇട്ടുകൊണ്ടു് ഒരിളംതെന്നൽ അതിലെ ഒളിച്ചുകളിച്ചു. വസന്തം മാറിനിന്നു മന്ദഹസിച്ചപ്പോൾ പ്രണയപരിഭവത്തോടെ കൈതപ്പൂമലകൾ കവിൾ തുടുപ്പിച്ചു. വിശപ്പു കത്തുന്ന പറവകളെപ്പോലെ കൊച്ചു മുകിലുകൾ ചിറകടിച്ചു പറന്നു!

എന്റെ പ്രതീക്ഷകളെ സാക്ഷാത്കരിച്ചുകൊണ്ടു് അതാ! അവൾ വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഒരു വനദേവതയെപ്പോലെ.

പലതും എനിക്കവളോടു പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നു! എന്നാൽ! വികാരം വാക്കുകളെ തൊണ്ടയിൽ കുരുക്കിനിറുത്തി.

'എന്താണൊന്നും മിണ്ടാത്തതു്?'

'സരസൂ! അച്ഛനും അമ്മയും എന്നോടു വളരെ കോപിച്ചിരിക്കുകയാണ്.'

'ഞാനും അറിഞ്ഞു. കുറേയൊക്കെ.'

'ഞാൻ ഒന്നുറച്ചുകഴിഞ്ഞു, ഈ നാടു വിടാൻ.'

'എന്നിട്ടെവിടെ പോകാനാണു്?'

'ബോംബയിൽ എനിക്കൊരു ആത്മസുഹൃത്തുണ്ടു്. ഒരു വലിയ കമ്പനിമാനേജരുടെ പുത്രനാണയാൾ. തീർച്ചയായും എനിക്കവിടെ എന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി കിട്ടാതിരിക്കയില്ല.'

മൂകമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, മധുരശബ്ദമുതിർത്തുകൊണ്ടു് പൂങ്കുയിലുകൾ പാട്ടുപാടി. ഉപമാരുതൻ ലതികകളെ തഴുകിപ്പുണർന്നു! പാതിരാപ്പൂക്കൾ, നിന്നിമേഷരായി ഞങ്ങളെ നോക്കി നിന്നു. അങ്ങു വിദൂരതയിൽ രണ്ടു രാക്കിളികൾ വട്ടമിട്ടു പറന്നു!!...... അംബരപ്പരപ്പിൽ. താരകകന്യകമാർ, മേഘാവരണംകൊണ്ടു മുഖം മറച്ചു. വെള്ളിമേഘങ്ങൾ ചിരിയടക്കിക്കൊണ്ടു ഓടിപ്പോയി. നിശ്ശബ്ദതയെ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ ചോദിച്ചു.

'ഞാനുംകൂടെ പോരട്ടേ!......അങ്ങയുടെ കൂടെ...'

'നിരവധി പ്രയാസങ്ങൾ! പട്ടിണികൂടിയും സഹിക്കാമെന്നാണെങ്കിലേ........'

'അതിനുള്ള കഴിവു്......ഈശ്വരനെനിക്കു തന്നിട്ടുണ്ട്.'

'എങ്കിലും ....'

'സാരമില്ല......ഞാനുംകൂടി......'

X X X X

ഞങ്ങൾ ബോംബെയിൽ എത്തി. രവിയെ കണ്ടു. അയാളുടെ അമ്മാവന്റെ കമ്പനിയിൽ തന്നെ എനിക്കൊരു ജോലി കിട്ടി. ചെറിയ ഒരു വീടു ഞങ്ങൾ വാടകയ്ക്കെടുത്തു. ജീവിതത്തെ നേരിടാൻ, ലോകത്തിന്റെ രണഭൂമിയിലേക്കു ഞങ്ങൾ ധൈര്യത്തോടെ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

സരസുവിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ലോകം മുഴുവൻ എനിക്കു ആനന്ദമയമായിത്തോന്നി. പ്രേമത്തിന്റെ കായൽപ്പരപ്പിലൂടെ, ഞങ്ങളുടെ ജീവിതനൗക തിരകളെ മുറിച്ചു പാറിപ്പറന്നു.

സുന്ദരിയും സുശീലയും ആയ എന്റെ ജീവിതസഖിയിൽ ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി അഭിമാനംകൊണ്ടു. പ്രേമത്തിന്റെ പൊന്നൂഞ്ഞാലിൽ കയറി ആനന്ദത്തിന്റെ അപാരതയിലേക്ക അനേക കാതം ഞങ്ങൾ ആടി ഉയർന്നു.! നിർവൃതിയുടെ കൈവരിയിന്മേൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു നാകത്തിന്റെ നടകളും ഞങ്ങൾ നടന്നു കയറി.

മധുമാസത്തിന്റെ മനോഹാരിതയിൽ അവളുടെ സൗന്ദര്യം പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. പൂക്കളിൽ അവളുടെ നൈർമ്മല്യവും ചന്ദ്രികയിൽ അവളുടെ വെണ്മയും ഞാൻ ദർശിച്ചു.

ആ മടിയിൽ ഞാൻ വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ പർവ്വതങ്ങളേയും പാരാവാരങ്ങളേയും ഞാൻ ശാസിച്ചടക്കും. ആത്മാവിൽ ആത്മാവിന്റെ ബന്ധം തൊട്ടറിഞ്ഞു ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി വിസ്മരിക്കും. അവളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ഞാൻ മേഘങ്ങളുമായി സംസാരിക്കും. പക്ഷികളുമൊത്തു പാട്ടുപാടും. അവൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ, കാതങ്ങൾ എനിക്കു വെറും കാൽച്ചുവടുകൾ മാത്രമാണ്. ശ്മശാന മൗനം മധുരതരമാണ്. രാത്രിയുടെ നതയുടെ ഏകാന്തങ്ങളിലൂടെ ഞങ്ങൾ പ്രേമ പരിവേഷങ്ങൾ പകരും.

കടകം നിറഞ്ഞ മാസങ്ങൾ ചിലതു കൊഴിഞ്ഞുപോയി.

സരസു! അവൾ തന്റെ ആവശ്യങ്ങളുടേയും അഭിലാഷങ്ങളുടേയും അതിരുവേലികൾ പൊളിച്ച് അകത്തി അകത്തി കെട്ടിത്തുടങ്ങി. വീട്ടുചെലവുകളും ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു വന്നു. പരിമിതമായ എന്റെ വരവും പരിധിയില്ലാത്ത ഈ ചെലവുകളും തമ്മിൽ ഒരിക്കലും കൂട്ടിമുട്ടാത്ത രണ്ടു സമാന്തര രേഖകളെപ്പോലെ നിരങ്ങി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നിവൃത്തിയില്ലാതെ വാങ്ങിച്ചുകൂട്ടിയ ചില കടങ്ങളും ദുഷ്ടു നിറഞ്ഞ വ്രണംപോലെ അവിടവിടെ വിങ്ങി വീർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ കാൽവരിമല, ഏകനായി ഞാൻ നടന്നു കയറുകയായിരുന്നു.

രവി—എന്റെ സ്നേഹിതനായിരുന്നല്ലോ ആപത്തിൽ എന്നെ സഹായിച്ച ആത്മാർത്ഥസ്നേഹിതൻ. അയാൾ സാധാരണ വീട്ടിൽ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. പണവും പ്രതാപവും ഉള്ള യുവാവ്. അയാളെ സൽക്കരിക്കുന്നതിൽ സരസുവിനു അതിയായ താല്പര്യമാണ്. എന്റെ മനസ്സു വല്ലാത്ത ചില സംശയങ്ങളെ കുത്തിക്കുറിച്ചു. ഹൃദയമതു മായിച്ചു കളഞ്ഞു. ഛേ! എന്റെ ആത്മസഖി എന്നെ വഞ്ചിക്കുകയോ!

എന്നാൽ! സരസുവിനു എന്നോടുള്ള പെരുമാററത്തിലും ചില വ്യതിയാനങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. ആഫീസിൽനിന്നും എന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തുകാത്തിരിക്കാറുള്ള എന്റെ സരസു, ഒരു മാലസയെപ്പോലെ ശയ്യയിൽ വീണു കിടക്കുന്നതു കാണാം. സദാ പുഞ്ചിരി മൊട്ടിട്ടുനില്ക്കാറുള്ള ആ ഓമന മുഖത്ത്, അലസതയുടേയോ, അനാദരവിന്റെയോ മായാത്ത നിഴലുകളാണ് തളം കെട്ടി നില്ക്കുന്നത്!

അന്നു ഒരു വെള്ളിയാഴ്ചയായിരുന്നു! നാലു മാസത്തെ വാടക കൊടുത്തു തീർക്കാനുണ്ട്. അന്നു കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ ഇറക്കിവിടുമെന്ന അവസാന താക്കീതും ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. പണമില്ലാതെ ഞാൻ പരക്കം പാഞ്ഞു. ശമ്പളം പകുതിയലധികം പററിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരുട്ടു കയറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചിന്തകൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു! ആശകൾ ചതഞ്ഞരഞ്ഞു!

നീറുന്ന ഹൃദയത്തോടെ ആഫീസിൽനിന്നും ഞാൻ തിരിച്ചു വന്നു!

അവൾ അവിടെയില്ല. എവിടെപ്പോയിരിക്കും? നാലു മണിക്ക് ഒരിക്കലും അവൾ

HOLLAND HOSTEL SPORTS TEAM (1953-'54)

(*Winners of the College Annual Sports*)

Ground:—(*Left to right*) Messrs. M. O. Oommen, K. V. Varughese.

Sitting :—Messrs. T P. Gheevarughese, K. J. Oommen, Abraham Varughese M. A. (*Warden*), V. M. Ittyerah M. A. B. Litt (*Oxon*) (*Warden*), A. K. Mathews, (*Secretary*), Mathew C. Eraly (*Captain*), V. J. Oommen.

Standing 1st row :—V. I. Gheevarughese, C. Cherian, Jacob Philipose, A. I. Joseph Maccar (*Hostel Boy*).

Standing 2nd row :—Messrs. Koshy Inchakalody, V. V. Kuriakose, C. M. Joseph. K. M. Pathrose.

THE COLLEGE ATHLETIC CHAMPION
(MEN'S SECTION) (1953–'54)

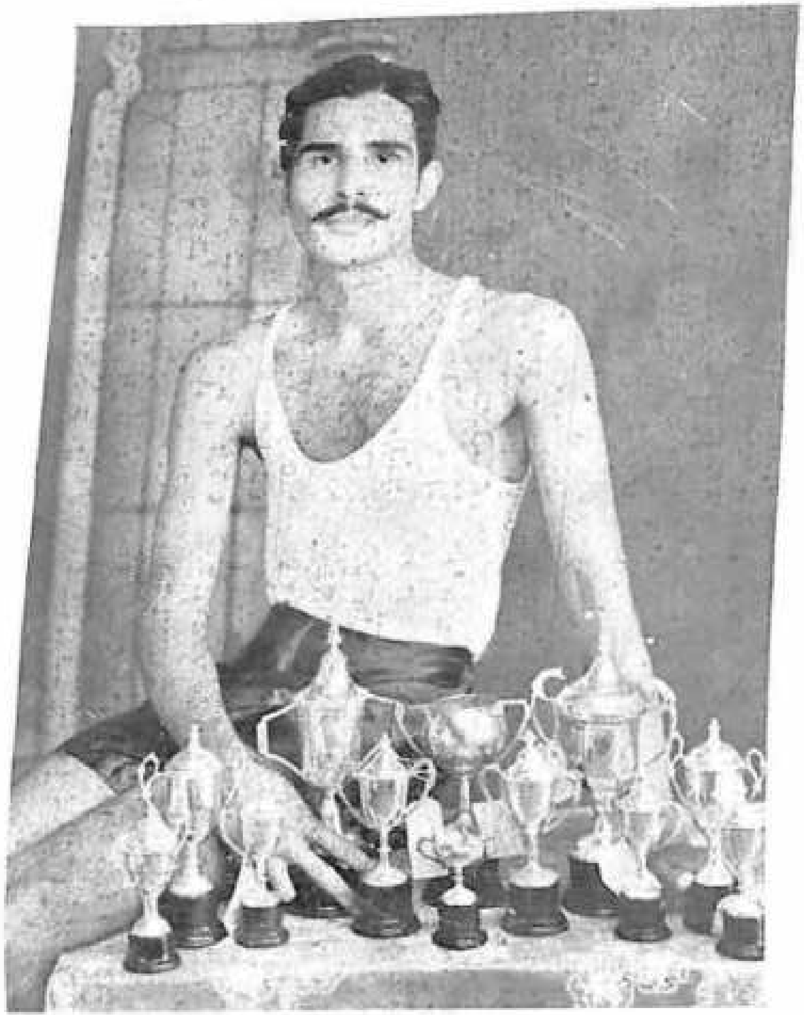

B. Vidhyasagar Menon

THE COLLEGE ATHLETIC
CHAMPION (WOMEN'S SECTION)

Thankamma Oommen

അവിടെ കാണാതിരിക്കയില്ല. അപ്പോൾ ഒരു തോന്നൽ, അവളുടെ പെട്ടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന്.

പെട്ടിതുറന്ന്, ഓരോന്നു ഞാൻ എടുത്തു മാററിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മൂന്നു പുതിയ സാരികൾ. എന്നു വാങ്ങി, എങ്ങനെ വാങ്ങി, ഞാനറിഞ്ഞില്ല. അതിനിടയിൽ എന്ത്? നൂറിന്റെ നാലു നോട്ടുകൾ!! എന്റെ കൈ പൊള്ളുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തല കറങ്ങുന്നതു പോലെ!

"ആരു പറഞ്ഞു എന്റെ പെട്ടിതുറക്കാൻ?—" ശബ്ദം കേട്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

"നീയിതുവരെ എവിടെപ്പോയിരുന്നു?"

"കോപിച്ചാലെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ."

"അതേ! കോപിച്ചുതന്നെയാ! നിന്റെ കൈയിലിരിക്കുന്നതെന്താ?"

"അറിഞ്ഞിട്ടുകാര്യം"

വേണ്ട! എനിക്കറിയണ്ടാ! അച്ഛൻ അന്നു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഞാൻ ഓർത്തു. എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പലകയിൽ ചില വിള്ളലുകളും വിടവുകളും ഉണ്ടായി.

എന്നും ഒൻപതുമണിക്കു ഞാൻ ആഫീസിലേക്കു പോയാൽ നാലുമണി കഴിഞ്ഞാണു തിരിച്ചു വരാറുള്ളത്. അന്നു ഞാൻ ആഫീസിലേക്കല്ല പോയത്. എനിക്കു ചിലതറിയേണം! ഭീകരമായ സംശയങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയത്തെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കൃത്യം രണ്ടു മണിക്കു ഞാൻ വീട്ടിലെത്തി. വളരെ സാവധാനത്തിൽ ഞാൻ കയറിച്ചെന്നു. എന്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം ഒരു ബലൂൺപോലെ പിളർന്നു പൊട്ടിപ്പോകുമോ എന്നെനിക്കു തോന്നി. സരസുവിന്റെ മുറിയിൽ നിന്നും നേരിയ ഒരു സംഭാഷണം ഒഴുകി വന്നു. ഞാൻ ചെവിയോർത്തു.

"രമേനേ! അയാളൊരു പ്രതിബന്ധമാണല്ലോ."

"ഓ...അയാൾ...പോകാൻ പറയണം."

വേണ്ട എനിക്കു കേൾക്കേണ്ടാ! എന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾക്ക് ഒന്നും കൂടി കൂടി വന്നു. ശരീരം വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സിരകളിൽ രക്തം തിളച്ചു പൊങ്ങി. ഞാൻ ജനൽ വഴി ഒന്നു നോക്കി. രമയുടെ കരവലയത്തിൽ അവൾ അമരുകയാണ്. വേണ്ട! എനിക്കു കാണേണ്ട. അലമാരിയിൽ തൂക്കിയിരുന്ന കഠാരി ഞാൻ വലിച്ചൂരി. രണ്ടു ആത്മാക്കളെ കൊണ്ടുപോകാൻ യമദൂതന്മാർ പാഞ്ഞുവരുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.

അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനു ഞാൻ അവരെ വധിക്കണം! അവർ സുഖിക്കട്ടെ. എന്റെ ജീവിതം എന്തായാലും നശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പൊട്ടിയൊലിഞ്ഞ ഒരു പാനക്കുററിപോലെ. ഞാൻ എവിടേക്കോ ഓടിപ്പോയി.

തോമസ്സു ചോദിച്ചു "അപ്പോൾ സ്നേഹിതാ! സ്ത്രീകളെപ്പററി, നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്?"

"പുഞ്ചിരിയുടെ പൂനിലാവിൽപ്പൊതിഞ്ഞ വഞ്ചനയുടെ കരിക്കട്ടയാണ് "സ്ത്രീ."

ത്യാഗഗീതി

(പി. കെ. ജി. നായർ, ബി. എ.)

നാകഭാഗ്യങ്ങൾ തേടി നീ പിന്നിൽ
രാഗഗീതികൾ പാടി നീ മന്നിൽ
ലോക ജീവിതത്താഴ്വരത്തിൽ
ശോക മഗ്നരാമഴകൾ മുന്നിൽ
വീണവായന വ്യർത്ഥമിയന്നും
ശോണിതം തുടയ്ക്കാനിനിയുക്തം
ചെററയിൽ ജീവരക്തവുംകൂടി
ചെററഭൂമിയിലർപ്പണം ചെയ്തു

ജീവിതാഹവ പദ്ധവിൻക്ഷതത്താ-
ലാവിലമൃതുള്ളപ്പരിതാഴർ
വീണടിഞ്ഞു കിടക്കുമീ മണ്ണിൽ
വീണവായനയാണെനിൻ കണ്ണിൽ
ചെററ ജീവിച്ചു ചത്തടിഞ്ഞിട്ടും
മററു ജീവിതം പോലെയെപ്പോഴും
ജന്മ ധർമ്മ കൃതാർത്ഥനാണെന്നാൽ
എന്തു ഭേദമീ നായും നരനും

വാനവനും കൊതിക്കുമീരമ്യ
പാനഭാജനം ജീവിതം ധന്യം
ക്ഷിപ്ര ഭോഗസുഖങ്ങളിൽ മുങ്ങി
നിഷ്ഫലം സഖേ ! നീ തകർക്കൊല്ല

വീര സോദരാ പോർക്കളം തന്നിൽ
ധീരധീരമാമൃത്യു തൻ മുന്നിൽ
ത്യാഗവേദിയിൽ ജീവിത സൂനം
നീയണച്ചാവൂ ധന്യമായ് ജന്മം.

ഭൂദാനയജ്ഞം

P. KUTTAPPAN, JUNIOR B. A.

“ആവശ്യം സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവാണ്.” സകല ജീവജാലങ്ങളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണിത്. കേവലം വന്യമൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിച്ച ആദിമമനുഷ്യന്റെ കാലം മുതൽ ഇതു പര്യന്തമുള്ള അവന്റെ ക്രമാനുഗതമായ വളർച്ചയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഈ തത്വത്തെ പരിചിന്തനം ചെയ്യുക രസാവഹമായ ഒരു കാര്യമാണ്. ആഹാരം, പ്രാകൃതമനുഷ്യന്റെ ഏററവും വലിയ ആവശ്യം അതായിരുന്നു. ഇന്നും അതിനു മാററമുണ്ടായിട്ടില്ല. കാലത്തിന്റെ പോക്കിൽ ചില വ്യതിയാനങ്ങൾ അതിന്റെ സമ്പാദനത്തിലും പാചനക്രമത്തിലും വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രം. അന്ന്, ആ പുരാതനകാലത്ത് ജീവിതം ഒരു വലിയ പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. ആവശ്യങ്ങൾ പരിമിതങ്ങളും അവയുടെ സമ്പാദനസംസ്കരണരീതികൾ അപരിഷ്കൃതങ്ങളെങ്കിലും സുസാദ്ധ്യങ്ങളുമായിരുന്നു. ആ ആദിമ മനുഷ്യന് ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നത് ശത്രുക്കളിൽ നിന്നും രക്ഷനേടുക എന്നതുമാത്രമായിരുന്നു. ശതാബ്ദങ്ങൾ കൊണ്ട് അവൻ വളർന്നുവളർന്നു— സംസ്കാരത്തിന്റെയും പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും പല പടികളും കടന്ന്; അങ്ങനെ ആ ശിലായുഗത്തിൽ നിന്നും ഇന്ന് ഒരു അണുകയുഗത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

ഇന്ന് ജീവിതം സങ്കീർണ്ണമാണ്. വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുമായുള്ള കൂട്ടിമുട്ടലാണു എവിടെയും എപ്പോഴും. അനുദിനമെന്നോണം വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവും, ധനികനിർദ്ധനഭേദവും, ഉച്ചനീചത്വവും, ഉല്പാദനസംസ്കരണ ക്രമങ്ങളുടെ—വൈവിദ്ധ്യങ്ങളും മററും മററുമാണ് ഈ സങ്കീർണ്ണതയ്ക്കും വൈവിദ്ധ്യങ്ങൾക്കുമെല്ലാം കാരണം. ഇന്ന് ഏററവും വലിയ പ്രശ്നം ഭക്ഷ്യപ്രശ്നമാണ്. ഈ പ്രശ്നത്തിന് ഒരു പരിഹാരം കണ്ടെത്താതെ സമാധാനമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയമോ സാമ്പത്തികമോ ആയ സകല അസമാധാനങ്ങൾക്കും കാരണം ഇതാണ്. ജീവിക്കണം. സകലർക്കും ജീവിക്കണം. അവിടെ ഉള്ളവനെന്നോ ഇല്ലാത്തവനെന്നോ ഉള്ള ഭേദം കല്പിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. പ്രയത്നിച്ചാൽ ഏതു പ്രശ്നത്തിനും പരിഹാരമുണ്ടാകും. പക്ഷേ പ്രയത്നിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള അനേക ലക്ഷത്തിന്റെ മുമ്പിലാണ് ഈ പ്രശ്നം നിലകൊള്ളുന്നത്. അപ്പോൾ ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിനു കാരണം? പ്രയത്നിക്കുവാനുള്ള കഴിവിനെ പ്രായോഗികമാക്കുവാനുള്ള അസാദ്ധ്യതകളാണ് ഇതിനു കാരണം. ഈ അസാദ്ധ്യതകൾക്കുള്ള കാരണം ആരായേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി ഭൂമി (Land or resources) വളരുന്നില്ല; അഥവാ മനുഷ്യപ്രയത്നം മുടക്കി മുതലെടുക്കുവാനുള്ള ഉല്പാദനസ്ഥലത്തിന്റെ വ്യാപ്തിക്കു

വർദ്ധനവുണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഇതിനു കാരണമെന്നു വരുന്നു. അപ്പോൾ ഈ പ്രശ്നത്തെ നാം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കും?

ജനസംഖ്യയിൽ ഇൻഡ്യ മറ്റെല്ലാ രാജ്യത്തെയും അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അതേ കാരണംകൊണ്ടു തന്നെയാണു മറ്റെല്ലാ രാജ്യത്തെയും അപേക്ഷിച്ച് ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം ഈ രാജ്യത്തെ അധികം അലട്ടുന്നതും. കൃഷിഭൂമിയിൽ കൂടി മാത്രമേ ഇൻഡ്യയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിനു ഭക്ഷ്യസ്വയംപര്യാപ്തത കൈവരിക്കുവാൻ സാധ്യമാകയുള്ളു. കൃഷിക്കുപയുക്തമായതും ആക്കാവുന്നതുമായ അനേകായിരം ഏക്കർ ഭൂമി നമുക്കുണ്ട്. അതു ഫലഭൂയിഷ്ഠതയിൽ ഒട്ടും പിന്നോക്കവുമല്ല. എന്നാൽ വേണ്ടതരത്തിൽ കൃഷിചെയ്യാതെയോ, തരിശായിത്തന്നെയുമോ, ആയിട്ടാണ് അതിൽ നല്ല ഒരു ഭാഗം ഇന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. പ്രയത്നിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള അനേകംകോടി ആളുകൾ അധിവസിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്ത് ഈ കുഴപ്പത്തിന് ശരിയായ കാരണം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നത് തീർച്ചയാണ്. ഭൂവുടമ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വൈകല്യങ്ങളാണ് ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിനു കാരണമെന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. നിരവധി ജനങ്ങൾ കിടക്കാൻ കിടപ്പിടം പോലുമില്ലാതെ തെരുവിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുമ്പോൾ ആയിരമായിരം ഏക്കർ ഭൂമി കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടു സുഖലോലുപന്മാരായി കഴിയുന്ന ഒരു വർഗ്ഗം ആളുകളും നമ്മുടെ ഇടയിൽ തന്നെ ഉണ്ടെന്നുള്ളത് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. ഇക്കൂട്ടർ യഥാർത്ഥകർഷകരെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകതന്നെയും ചെയ്യുകയാണ് 'വിളവെടുപ്പി'ൽകൂടിയും 'കുടിയിറക്ക'ലിൽ കൂടിയും. ഈ അസമത്വവ്യവസ്ഥിതിക്ക് ക്രമാനുഗതമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്താതെ ഇന്നത്തെ ദുഃസ്ഥിതിക്ക് പരിഹാരമുണ്ടാകുക വിഷമമാണ്. ഭൂവുടമ സാവധാനത്തിലെങ്കിലും കഴിവുള്ള കർഷകനിലേക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്താൽ മാത്രമേ തൊഴിലില്ലായ്മയും ഭക്ഷ്യപ്രശ്നവും ക്രമത്തിൽ പരിഹരിക്കപ്പെടൂ. പക്ഷേ കർശനമായ നിയമംമൂലമോ അഥവാ വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു പ്രക്ഷോഭണം വഴിക്കോ ഈ നവ്യവ്യവസ്ഥിതി നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതൊരു സാഹസമാണ്. വിപ്ലവരഹിതമായ ഒരു ധാർമ്മികമാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിച്ച് ഒരു ലോകമഹാശക്തിയിൽ നിന്നും അവകാശപ്പെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പിടിച്ചുപറിച്ച നമുക്ക് ധാർമ്മിക മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിത്തന്നെയാണ് ഈ പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിയും നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ടത്. തീർച്ചയായും വിദേശിയരായ വെള്ളക്കാരെക്കാൾ ഏറെ ദയാലുക്കളായിരിക്കും നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ. ഈ ഒരു വ്യവസ്ഥിതി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രാരംഭമാണ് ഭൂദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനം.

ആചാര്യവിനോബാഭാവേ ഇന്ന് ഇൻഡ്യയുടെ എന്നല്ല, ലോകത്തിന്റെ ആകമാനംതന്നെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിരിക്കുകയാണ് 'ഭൂദാനയജ്ഞ' പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവെന്ന നിലയിൽ. ഒരു മികച്ച തത്വജ്ഞാനിയും ചിന്തകനുമായ വിനോബാജി രാഷ്ട്രീയമോ സാമ്പത്തികമോ ആയ കാര്യങ്ങളിൽ അത്ര ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്ന ആളല്ല. ഗാന്ധിയൻ സിദ്ധാന്താനുസാരിയായ ഒരു സാന്മാർഗ്ഗിക വാദിയാണദ്ദേഹം. 'If Gandhiji were alive today, I would not thus have taken the lead in any movement. I would be content with doing farming and scavenging work in a village." "My movement is primarily a moral and spiritual movement for the regeneration of man."

തന്റെ ആദർശം ഇങ്ങനെ സ്വയം വെളിവാക്കുകയാണദ്ദേഹം.

1951 ഏപ്രിൽ 18-ാംതിയതി ആണെന്നു തോന്നുന്നു തെലുങ്കാനാ ഗ്രാമത്തിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തിനനുഭവപ്പെട്ട ആ സംഭവം. ഒരു ജന്മി തന്റെ അയൽക്കാരനായ ഒരു നിർധനന് കുറെ ഭൂമി ദാനമായി കൊടുക്കുക; അതും വിപ്ലവത്തിന്റെ അലയടി അവസാനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത തെലുങ്കാനായിൽ. അതൊരു തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനു ധാർമ്മികമായ മാറ്റത്തിൽകൂടി ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, ആ പരിവർത്തനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വമ്പിച്ച പ്രശ്നത്തിന് സാരമായ പരിവർത്തനം കണ്ടെത്താമെന്നും വിനോബാജി ഇതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കി. പ്രവർത്തനം തെലുങ്കാനായിൽ തന്നെ ആരംഭിച്ചു. നൂറു ശതമാനവും വിജയിക്കയും ചെയ്തു. അവിടെ നിന്നു മാത്രം 50,000 ഏക്കർ ഭൂമി സംഭരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ബീഹാറിലും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയം നിശ്ചയമാണ്. 32,0000 ഏക്കർ അവിടെ നിന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഏഴു ലക്ഷം ഏക്കറോളം ഇതിനകം ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ അങ്ങിങ്ങായി ആരംഭിച്ച പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇന്ന് രാജ്യവ്യാപകമായ തോതിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു കൊല്ലക്കാലം കൊണ്ട് 25 ലക്ഷത്തിൽ പരം ഏക്കർ ഭൂമി സംഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 5 കൊല്ലക്കാലംകൊണ്ട്, അതായത് 1957ന് അകമായി 5 കോടി ഏക്കർ സംഭരിച്ച് ഭൂമിയില്ലാത്ത 5 കോടി കർഷകർക്ക്; ഒരേക്കർ ഒരു വ്യക്തിയ്ക്ക്; അഥവാ അഞ്ച് ഏക്കർ ഒരു കുടുംബത്തിന് എന്ന രീതിയിൽ വിതരണം നടത്തുവാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഭൂമി വിതരണം ആരംഭിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടേ ഉള്ളൂ.

ചെറിയ തോതിലുള്ള കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായംകൊണ്ടുമാത്രമേ ജനബാഹുല്യമുള്ള ഇൻഡ്യയ്ക്ക് ഭക്ഷ്യസ്വയം പര്യാപ്തത കൈവരിക്കുവാൻ സാധ്യമാകൂ എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഭൂമിയെ തുണ്ടുതുണ്ടുകളാക്കി മുറിക്കുന്നതിൽ തന്നെയും ഭീതിപ്പെടേണ്ടതില്ല ശരിയായ കൂട്ടുകൃഷി നടത്തുവാനാണതു കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—"I am more worried about the fragmentation of human hearts than the fragmentation of land. Fragmented land can be easily consolidated later with mutual good will and co-operation, but the fragmentation of hearts owing to social and economic inequalities is full of dangerous possibilities."

'ഭൂമിദാനയജ്ഞം' പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആകർഷണീയതയ്ക്ക് ഭൗതികവും ആധ്യാത്മികവുമായ ഇരുവശങ്ങളും ഉപോൽബലകങ്ങളാണ്. കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകൾ ഈ പദ്ധതിക്ക് എത്രയുണ്ടെന്നും ഉണ്ടാകുമെന്നും ഖണ്ഡിതമായി പറയുക സാധ്യമല്ലെങ്കിലും അമൂല്യങ്ങളായ ചില ഭൗതികാധ്യാത്മിക തത്വങ്ങൾ ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ നിശിതമായ വിമർശനത്തിന് ഈ പദ്ധതി ഇടയാക്കുകയില്ലെന്നും നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം. "It is based on the firm rock of faith; on the acceptance of the doctrine that the good in man is stronger than the evil and that we can build a society on the foundation of this goodness without the help of sanctions deriving their motive force from selfishness and fear." ഭൂമിയില്ലാത്തവന് ഭൂമിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത്, തരിശാ

THE COLLEGE UNION COMMITTEE (1953-'54)

Sitting :—(*Left to Right*) Miss K. P. Sushila Devi, Messrs. Abraham Thomas (*Secr. tary*), T. B. Ninan M. A. (*Principal*), P. A. Thomas (*Acting-President*), Dr. K. C. Joseph M. A., Th. D. (*Toronto*).

Standing :—Messrs. Cherian K. Mathews, Abraham Kurien, Koshy Stephanose and P. T. Varughese.

MEMBERS OF UNIVERSITY TEAMS

Mr. M. C. Thomas (Volleyball). Mr. Mathew C. Eraly (Football)

JUNIOR DAY SCHOLARS' ASSOCIATION
BASKETBALL TEAM

Winners of the Inter-Hostel Basketball Tournament

Standing (L. to R.)—Messrs. Cherian K. Mathews, T. P. Joseph, G Ashok Kumar, A. E. Benny.

Sitting.—Messrs. P. C. Mathew, Abraham Thomas, C. T. Benjamin (*President*), Abdul Rahiman, V. I. Mathen.

Sitting below.—K. Krishna Kumar, G. Samuel.

രാഷ്ട്രീയ അങ്ങേയററം സംപൂർണ്ണമാക്കി, ഭീകരമായ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തെ അങ്ങനെ പരിഹരിച്ച്, ജീവിതം അഭിലഷണീയമാക്കുക എന്നതാണ് അതിന്റെ ഭൗതികമായ മേന്മ. ആദ്ധ്യാത്മികമായി വളരെ അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ധാർമ്മികബോധം മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ച്, അങ്ങനെ ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും എല്ലാം ജീവിക്കണമെന്നും, ഇല്ലാത്തവന്റെ ദുഃസ്ഥിതികളെ പരിഹരിക്കുന്നതിൽ ഉള്ളവനാണ് മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നും, മററുമുള്ള ഒരു ധാർമ്മികബോധം, സഹാനുഭൂതി, സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിഞ്ഞാൽ അതൊരു വലിയ നേട്ടം തന്നെയാണ്; ഇന്നത്തെ പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അതൊരുപശാന്തി ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ ധാർമ്മികമായ ഒരു ചിന്താഗതി മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കി, സമത്വവും, സാഹോദര്യവും, സഹാനുഭൂതിയും സൃഷ്ടിച്ച് മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കിമാററുന്നതിനുള്ള ഒരു പദ്ധതികൂടിയാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനമെന്ന് ആലോചിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഉള്ളവൻ ഇല്ലാത്തവന്റെ ദുരവസ്ഥകളെ മനസ്സിലാക്കി ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ഇല്ലാത്തവനേയും ഉള്ളവനാക്കിത്തീർത്താൽ മാത്രമേ സാമൂഹ്യോന്നമനം സാദ്ധ്യമാകൂ. ഉള്ളവൻ ഉണ്ടു സുഖിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ഇല്ലാത്തവൻ പട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമായി എന്നേക്കും കഴിഞ്ഞുകൂടുക നിലനിന്നുപോകാൻ പററിയതല്ല. ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന തലമുറ അതു സഹിക്കാതെവരും. വിപ്ലവരഹിതമായ മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി കൈവരിക്കാവുന്ന കാര്യം വിപ്ലവാത്മകമാക്കേണ്ടതുണ്ടോ?

വ്യക്തികൾക്കുമാത്രമല്ല സാമുദായിക സംഘടനകൾക്കും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിയും. ജനകീയ ഭരണം നിലവിലിരിക്കുന്ന ഏതൊരു രാജ്യവും, വ്യക്തിപരവും, സാമുദായികവും, മതപരവുമായ എല്ലാ തുറയിൽ നിന്നുകൊണ്ടായാലും ഇത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വേണ്ട പിൻതുണ നല്കേണ്ടതു് ഒരാവശ്യം മാത്രമാണ്. "If democracy is to survive in India and if a socio-economic revolution is to be achieved through peace and non-violence, we must create an atmosphere of self-sacrifice, love, corporate action and moral purity through the Bhoodan movement." ഭൂദാനയജ്ഞപ്രചാരത്തിൽ ഈ അഭിപ്രായം പ്രകടമാക്കിക്കൊണ്ട്, ഓരോ ചിന്തകനോടും സ്വരാജ്യസ്നേഹിയോടും വിഭാഗീയ ചിന്തകൂടാതെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ ഈ പ്രവർത്തനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്ന് വിനോബാജി അഭ്യർത്ഥിക്കുകയോ ആജ്ഞാപിക്കതന്നെയുമോ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഈ പ്രസ്താവന തന്നെയും പ്രസ്തുത പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയ സാദ്ധ്യതയുടെ ഒരു വിശദീകരണമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കാം.

'ഭൂമിദാനയജ്ഞ' പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയത്തെയോ പരാജയത്തെയോ അയൽരാജ്യങ്ങൾ കൂടിയും ആകാംക്ഷയോടുകൂടി അങ്ങനെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈയിടെയായി വിദേശീയ രാജ്യങ്ങളിലെ കുറെ വിദ്യാർത്ഥികൾ വന്നു വിനോബാജിയെ നേരിട്ടുകണ്ട് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പററി വിശദമായി പഠിച്ചിട്ടുപോവുകയുണ്ടായി. ദിനംദിനമെന്നോണം വിജയസാദ്ധ്യതകൾ നിഴലിച്ചു രൂപംകൊണ്ടുവരുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനം അങ്ങേഅററം വിജയിക്കുമെന്നും, ഇതര രാജ്യങ്ങൾക്കുകൂടിയും ഇതൊരു മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീരുമെന്നും നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം.

എന്നാൽ പലരും പലരീതിയിലാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. ശുഭാപ്തിവിശ്വാസികളും, അശുഭാപ്തിവിശ്വാസികളും; ഇരുകൂട്ടരും ഒട്ടും വിരളമല്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ശല്യത്തെ തടയുവാനുള്ള ഒരുപായം ഇതിനെ പരിഗണിക്കുന്നവരുണ്ട്. "മന്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ട് കാർഷികപ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ തകർക്കുക അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ലെന്ന ബോദ്ധ്യമായപ്പോൾ ഭൂദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മറപിടിച്ച് കൃഷിക്കാരുടെ സമരബോധത്തെയും വിപ്ലവവീര്യത്തെയും തണുപ്പിക്കുവാൻ ബൂർഷ്വാസികൾ കൊണ്ടുപിടിച്ചു ശ്രമിക്കുകയാണ്" എന്നോ ഒരു ഉറച്ച ചിന്താഗതിയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്ന അഭിപ്രായമാണിത്. ഒരു പക്ഷേ തെലുങ്കാനായിലെ ചില പ്രക്ഷോഭണങ്ങളെയും, അതോടനുബന്ധിച്ചുണ്ടായ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെയും വച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം തട്ടിവിടുന്ന ഒരഭിപ്രായമായിരിക്കാം ഇത്. കൃഷിക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ 'സമരബോധ'ത്തിലും 'വിപ്ലവവീര്യ'ത്തിലും കൂടിമാത്രമേ സാധിക്കാൻ കഴിയൂ എങ്കിൽ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു വില കല്പിച്ചേ തീരൂ. എന്നാൽ രക്തരഹിതമായ ഒരു വിപ്ലവത്തിൽകൂടി അതു സാധിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സാദ്ധ്യതകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചിന്തിക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. എന്തായാലും ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരാരും ഇതൊരു 'മറപിടുത്ത' പ്രസ്ഥാനം മാത്രമാണെന്ന് ഒറ്റ അടിച്ചുവിടുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "വിനോബാജിയുടെ യജ്ഞലക്ഷ്യം സാധിച്ചാൽ തന്നെയും അതൊരു പരാജയമാണ്. അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്ന അഞ്ചുകോടി ഏക്കർ കിട്ടിയാൽ തന്നെയും അതു ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു പറ്റൂ."— ശ്രീമതി വിലാസലതികയുടെ ഒരഭിപ്രായമാണിത്. മറ്റൊരഭിപ്രായം, "അഞ്ചുകോടി ഏക്കർ ആറുകൊല്ലംകൊണ്ട് പിരിച്ചെടുക്കാമെന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ രണ്ടര കൊല്ലംകൊണ്ടു പതിനഞ്ചു ലക്ഷം മാത്രമേ പിരിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളൂ" എന്നും "അപ്പോൾ ബാക്കിയുള്ള മൂന്നര വർഷംകൊണ്ട് ബാക്കി സംഭരിക്കാവുന്നതെത്രയാണെന്നു കണക്കുകൂട്ടി പറയാവുന്നതാണ്" എന്നുമാണ്. ഇത്ര വമ്പിച്ച ഒരു പ്രസ്ഥാനം വിജയിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതിനുശേഷം ഉണ്ടാകാവുന്ന ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾക്കു മാത്രം ഉപശാന്തി ഉണ്ടാക്കാൻകൂടി കഴിയാതെ വരുമോ? പ്രശ്നം തീർത്തും പരിഹരിക്കപ്പെടുവാൻ ഇതുകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നും പറയുന്നതു് ഒരു കടന്ന അഭിപ്രായമാണ്. പക്ഷേ ജനസംഖ്യ പ്രതിവർഷം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു ഇരിക്കുകയാണെന്നും അതിനെ തടയുക വിഷമമാണെന്നുമുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അതുകൊണ്ടു വരാനിരിക്കുന്ന കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമുള്ള ഒരു കാലഘട്ടത്തെയും അന്നത്തെ സ്ഥിതിയെയും പറ്റി ചിന്തിച്ചാൽ ചില കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാമെന്നു നമുക്ക് ഊഹിക്കാമെന്നല്ലാതെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിധി ഉടനെ എഴുതുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നുമാത്രമേ ഇതുവരെയുള്ള അതിന്റെ പുരോഗതികൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ. 'ഉദ്ദേശിച്ചത്ര ഭൂമി പിരിഞ്ഞു കിട്ടുന്നകാര്യം പ്രയാസമാണെന്ന് കണക്കുകൂട്ടി പറയാം' എന്നതിലും യുക്തിയില്ല. ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ സംഘടനാപരമായ ജോലികളും മറ്റുമായി കാലതാമസമുണ്ടാകും. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷമുള്ള അതിന്റെ പുരോഗതിതന്നെ ഇക്കാര്യം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ 100 ഏക്കർ

വീതം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ 4000 ഏക്കർ വീതം കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥമല്ലേ? (ഏതുതരത്തിലുള്ള ഭൂമിയായാലും ഭൂവുടമകൾക്കു് ദാനം ചെയ്യാനുള്ള സന്നദ്ധത ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടല്ലോ.) കൂടാതെ രാജ്യവ്യാപകമായ രീതിയിൽ വളർന്നിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഊർജ്ജിതമായ പ്രവർത്തനത്തിനുവേണ്ടി സംഘടനാപരമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളുകളുടെ എണ്ണവും ആരംഭത്തിൽ നിന്നു എത്ര വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു! ഇതെല്ലാം അതിന്റെ വിജയസാദ്ധ്യതയെ അല്ലേ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് ? "കൃഷിഭൂമിക്കു വേണ്ടി കർഷകൻ രുധിരപ്രക്ഷോഭണം തന്നെ നടത്തണം."—മറ്റൊരഭിപ്രായമാണിതു്. ഒന്നിനെ എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനമാണല്ലോ പ്രക്ഷോഭണം. വാസ്തവത്തിൽ സ്വകാര്യഉടമസ്ഥതക്കെതിരായി ധാർമ്മിക മാർഗ്ഗങ്ങളെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു്, അഥവാ അക്രമരഹിതമായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയുള്ള, ഒരു പ്രവർത്തനം തന്നെയാണല്ലോ ഇതു്. പ്രക്ഷോഭണം ഹിംസാപരമായിരിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടോ? "ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു സമൂലപരിവർത്തനം വരുത്തുവാൻ ഈ പ്രസ്ഥാനം സമർത്ഥമാകുമോ എന്നു സംശയമാണു്. ആവശ്യമായ നിയമനിർമ്മാണം തന്നെയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അതുവരെയും കയ്യും കെട്ടിയിരിക്കുന്നതിലും ഭേദം ഇത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾമൂലം ഭൂമിയില്ലാത്തവർക്കു് ഭൂമി വിതരണംചെയ്തു ഭൂപ്രശ്നത്തിന്റെ കാഠിന്യം കുറയ്ക്കുന്നതാണു്." തീർച്ചയായും പലരും സംശയ ദൃഷ്ടിയോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണിതു്. ആരും സംശയിച്ചുപോകും. പക്ഷേ ഇങ്ങനെ സംശയിച്ചിരുന്നവരിൽ പലരുമാണു് ഇന്നിതിനു കാര്യമായ പിൻതുണ നല്കുന്നവരും. നിയമംമൂലം ഭൂപ്രശ്നം പരിഹരിക്കാമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാളാണു് ഈ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ച ആൾ. എങ്കിൽ അതിൽക്കൂടുതൽ സാദ്ധ്യതകൾ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനുണ്ടെന്നു് എന്തുകൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചുകൂടാ? നിയമവുമായി ഈ പ്രശ്നത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ ഇറങ്ങുമ്പോഴറിയാം അതിന്റെ തകരാറുകൾ. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനംകൊണ്ടു യാതൊരു കുഴപ്പമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമല്ലേ? ന്യായമായി ചോദിക്കുക ; ആവശ്യപ്പെടുക ; തരുന്നില്ലെങ്കിൽ തരുന്നതുവരെ ചോദിക്കുക. ഇതല്ലേ അതിന്റെ മുദ്രാവാക്യങ്ങളിൽ ഒന്നു്!

ഇങ്ങനെ അനുകൂലങ്ങളും പ്രതികൂലങ്ങളുമായ പല വിമർശനങ്ങളും ഇതേ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ത്വരിതഗതിയിലുള്ള ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ പ്രതികൂലാഭിപ്രായക്കാർക്കു് ഒരു സ്തംഭനാവസ്ഥതന്നെ നേരിട്ടിട്ടില്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തായാലും മററു രാജ്യങ്ങളിൽ വിപ്ളവാത്മക മാർഗ്ഗങ്ങളെ അവലംബിച്ചു സാധിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ 'അഹിംസ'യുടെയും 'അക്രമ'രാഹിത്യത്തിന്റെയും ജന്മഭൂമിയായ ഭാരതം വിപ്ളവരഹിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി സാധിക്കുമെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അഭൂത മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ ഭൂമിദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനവും വിജയത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

സിനിമയെപ്പററി

എം. വറുഗീസ്, ആലുവ.

(Class III, Philosophy, U. C. College)

സിനിമ! അതിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതുതന്നെ എന്തു കൌതുകമാണ്.

സിനിമയുടെ ഉറവിടം

യുഗങ്ങൾക്കപ്പുറം ഗുഹാന്തരങ്ങളിൽ ജീവിച്ച് മൃഗങ്ങളുടെ പച്ചമാംസവും ഭക്ഷിച്ച് നഗ്നനായി നടന്നിരുന്ന ആ ചരിത്രാതീതകാലത്തെ പ്രാകൃതമനുഷ്യന് സമൂഹബോധവും സംസ്കാരവും ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. എന്തിന്, ഭാഷപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ അന്ന് ഏതാണ്ട് ഒററപ്പെട്ടുകഴിയുകയായിരുന്നു. തന്റെ സഹജീവികളെപ്പററി അവന് യാതൊരു ചിന്തയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ വിശപ്പിനെപ്പററിയല്ലാതെ മററുള്ളവരെക്കുറിച്ച് അവന് യാതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അറിയണമെന്നാഗ്രഹവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്രമേണ അവനിൽ സമൂഹബോധം വളർന്നുവന്നു. താൻ ഒററപ്പെട്ട ഒരു ജീവിയല്ലെന്നും തന്നെപ്പോലെ തന്നെ മററനേകം പേരും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമൂഹത്തിലെ ഒരംഗമാണ് താനെന്നും അവൻ മനസ്സിലാക്കിയതോടെ തന്റെ സഹജീവികളോട് കൂടുതൽ അടുക്കാനും അവരെപ്പററി കൂടുതൽ അറിയാനും അവനിൽ ഉത്സാഹം വളർന്നുവന്നു. അതോടൊപ്പം തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള വികാരവിചാരങ്ങളെ മററുള്ളവരെ അറിയിക്കാനും, മററുള്ളവരുടെ വികാരവിചാരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനും ആവശ്യമായ ബോധം അവനിൽ കിളുത്തുവന്നു. ഇവിടെ വച്ചാണ് ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവം. അങ്ങനെ, മനുഷ്യൻ സമൂഹജീവിയായതോടെ കഥാകഥനരൂപവും ഉടലെടുത്തു. കാലം ചെല്ലുന്തോറും മാറിമാറിവരുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളും ചരിത്രഗതികളും അനുസരിച്ച് ഇതിന്റെ രൂപവും ഭാവവും മാറിമാറിവന്നു. അങ്ങനെ ആ പ്രാകൃതദശയിൽനിന്ന് ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിലെ പരിഷ്കൃതരൂപം വരെ ആ കഥാകഥനരൂപം എത്തി. ഈ ഇരുപതാം നൂററാണ്ട് ഒരു പുതിയ കഥാകഥന രൂപം കണ്ടുപിടിച്ചു—അതാണ് സിനിമ.

സിനിമയുടെ കഴിവുകൾ

അരനൂററാണ്ടിനു മുമ്പ് സിനിമ കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോൾ കേവലം അമ്പതു വർഷത്തെ വളർച്ചകൊണ്ട് അതു് ലോകത്തിലെ ഏററവും മുന്തിയ കലാരൂപമായി പരിണാമം പ്രാപിക്കുമെന്ന് സിനിമയ്ക്ക് പിറവി നൽകിയ തോമസ് എഡിസൻ പോലും അന്ന് കരുതിയിരിക്കയില്ല. ഈ നൂററാണ്ടിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ ഒരു വിജയമാണ് ചലച്ചിത്രം. ആധുനിക ലോകത്തിലെ ഏററവും ആകർഷകവും തികച്ചും ജനകീയവുമായ കലാരൂപമാണ് സിനിമ. ഭൂതലത്തു് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള സർവ്വ കലാരൂപങ്ങളിലും വച്ച് ഏററവും [illegible]യതു് സിനിമയാണെന്നു പറയണം. സംഗീതം, സാഹിത്യം, നൃത്തം, അഭിനയം, ശബ്ദലേഖനം, ചിത്രമെഴുത്ത് തുടങ്ങിയ മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ മിക്ക കലകളും, കരകൌശലങ്ങളും, സാങ്കേതിക വിദ്യകളും ചലച്ചിത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കലയും ശാസ്ത്രവും ഇത്ര സമഞ്ജസമായി കൈകോർത്തു നിൽക്കുന്ന മറെറാരു കലാരൂപം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനില്ല. ഇത്രയായിരം ജനങ്ങളെ ഒരേ സമയത്ത് ആനന്ദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന മറെറാരു കലാരൂപം ഇല്ലാത്തതിനാലാണ് കലാലോകത്തിൽ സാർവ്വലൌകികമായിത്തന്നെ സിനിമ ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരിക്കുന്നതു്. പ്രതിദിനം മുപ്പത്തിയഞ്ചുകോടിയോളം ജനങ്ങൾ (ലോകജനസംഖ്യയുടെ ഏതാണ്ട് പതിനഞ്ചു ശതമാനം) സിനിമാശാലകളിൽ കയറിയിറങ്ങുന്നുണ്ടെന്നാണ് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളിൽ നിന്നു കാണുന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കണക്കെടുത്താൽ, നാടകത്തിനെത്തുന്നതിന്റെ അമ്പതിരട്ടി പ്രേക്ഷകർ സിനിമ കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനു കാരണം വ്യക്തമാണ്. നാടകത്തിലാണെങ്കിൽ ഏതാനും കലാരൂപങ്ങൾ (അതും സിനിമയിലുള്ളിടത്തോളമില്ല) മാത്രമേ ആവിഷ്കരിക്കാൻ സാധ്യമാകൂ. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഴിവുകൾ നാടകത്തിനുപയുക്തമാക്കാൻ പററില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഒരു നിശ്ചിതപരിധിയുള്ള സ്ഥലത്തു് 'കർട്ട'ന്റെ

COLLEGE CRICKET TEAM

Sitting :—Messrs. C. P. Andrews B. A. (Physical Director), C. Cherian (Captain), T. B. Ninan M. A. (Principal), T. C. Joseph M. A. (President), Y. Mathai

Standing, 1st row :—Messrs. Muhammod (Games Boy), Jacob Philipose, K. K. Paniker, Ramachandran, George Stephanose, Alex Cherian.

Standing, 2nd row :—Messrs. K. R. Sugathan, Y. Cherian, P. J. Mathew, Oommen Abraham.

WINNERS OF THE INTER-HOSTEL VOLLEYBALL TOURNAMENT

Chacko Hostel Team 1953-54.

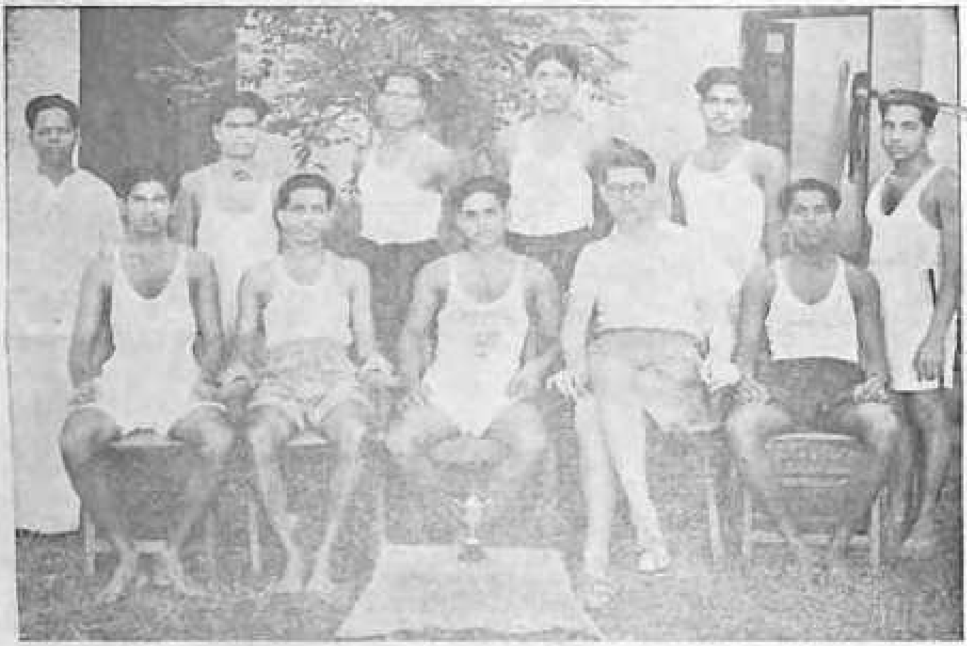

Sitting (L to R.):—Messrs. George Stephanos (*Ath. Rep.*), George Zachariah B. A. (Hons.), (*Warden*), P. C. George (*Captain*), Rev. John Beall (*Warden*), P. V. Philip.

Standing:—Messrs. Chathen (*Hostel Boy*), P. D. John, Jacob Peter, Mathew Varughese, M. V. Mathew, K. M. Idiculla.

യും മററും സഹായത്തോടെ നാടകത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ ഇരട്ടി കാര്യങ്ങൾ സിനിമയിൽ 'ക്യാമറാ'യുടെയും മററും സഹായത്തോടെ തികഞ്ഞ കലാപിതത്വത്തോടെ നിഷ്പ്രയാസം കാണിക്കാൻ സാധിക്കും. ഒരു നാടകത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായ ഒരു വമ്പിച്ച യുദ്ധരംഗമോ, വിസ്തൃതമായ മണലാരണ്യമോ, അലകൾ ഉരുകിമറിയുന്ന ഒരു കടലോ, താരാപ്പൃതമായ ആകാശമോ, പർവ്വതശൃംഗങ്ങളോ, കൊടുങ്കാററ്, വെള്ളപ്പൊക്കമോ, വെള്ളച്ചാട്ടമോ നിഷ്പ്രയാസം തികഞ്ഞ യഥാർത്ഥപ്രതീതിയോടെ സിനിമയിൽ ആവിഷ്കരിക്കാൻ സാധിക്കും. അതായതു സിനിമ യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിൻെറയും സംഭവങ്ങളുടെയും ചിത്രമാണെന്നു സാരം. ലോകത്തിലെ മിക്കവാറും എല്ലാ കലകളിൽ നിന്നും ഉല്പന്നമാകുന്ന അനുഭൂതി അതെല്ലാം തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സിനിമയിൽ നിന്നു കിട്ടും. ചുരുക്കത്തിൽ സിനിമയേക്കാൾ കഴിവുകളുള്ള മറെറാരു കലാരൂപം ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ കേവലം ശൈശവദശയിൽ വർത്തിക്കുന്ന 'ടെലിവിഷ'നെപ്പററി ഒരു പ്രവചനം അസ്ഥാനത്തായിരിക്കും. അതിൽ പുതിയ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. അതോടൊപ്പം സിനിമയിലും പുതിയ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനുദാഹരണമാണു് സ്റ്റീറിയോസ്കോപ്പിക് ചിത്രങ്ങൾ, ത്രിമാനചിത്രങ്ങൾ, സിനിരാമ മുതലായവ. ഇവയുടെ പൊതു സ്വഭാവത്തെപ്പററിയോ സങ്കീർണ്ണമായ സാങ്കേതിക വശങ്ങളെപ്പററിയോ ഉള്ള വിവരണം ഈ ലേഖനത്തിൽ അസ്ഥാനത്താകയാൽ അതു വിടുന്നു.

അപ്പോൾ സിനിമയുടെ അനന്തമായ കഴിവുകളെപ്പററിയും നാടകത്തേക്കാൾ സിനിമയ്ക്കുള്ള നേട്ടങ്ങളെപ്പററിയും മററും സാമാന്യമായി നാം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. വിജ്ഞാനത്തോടും വിനോദത്തോടും ഒപ്പം ജീവിതാവിഷ്കരണ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകാനുള്ള സിനിമയുടെ കഴിവു് അതിവിപുലമാണ്. ജീവിതത്തിൻെറ എല്ലാ തുറകളിലും—വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രചരണവേല, സാംസ്കാരികാഭിവൃദ്ധി, നൃത്തം, സംഗീതം, കലാപോഷണം മുതലായവ അത്ഭുതകരമായ വികസനസാദ്ധ്യതകൾ ചലച്ചിത്രവ്യവസായം തുറന്നു കാട്ടുന്നുണ്ടു്. അർഹതയുള്ളവൻെറ കയ്യിൽ ജീവിതപരിഷ്കരണത്തിനുപയുക്തമാക്കാവുന്ന അനന്തമായ സാദ്ധ്യതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശക്തിമത്തായ ഒരായുധമാണു് സിനിമ. ഇതു കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സ. സ്റ്റാലിൻ പറഞ്ഞതു്, "റഷ്യയുടെ കയ്യിൽ അത്യന്തവിപുലമായ ഒരു സാംസ്കാരിക ശക്തിയാണ് സിനിമ." അറിഞ്ഞേടത്തോളം അതക്ഷരം പ്രതി ശരിയുമാണ്.

ഇന്നത്തെ നിലവാരം.

പക്ഷേ അതിമനോജ്ഞമായ ഈ പുഷ്പമാല്യം കുരങ്ങൻെറ കയ്യിലായാൽ എന്താണു് രക്ഷ! നമുക്ക് ഇൻഡ്യൻ സിനിമാലോകത്തേക്കൊന്നു കണ്ണോടിയ്ക്കാം. ചലച്ചിത്ര വ്യവസായത്തിൻെറ ലോക മാർക്കറെറടുത്തു നോക്കുമ്പോൾ ഹോളിവുഡ്ഡ് കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ രണ്ടാംസ്ഥാനം ഇൻഡ്യയ്ക്കാണ്. എന്നാൽ ഇതു് ചിത്രങ്ങളുടെ എണ്ണത്തെ ആസ്പദിച്ചാണു്, അല്ലാതെ ഗുണത്തെ നോക്കിയല്ല. കലാമൂല്യത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ ഇൻഡ്യൻ സിനിമയുടെ പിറകിൽ നില്ക്കാൻ മററധികമൊന്നും കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇൻഡ്യൻ ചലച്ചിത്രവ്യവസായത്തിൻെറ ആരംഭദശയിൽ 'അച്ഛൂത്കന്യാ', 'ധർമ്മാത്മാ' മുതലായ ഒന്നാംതരം ചിത്രങ്ങൾ ഇവിടെ നിർമ്മിച്ചെന്നു നാം ഓർക്കണം. പക്ഷേ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയോ? ഒരേ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ വാർത്തിറക്കുന്ന പ്രണയകഥകൾ. ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞാൽ 'ബോയ് മീററ്സ് ഗേൾ' (Boy meets girl) കഥകൾ. ഇടവിട്ടിടവിട്ടു് കുറെ നൃത്തങ്ങളും പ്രണയരംഗങ്ങളും ഗാനങ്ങളും കുട്ടിയിണക്കിട്ടുണ്ടാവും. ഈ 'ഫോർമുലാ ലിസ്റ്റിൽ' ഈയിടെയായി കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണ് കോടതിരംഗവും, കാർ ആക്സിഡൻറും, സ്വപ്നരംഗവും. ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾക്കു ചുററുമായിട്ടാണു് നിസ്സാരമായ കഥ പെരുമ്പാമ്പുപോലെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്നതു്. ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കാര്യം ഓർത്തുപോകുന്നു. ഇൻഡ്യൻ സിനിമയിലെ പ്രണയരംഗങ്ങൾ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അതിൽ പ്രണയിക്കണമെങ്കിൽ കുറഞ്ഞതു് ഒരാറേക്കർ സ്ഥലമെങ്കിലും വേണം. അതിൽ പൂന്തോപ്പു്,

താമരപ്പൂക്കൾ വിടർന്നുനിൽക്കുന്ന ഒരു കുളവും, കുളക്കരയിൽ നായികയുടെ കരം സൌകര്യമായി പറ്റുവാൻ തക്കവിധത്തിൽ പാകത്തിനു വളർന്നു നില്ക്കുന്ന കൊമ്പുള്ള ഒരു മരവും, അല്പം ദൂരെ രണ്ടു പ്രാക്കളും അനിവാര്യമാണെന്നാണു് സങ്കല്പം. ഇതൊന്നും ചേരാതെ പ്രണയം വരില്ലെന്നാണ് പടംപിടി മുതലാളികളുടെ വിധിയെഴുത്തു്. കാമുകനും കാമുകിയും പാതിരാത്രു് വീട്ടിലാരും അറിയാതെ പുറത്തിറങ്ങി പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി പൂന്തോപ്പിലെത്തേണ്ട താമസം, പാട്ടും നൃത്തും ഓട്ടവും ചാട്ടവും എല്ലാം തുടങ്ങുകയായി. പിന്നെ എങ്ങനെ വീട്ടുകാർ ഞെട്ടിയുണർന്നു് തൊണ്ടിസഹിതം പിടിക്കാതിരിക്കും! ഇതൊക്കെ കാണുമ്പോൾ ചിരിക്കയല്ലാതെന്തു ചെയ്യും?

തകർച്ചയുടെ കാരണം.

കലയുടെ പേരിൽ നടത്തുന്ന ഈ പേക്കൂത്തു് ഇങ്ങനെ തുടർന്നാൽ ഇതിനെവിടെയാണവസാനം? ഈ ഗതികേടിനാരാണുത്തരവാദി? ചലച്ചിത്ര നിർമ്മാണത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരം മുതലാളികൾ എത്രത്തോളം ഏറ്റെടുത്തോ അത്രത്തോളം അതു് അധഃപതിക്കയും ചെയ്തു. മുതലാളികൾ വെറുതെയങ്ങേറ്റെടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരർദ്ധസത്യം മാത്രമായിരിക്കും. അതിനു കാരണവും ഉണ്ടായി എന്നോർക്കണം. അതായതു്, വമ്പിച്ച തോതിൽ പണം മുടക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു കലാവ്യവസായമാണു് സിനിമ. കുറഞ്ഞ പക്ഷം ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ഒരിന്ത്യൻ ചിത്രത്തിനു് അഞ്ചുലക്ഷം രൂപ മുടക്കേണ്ടിവരുമെന്നു വയ്ക്കുക. ഇത്രയും തുകയ്ക്കു് ആരെയാശ്രയിക്കുക? മുതലാളിയെത്തന്നെ. പക്ഷെ, അയാൾ പണം മുടക്കണമെങ്കിൽ താൻ മുടക്കുന്ന ഓരോ രൂപയും ശരിയായ ലാഭത്തോടെ തന്റെ പക്കൽത്തന്നെ വന്നുചേരണമെന്നു് അയാൾക്കു് നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്. അതിനാൽ പണം മുടക്കിയവൻ സ്വാഭാവികമായി അതിൽ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തി. അയാളുടെ ഇഷ്ടത്തിനൊത്തു കലയുടെ കഴുത്തിൽ കത്തിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ സിനിമ മുതലാളിയുടെ കലയായി പരിണമിച്ചു. അന്നുമുതൽ സിനിമ അധഃപതിക്കാൻ തുടങ്ങി. കള്ളുകച്ചവടത്തെക്കാളും, കരിഞ്ചന്തയെക്കാളും പണം വാരാനുള്ള ഒരെളുപ്പമാർഗ്ഗമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ വിപുലമായ സാമൂഹസാദ്ധ്യതകളുള്ള ഈ കലാവ്യവസായം കേവലം 'ബിസിനസ്സ്' ആയി തരംതാഴ്ന്നു. അതുൾക്കൊണ്ടിരുന്ന അന്തസ്സത്തയും സാമൂഹ്യബോധവും നശിച്ചു. ഇതു സിനിമാവ്യവസായം ശൈശവത്തിൽ നില്ക്കുന്ന കേരളത്തിലെയോ ഇൻഡ്യയിലെയോ മാത്രം സ്ഥിതിയല്ലെന്നോർക്കണം. ചലച്ചിത്രലോകത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഹോളിവുഡിലെ സ്ഥിതിയും വിഭിന്നമല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ അത്രമാത്രം അധികാരം കലയുടെ മേൽ വ്യവസായത്തിനുണ്ടു്. വെറുതെയല്ല ആ ലോകോത്തര കലാകാരൻ—ചാർളി ചാപ്ലിൻ—ഹോളിവുഡിൽനിന്നും ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു രക്ഷപ്പെട്ടതു്!

രക്ഷാമാർഗ്ഗം.

ഇനി ഇതിൽ നിന്നുള്ള പോംവഴിയെന്താണ്, സിനിമയെ മുതലാളിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാൻ? ഒരൊറ്റ മാർഗ്ഗമേയുള്ളു—സിനിമാവ്യവസായത്തിന്റെ ദേശവൽക്കരണം. മുതലാളികളിൽ കലാബോധം ഉദിച്ച് അവർ നേർവഴിയെ നടക്കണമെങ്കിൽ അവർ മുതലാളികൾ അല്ലാതാവണം. ജനസാമാന്യം നല്ല ചിത്രങ്ങളെ മാത്രം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കട്ടെ എന്നു വച്ചാലതിനു ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക നിലവാരം ഉയർന്നതാവണം! അതു് അനുക്രമമായ പരിണാമം കൊണ്ടേ സാദ്ധ്യമാകൂ. ജനതയെ വേണ്ട വഴിക്കു നയിക്കുകയല്ലാതെ അവരാൽ നയിക്കപ്പെടുകയല്ല വേണ്ടതു്. ഈ സംരംഭത്തിൽ വ്യക്തികളെക്കൊണ്ടൊന്നും നേടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഗവൺമെന്റുതന്നെ നേതൃത്വം ഏറ്റെടുത്തു് പരിശുദ്ധമായ ഈ മണിക്കോവിലിൽനിന്നു കള്ളുഷാപ്പുകാരെയും കരിഞ്ചന്തക്കാരെയും ആട്ടിയിറക്കണം. അതോടൊപ്പം പ്രതിഭാശാലികൾക്കു വേണ്ട എല്ലാ നിർമ്മാണ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കണം. അപ്പോൾ കേവലം ലാഭത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമല്ലാത്ത, സാംസ്കാരികമൂല്യം തികഞ്ഞ ചിത്രങ്ങൾ ഉടലെടുക്കും.

അത്തരം സാംസ്കാരികാനുഭൂതി പ്രദാനം

ചെയ്യുന്ന ചിത്രങ്ങൾ എന്നാണിന്ത്യയിൽ നിർമ്മിക്കുക !

[ശ്രീ ആർ. എസ്സ്. കുറുപ്പിനോടും, ശ്രീ കെ. സുരേന്ദ്രനോടും കടപ്പാട്.]

വള്ളത്തോളിന്റെ കവിത

(പി. സി. കർത്താ, ക്ലാസ് I, ഗ്രൂപ്പ് D

ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ മഹനീയതയെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് കണ്ണിനും കരളിനും ആസ്വാദ്യമാം വിധത്തിൽ പൌരസ്ത്യ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യാംശങ്ങളെ ഏകോദരസഹോദരന്മാരെപ്പോലെ ഒരുമിപ്പിച്ചു കവിതാസദസ്സിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും തുടിച്ചും കളിച്ചും നില്ക്കുന്ന ഒരു ജലദേവതയത്രേ വള്ളത്തോൾക്കവിത. ഭാവനാസമ്പന്നവും ഹൃദയഹാരിയും അനവദ്യസുന്ദരവും ആയ ഒരു കവിതാസര[illegible]ത്തിന്റേതു്. ഉദയ[illegible]ത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയും മദ്ധ്യാഹ്നത്തിന്റെ വീറും സന്ധ്യയുടെ സമ്മോഹനതയും വള്ളത്തോൾക്കവിതയിൽ ഉടനീളം പ്രശോഭിക്കുന്നു. ഈ കവിത വേരോടിച്ചിരിക്കുന്നതു് ആസ്തിക്യബുദ്ധിയാകുന്ന ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമിയിലും, പൂവിട്ടുവികസിച്ചു നില്ക്കുന്നതു് ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ വിശാലവും നിർ[illegible]വുമായ ഒരു [illegible] ഉന്മേഷഭാവത്തിലുമാണു്. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവങ്ങളേയും വാക്കുകളേയും പ്രവൃത്തികളേയും സസൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിച്ചു് ഏററവും അഭിനന്ദനീയമായ വിധത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു് വള്ളത്തോളിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം വാചാമഗോചരമത്രേ. കവിതാവാസനയെന്നുവച്ചാൽ ആശയങ്ങളെ ക്ലേശംകൂടാതെ വായനക്കാർ രസിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ഏററവും സ്ഫുടമായി പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യമാണെങ്കിൽ അതു് വള്ളത്തോളിനു് വേണ്ടുവോളമുണ്ടെന്നാരും സമ്മതിക്കും.

വള്ളത്തോൾക്കവിതയിലെ ഒരു പ്രത്യേകത ശുഭപ്രതീക്ഷയാണു്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥായിഭാവംതന്നെ ശോകമാണെന്നു കരുതുന്ന ചിലരുണ്ടു്; പക്ഷെ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു കവിയല്ല വള്ളത്തോൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല കവിതകളിലും ശോകരസം അംഗമായും അംഗിയായും കാണുവാൻ സാധ്യമാണെങ്കിലും അതു് കാവ്യത്തിന്റെ മനോഹാരിതയ്ക്കു് ഒരു ഉപായമായിട്ടല്ലാതെ കവിയുടെ ശുഭപ്രതീക്ഷയ്ക്കെതിരായ ഒരു മനോവൃത്തിയായി ആരും തെററിദ്ധരിക്കുകയില്ല. അനുഭവിക്കുവാനും ആസ്വദിക്കുവാനുമുള്ളതാണു് മനുഷ്യജീവിതം; അല്ലാതെ വ്യസനിക്കുവാനും വിലപിക്കുവാനുമുള്ളതല്ല—ഈ 'തത്വമാണു്' വള്ളത്തോൾക്കവിത നല്കുന്ന സന്ദേശം. കിട്ടിയതിന്റെ കുറവുകളെക്കുറിച്ചു പിറുപിറുക്കുവാനും പരിഭവിക്കാനുമല്ല, അതനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു കിട്ടാനുള്ളതിലേക്കു് കണ്ണുവച്ചു് പരിശ്രമിക്കുവാനാണു് വള്ളത്തോളിന്റെ കവിത പഠിച്ചിട്ടുള്ളതും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും. ശുഭപ്രതീക്ഷകൊണ്ടു് മനോഹരമായ ശരൽക്കാലചന്ദ്രികയാണു് വള്ളത്തോൾക്കവിത എന്നു സംക്ഷിപ്തമായി പറയാം.

സൌന്ദര്യബോധവും കലാസൌന്ദര്യവുമാണു് മഹാകവിയുടെ കവിതയിലെ മറെറാരു പ്രത്യേകത. മയിൽനൃത്തത്തിന്റെ താളത്തോടും കുയിൽനാദത്തിന്റെ രാഗത്തോടുംകൂടി അണിയറയിൽനിന്നു രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന വള്ളത്തോൾക്കവിതയിലെ ഓരോ പദവും സമ്പൂർണ്ണമാണു്. അരനൂററാണ്ടിനുമുമ്പും ഇന്നും വള്ളത്തോൾക്കവിത ഒരുപോലെ സുന്ദരം തന്നെ. പരിതഃസ്ഥിതികളും അഭിപ്രായങ്ങളും ആശയങ്ങളും എല്ലാം മാറിയെങ്കിലും ഒന്നുമാത്രം അചഞ്ചലമായി, മനോഹരമായി, അനവദ്യസുന്ദരമായി അന്നത്തേപ്പോലെതന്നെ ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു—വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ മനം മയക്കുന്ന കലാസൌന്ദര്യം!

"മാനംചേർന്ന ഭടന്റെ മിന്നൽ ചിതറും
കൈവാളിളക്കത്തിലും,
മാനത്തും മിഴിതൻ മനോരമനിൽച്ചാ
യുന്ന കൺകോണിലും,
സാനന്ദം കളിയാടിടുന്ന ശിശുവിൻ തൂവെ
ള്ളപ്പുഞ്ചിരിയിലും—
സ്ഥാനത്തും നിഴലിച്ചു കാണ്മൂ, കവിതേ!
നിൻമഞ്ജുരൂപത്തെ ഞാൻ"

അതേ, വള്ളത്തോൾ, കവിതാദേവിയെ ദർശിച്ച സ്ഥാനങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ പറയുന്നു. ദേശാഭിമാനം തിളയ്ക്കുന്ന പോരാളിവീരൻ, മനോരമണനെ കടാക്ഷിച്ചു നിൽക്കുന്ന മറിമാൻ മിഴി, കരം തട്ടിപ്പിക്കുമാറ് ഓടിച്ചാടി നടക്കുന്ന ഓമനക്കിടാവ് ഇവയെല്ലാമാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതാവിഷയങ്ങൾ. അതായത് ധീരതയും ശൃംഗാരവും നിഷ്ക്കളങ്കതയും ഒന്നിച്ചു കൈകോർത്തു സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നാം വള്ളത്തോൾക്കവിതയിൽ ദർശിക്കുന്നത്.

വള്ളത്തോൾ ഒരു പരിഷ്ക്കാരപ്രിയനാണ്. തന്റെ, പുളകം പുതയ്ക്കുന്ന പുരാണഭൂമിയെ, പാശ്ചാത്യഭൂമിയുമായി കൂട്ടിക്കലർത്തി പരിഷ്ക്കരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം വെമ്പുന്നു. ആർഷഭാരത സംസ്ക്കാരത്തിൽ പാശ്ചാത്യസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പനിനീർത്തുള്ളികൾ തളിച്ച് അനുഭവപേശലമാക്കി കൈരളിയുടെ കനകക്കോവിലിൽ നിവേദിക്കുവാൻ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കദളിപ്പഴങ്ങളാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിതയിലെ ഓരോ പദവും.

സ്വാതന്ത്ര്യസ്നേഹം തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയമാണ് വള്ളത്തോളിന്റേത്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ജഡത്തേയും ആത്മാവിനേയും കാർന്നുതിന്നുകൊണ്ട് അതിനെ അടിമത്തത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിലേക്കെത്തിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാരെക്കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു സഹിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ഉജ്ജ്തകി

> "പൂതമോംകാരംപോലെത്ര്യക്ഷരാത്മകമായി
> സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിപ്പാനായ് കാരണത്രിതയത്താൽ
> സാദരം പ്രയത്നിപ്പിൻ, സാഫല്യപ്പെടുത്തുവിൻ,
> സോദരന്മാരേ, നിങ്ങൾ, സാരമാം നരജന്മം!"

എന്ന് ഭാരതജനതയോട് ആഹ്വാനം ചെയ്തു. "ചെങ്കോലു ദൂരത്തിട്ടു യോഗദണ്ഡ്" ഊന്നി", "പൊൻ കിരീടത്തെ ജടാജൂടമായ്" മാറ്റി"ക്കൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കായി പട പൊരുതാൻ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടുവന്ന ആ മഹാകവിയുടെ ദേശാഭിമാനത്തിനു മുമ്പിൽ ആർതന്നെ കൈകൂപ്പിപ്പോകുകയില്ല!

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ അഗാധബുദ്ധിയിൽ നിന്നൊഴുകുന്ന ചിന്തകളും, വിശാലഹൃദയത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വികാരങ്ങളും, അനുഗൃഹീതതൂലികയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന കലാസൃഷ്ടികളും കൈരളിയുടെ അമൂല്യസമ്പത്തത്രേ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ശില്പഭംഗിയും, രചനാസൌന്ദര്യവും ആസ്വദിക്കുന്ന കേരളീയരെപ്പോലെ ഭാഗ്യവാന്മാർ വേറെ ആരുണ്ട്?

കവിത നിറഞ്ഞ ശാസ്ത്രം

(സി. ജി. ആർ.)

ജനലിൽക്കൂടി വരുന്ന സൂര്യരശ്മി

മണിത്തൊട്ടിലിൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞു കിടന്നു കളിക്കുകയായിരുന്നു; അപ്പോഴാണ് ജനലിൽക്കൂടി സൂര്യരശ്മികൾ തൊട്ടിലിലേക്കെത്തിനോക്കിയത്. എന്തൊരത്ഭുതമാണീ മനോഹരമായ പ്രകാശവിശേഷം! വിസ്മയം കൊണ്ടു വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ ശിശു നിർന്നിമേഷാക്ഷനായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

....ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കഥ ഇതാണ്. ആലോചനാമൃതമായ കവിത നിറഞ്ഞതാണ് ശാസ്ത്രം.

വികസിച്ചുവരുന്ന ലോകം

പ്രാചീന ഭാരതീയരുടെ ലോകം മഹാമേരുവരെ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിനപ്പുറം, ഹിമാലയത്തിനും ടിബറ്റിനും അപ്പുറം, സ്വർഗ്ഗമായിരുന്നു! യൂറോപ്യന്മാർക്ക് മെഡിറ്ററേനി

JUNIOR DAY SCHOLARS' ASSOCIATION

CRICKET TEAM

Winners of the Interhostel Tournament

Sitting Ground) L to R.—Messrs, M. C. Abraham, R. Nataraja Pillai *(Athletic rep:)*

Chair.—Messrs. Y. Cherian, R. Ramakrishnan Nair, K. Ramachandran *(Captain)*, T. B. Ninan *(Principal)*, C. T. Benjamin *(President)*, M. A. Ramankutty *(Secretary)*, P. Balachandran.

Standing.—Messrs. G. Samuel, M. Krishnankutty, R. Radhakrishnan Nair, P. T. Joseph, B. Vidiasagara Menon, K. K. Panicker, V. I. Mathen T. K. Venugopal, P. J. Mathew, Sathiamurthy.

യൻ കടലായിരുന്നു ഭൂമദ്ധ്യം! പിന്നെ വന്നവന് അൻറാർട്ടിക്കയും കണ്ടുപിടിച്ചു....ആദ്യം ഭൂമി പരന്നതായി വിശ്വസിച്ചു; ശാസ്ത്രം പുരോഗമിച്ചതോടുകൂടി അതിന്റെ ഗോളാകൃതി വെളിപ്പെട്ടു. പിന്നീടതാ ഗലീലിയോവിന്റെയും കോപ്പർനിക്കസ്സിന്റെയും ലോകം: ഭൂമി സൂര്യന്റെ പാർശ്വവർത്തികളായ ഗ്രഹങ്ങളിലൊന്നുമാത്രം. സൂര്യനോ, നിരവധി നക്ഷത്രങ്ങളിലൊന്നും! ഇനിയങ്ങോട്ട് ഐൻസ്റ്റീന്റെ മഹാപ്രപഞ്ചമാണ് — സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ അനുസ്യൂതമായ അത്ഭുത പ്രപഞ്ചം.

പദാർത്ഥപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഇങ്ങേ അററം

പദാർത്ഥപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഇങ്ങേ അററത്തിന്റെ കഥയോ?
പരമാണുവിന്റെ കഥ—

സൂര്യനെപ്പോലെ നടുക്കൊരു ന്യൂക്ലിയസ്. ചുററും ഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്ന ഇലക്ട്രോണുകൾ. വിജാതീയവിദ്യുച്ഛക്തിമൂലമുണ്ടായ പരസ്പരാകർഷണത്താൽ ദൃഢബദ്ധമായ ഒരു വ്യൂഹം. ചെറിയൊരു സൗരയൂഥം പോലെ!

രസതന്ത്രശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കഥ

കൊടുങ്കാററ് ഉഗ്രമായി വീശുകയാണ്. തിരമാലകളുടെ ഇടയിൽ എപ്പോഴാണ് കപ്പൽ സായൂജ്യം പ്രാപിക്കുകയെന്നു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ആ രസതന്ത്രശാസ്ത്രജ്ഞൻ കപ്പൽത്തട്ടിൽത്തന്നെ കടലിനഭിമുഖമായി നില്ക്കുകയാണ്.

കാററോ? ശരി—നൈട്രജനും ഓക്സിജനും ഇംഗാലാമ്ലവും മററും ചേർന്ന ഒരു മിശ്രിതം! കടലല്ലേ? അതു ഹൈഡ്രജന്റെയും ഓക്സിജന്റെയും കൂടിയ ഒരു സംയുക്തം മാത്രം! ഈ ഞാനോ? —അനേകം ധാതുക്കളുടെയും സംയുക്തങ്ങളുടെയും ഒരു സമാഹാരമാണ് എന്റെ ശരീരം.

പൂവിന്റെ നിറം

ഓ, പൂക്കളെപ്പററി പറയുമ്പോൾ എന്തെല്ലാമാണോർമ്മിക്കുന്നത്!

—മൃദുവും മനോഹരവും ചുവന്നതും ഗന്ധവാഹിയുമായ റോസാപ്പൂവ്,

—വിളഞ്ഞ വയലിൽ പററിനില്ക്കുന്ന നീലച്ച നെല്ലിപ്പൂവ്— എന്തുകൊണ്ടാണ് റോസാപ്പൂ ചുവന്നതും നെല്ലിപ്പൂ നീലച്ചതുമായതെന്നറിയാമോ?

പൂവിന്റെ നിറത്തിനു കാരണം ആന്തോസയനിൻ (Anthocyanin) എന്നു പറയുന്ന രാസവസ്തുക്കളാണ്. ആന്തോസയനിനുകളുടെ നിറം പശ്ചാത്തലത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും, അമ്ലപ്രധാനപശ്ചാത്തലത്തിൽ (Acidic background) സാധാരണ നീലിമയും ക്ഷാര പശ്ചാത്തലത്തിൽ (Alkaline medium) അരുണിമയും മുന്നിട്ടുനില്ക്കും. റോസാപ്പൂവിലും നെല്ലിപ്പൂവിലും ഒരേ ആന്തോസയനിൻതന്നെയാണുള്ളത്. വർണ്ണഭേദത്തിനു കാരണം പശ്ചാത്തലഭേദമാണ്.

ശാസ്ത്രീയമനഃസ്ഥിതി

ബാഹ്യപ്രകൃതിയിലെയും ജീവിതത്തിലെയും (തന്റെയും മററുള്ളവരുടെയും) സംഭവപരമ്പരയെ സമചിത്തതയോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നതിലാണ് ശാസ്ത്രീയമനഃസ്ഥിതി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

പനിനീർപ്പൂവും പാറക്കല്ലും

(പ്രബോധചന്ദ്രൻ, Class I, Gr. II)

1

തൻമുന്നിലമിതോത്സാഹം
ചിരിച്ചാടിലസിച്ചിട്ടും
പനിനീരലരോടേവം
ശിലയോതി പരുക്കവേ :-

2

" പനിനീർമലരേ ! നിന്റെ
മൃദുഹാസങ്ങൾ കാൺകവേ
ചൂടുവിട്ടെൻ ഹൃദന്തത്തിൽ
പൊങ്ങു ; മാരറിയുന്നിവ !

3

ജീവിതം ക്ഷണികം കാമ്യ-
മെന്നാണെന്റെ മതം സഖേ !
കല്ലിച്ചു, മരവിച്ചേവം
മണ്ണിലെന്തിനു മേവണം ?

4

പുലരിപ്പെണ്ണു നല്കുന്ന
പുതുപുഞ്ചിരി പൂണ്ടു നീ
പുളകം പൂശിടുന്നല്ലോ
ഹൃദയങ്ങളിലൊക്കവേ ! "

5

പൂവ് :-

" പൂവിന്റെ ജീവിതം നന്നോ?
നീ വിഡ്ഢിത്തം കഥിക്കയാം,
പുണ്ണുമെന്നിയെ മറ്റാതും
ചൊല്ലുകിലല്ലവമെങ്കിലും.

6

ഹൃദയം നൊന്തു കേഴും ഞാ-
നെന്റെ കണ്ണീർക്കണങ്ങളെ,
'മഞ്ഞുതുള്ളിക'ളെന്നോതി
തള്ളുമിന്നത്തെയാളുകൾ.

7

കദനം തിന്നുതിന്നിപ്പോൾ
കഴിയും മമ ജീവിതം ;
കാരുണ്യം കാട്ടിടാറില്ലി
കാലം ; നീ കൃതി, സോദര !

8

മഞ്ഞക്കിളികൾ പാടുന്ന
പാട്ടു ഞാൻ കേട്ടു മത്സഖേ !
കണ്ണീരുകൾ തുടയ്ക്കുന്ന
കാലത്തിൻ വരവായിപ്പോൾ

9

നാളത്തെ ലോകമിട്ടി-
ല്ലത്രെ, യവർ [illegible]
നാളെയീ ഭൃംഗരാജന്മാർ-
ക്കൊക്കെക്കില്ലത്രെ, യിച്ചതി !

10

നന്മകൊയ്യുന്ന നാളെന്നെ-
ത്തിരയും വെറുതേ, സഖേ !
അപ്പോഴും കാണുകില്ലേ നീ-
യതിനോടിതു ചൊല്ലുവാൻ ?"

11

ഏവം ചൊന്ന പനിപ്പൂവും
ശിലയെ നോക്കി,'നിന്നുപോയ്
ശിലയപ്പോഴലിഞ്ഞിട്ടും
ഹൃദയം താങ്ങി നില്ക്കയായ്

12

തെക്കൻ കാറ്റോടി വന്നെത്തി-
പ്പൂവിന്റെ യിതളൊന്നുടൻ
അടർത്തി, യതിനാൽ പാറ-
ക്കല്ലിനെ വീശിമെല്ലവേ.

ചൊറകഥ

കർമ്മഫലം

(കുമാരൻകുട്ടി, ക്ലാസ്സ് III)

പുളകോദ്ഗമകാരിയായ യമുനാ തീര-
ത്തിൽ മനോഹരമായ ആശ്രമപട്ടണം.

ചെമ്പനീർ പൂക്കളിൽപുതുമിവരുന്ന മന്ദ-
വാതം ദിഗന്തമെങ്ങും പരിമളം പരത്തി.

ആഗ്രാനഗരത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തായി തലയെടുപ്പുള്ള വെൺകളിർക്കല്ലിനാൽ നിർമ്മിതമായ ഒരു രാജമന്ദിരം കാണാം. ആ മന്ദിരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള പൂവാടിയിൽ മത്തഭൃംഗങ്ങൾ മൂളിക്കൊണ്ടു ചലിക്കുന്നുണ്ട്.

'മാഹംനാഗ്' മരണശയ്യയിലാണ്. രാജപരിചാരകർ ചുറ്റും വ്യാകുലരായി നിൽക്കുന്നുണ്ട്.

"മഹതി, ഇപ്പോളൊരല്പം ആശ്വാസം തോന്നുന്നില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ ഓമനയായ ദില്ലിപാദുഷാ,—മഹാനായ അക്ബർ, ആ വിശാലമായ തളത്തിലേക്ക വന്നുകയറി.

പരിചാരകവൃന്ദം ഒന്നു താണുതൊഴുതിട്ട് പഴയപടി നിലകൊണ്ടു.

"സ്നേഹനിർഝരി നിലച്ചുപോയ ദീപനാളത്തിന്റെ അന്ത്യ കാന്തിപ്രസരം"—മാഹം ഒരു മന്ദഹാസം അഴിച്ചുവിട്ടു, "അങ്ങനെയാകട്ടെപോലും."

"മഹതി, രാജാധികാരത്തെ ധിക്കരിക്കുന്ന ആൾക്ക ദില്ലിപാദുഷാ എത്ര തവണ മാപ്പുകൊടുക്കണം?" അക്ബർ മറ്റൊരു വിഷയത്തിലേക്ക പ്രവേശിച്ച് സഗൗരവം ചോദിച്ചു.

"ഒന്ന്," അതേ സ്വരത്തിൽ മാഹം പ്രതിവചിച്ചു.

"രണ്ടാമത്?"

"കഠിന ശിക്ഷ."

"അതേ—അതുനടത്തിയിരിക്കുന്നു," അക്ബർ ഗൂഢസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"അതു രാജ്യശ്രേയസ്സിനും— പാദുഷായുടെ കീർത്തിധാവള്യത്തിനും കാരണമാവട്ടെ" മാഹം അനുഗ്രഹവചസ്സുകളുതിർത്തു.

എ. ഡി. ആയിരത്തഞ്ഞൂറ്ററുപത്തൊന്നാം വർഷത്തിലെ ശരത്തിലാണ് അക്ബറുടെ മുഗൾ സൈന്യം മാൾവയെ കീഴ്പെടുത്തുന്നത്. ആക്രമണത്തിന്റെ നേതൃത്വം അദ്ഹംഖാനും പീർമുഹമ്മദിനും.

അദ്ഹംഖാൻ മാഹം അനഗയുടെ പുത്രനാണ്. മാഹം, അക്ബറിന്റെ മേൽ ഏറിയ സ്വാധീന ശക്തിയുള്ള ഒരു വൃദ്ധയായിരുന്നു.

മാൾവയിലെ രാജാവായിരുന്ന ബാസ്ബഹാദൂർ കേവലം സുഖലോലുപനും, ആയോധനവിമുഖനും ആയിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ഹംഖാനും പീർമുഹമ്മദിനും മാൾവയെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ വലിയ എതിർപ്പൊന്നും നേരിടേണ്ടി വന്നില്ല.

ആക്രമണാനന്തരം കീഴടങ്ങിയവരോട് ഉദാരമതികൾ കാട്ടേണ്ടതെന്ന് അക്ബറുടെ അലിഖിതനിയമമായിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ഹംഖാൻ ആ വസ്തുത അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നേ മാൾവാനിവാസികളെ നിഷ്ഠുരം മർദ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ ബാസ്ബഹാദൂറിന്റെ സുന്ദരിയായ രാജ്ഞി രൂപ്മതിയെയും അദ്ഹംഖാൻ ബന്ധനത്തിലാക്കി. ആ മുഗ്ദ്ധയുടെ കരപല്ലവങ്ങൾ ആയസ കങ്കണങ്ങളണിയേണ്ടവയായിരുന്നില്ല.

ശരത്കാല ചന്ദ്രികയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച ഒരു ചെറുപൂങ്കാവിലെ, ചന്ദനശീതളമായ സ്വച്ഛജലം നിറഞ്ഞ ക്രീഡാതടാകത്തിന്റെ തീരത്ത് രൂപ്മതി വിമോചിതയായി. അവിടം അവൾക്ക് നിത്യപരിചയമുള്ളതത്രേ. സ്വന്തം മണിമന്ദിരത്തിനു പിൻപുറമുള്ള ചെറുപൂന്തോപ്പിലാണ് നിൽക്കുന്നതെങ്കിലും, ആ പൂവാടിയും, കൊട്ടാരവും, എല്ലാം മുഗൾ സൈന്യത്തിന്റെ അധീനത്തിൽ തന്നെ.

അവൾക്കവിടെ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല. എന്നാലുണ്ടുതാനും—ആ നിർമ്മല തടാകത്തിൽ ചാടി... അങ്ങനെ അവൾ ചിന്താവൈവശ്യത്തിൽ മുഴുകവേ, ആജാനുബാഹുവായ ഒരപരിചിതൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു—അദ്ഹംഖാൻ.

അയാൾ രൂപ്മതിയെ തന്റെ ബലിഷ്ഠമായ കരവലയത്തിലകപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവളെ ഒരു ലതാഗൃഹത്തിലേക്ക വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയി; മധുപൻ തേനും പൂമ്പൊടിയും വഹിച്ചുകൊണ്ടുയരുന്നതുപോലെ.

പനിനീർപുഷ്പം ആ ലതാഗൃഹത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. ഇളംതെന്നൽ വീശുന്നു.

മധുപൻ അടുത്തണയുമ്പോൾ ആനതവല്ലികളുടെ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന കുസുമങ്ങൾ മന്ദാനിലനിൽ തലയാട്ടി വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിക്കും. പക്ഷേ—മധുകരൻ തനിക്ക വേണ്ടുന്നതപഹരിക്കുകയും ചെയ്യും.

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ മാൾവാരാജമന്ദിരത്തിന്റെ പിൻമുറ്റത്തു രൂപ്മതിയുടെ ശരീരം ചിന്നിച്ചിതറിയ മട്ടിൽ കണ്ടു. തേനും പൂമ്പൊടിയും വണ്ടിനാൽ ബലമായപഹരിക്ക

പ്പെട്ട സുന്ദരസൂനങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി അടർന്നുവീണു മണ്ണോടുചേരുന്നതുപോലെ.

ആത്മഹത്യയോ? ആവോ—ആർക്കറിയാം. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ആരുടെ ചിത്തവൃത്തിയാണിതിനു പിന്നിലുള്ളത്? അദ്ഹംഖാൻ തന്നെ?...?

അക്ബർ ചക്രവർത്തി ഇതറിയാതിരിക്കുമോ? അറിഞ്ഞാൽ തന്നെയോ?...?

പാദുഷായുടെ ഹൃദയം ആലോചനാമഗ്നമായി— ലജ്ജാകുലമായി— ദുഃഖപൂർണ്ണമായി— കോപജടിലമായി— അവസാനം അദ്ഹംഖാനെ കഠിന ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയനാക്കാനുറച്ചു.

മാഹം രോഗശയ്യാവലംബിയാകുന്നതിന് ഏതാണ്ട് ഏഴുമാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ്.

അക്ബറുടെ ഉദ്ദേശം മാഹം മനസ്സിലാക്കി. അക്ബർ മാൾവയ്ക്കു യാത്രയായതിനുശേഷം. സ്വപുത്രന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി മാഹം ശീഘ്രപ്രയാണമാരംഭിച്ചു.

അദ്ഹംഖാനു മാപ്പുലഭിച്ചു. ദില്ലി പാദുഷാ ആർക്കും ഒരു തവണ മാപ്പുകൊടുക്കും, മതിയായ കാരണങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ.

അക്ബർ—മാൾവയിൽ നിന്ന് അദ്ഹംഖാനെ ആഗ്രയിലേക്ക് തന്നെ വിളിച്ചു.

ഋതുക്കൾ മൂന്നു കഴിഞ്ഞു—പുഷ്പങ്ങൾ പലതുകൊഴിഞ്ഞു. 'മാഹംഅനഗ' രോഗശയ്യാവലംബിനിയായിട്ട് ആഴ്ചകൾ ചിലതായി.

ചില ഗൂഢപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉയിരെടുത്തു കഴിഞ്ഞു. മുഗൾ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചെങ്കോൽ തെറിപ്പിക്കുന്നതിന്—അദ്ഹംഖാന്റെ കൈവശം അതുല്ലസിക്കുന്നതിന്'.

വസന്തത്തിലെ ഒരു രാത്രി. ആഗ്രാ കൊട്ടാരവും, പരിസരപ്രദേശവും, നിലാവൊളിയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച മൂന്നാംയാമം.

ഒരു ദീർഘകായൻ, ഇരുളിന്റെ കരുത്തു തന്നെ പൂന്തോട്ടത്തിലുള്ള കുഞ്ജകുടീരങ്ങളിലൊന്നിൽ നിന്ന് മെല്ലെ പുറത്തിറങ്ങി കൊട്ടാരവാതിലിന്റെ നേരേ നടന്നടുത്തു.

''ഞാൻ തന്നെ''—ആ രൂപം മുരണ്ടു.

കാവൽക്കാരൻ കതകു തുറന്നുകൊടുത്തു. അങ്ങനെ അദ്ഹംഖാൻ അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. മുറികളിൽനിന്നു മുറികളിലേക്കുള്ള കതകുകൾ എല്ലാം തന്നെ തുറന്നു കിടക്കുന്നു.

കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും പിൻഭാഗത്തുള്ള വിസ്തൃതമായ തളത്തിൽ അക്ബർ പാദുഷായുടെ മന്ത്രിമുഖ്യൻ സുഖനിദ്രയിലാണ്ടിരുന്നു. കാവല്ക്കാർ തൂണുംചാരി ഉറക്കം തൂങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജാലകം വഴി അകത്തേക്കൂറിയിറങ്ങിയ ചന്ദ്രികയിൽ—അതി ഭയങ്കരമായൊരു നീണ്ട കഠാരി മിന്നൽ പിണർ പായിച്ചു.

ആ തിളക്കം ഷംസുദ്ദീൻഖാനെ ഉണർത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറക്കത്തിന്റെ പൂർണ്ണതകൊണ്ട് കാര്യമൊന്നും മനസ്സിലായില്ല; കണ്ണുംതിരുമ്മി കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരുപ്പുണ്ട്. പക്ഷേ അധികസമയം അങ്ങനെ ഇരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്തോ കട്ടിയുള്ളൊരു വസ്തു തന്റെ ശരീരത്തിനു കുറുകെ ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ പാഞ്ഞുപോയി—ഒരു ഞരക്കം—"അല്ലാഹ് ഉ അ—ക്—ബ്—ർ"—

അദ്ഹംഖാൻ വീണ്ടും മുറികൾ ഒന്നൊന്നായി തിരഞ്ഞുതുടങ്ങി. താഴത്തെ നിലയിൽനിന്ന് മുകളിലത്തെ നിലയിൽ കടന്ന് ഓരോ തളങ്ങളിലും കയറിയിറങ്ങി.

അവസാനം ആ മുറിയുടെ പാതില്ക്കലെത്തി. മുറിയുടെ കതക് ദൃഢമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒട്ടൊന്നു സംശയിച്ചു നിന്നു. വീണ്ടും നടന്നടുത്തു. കതകിൽ ആഞ്ഞൊന്നു തള്ളിനോക്കി. അതനങ്ങിയില്ല. ഒരിക്കലും.

പക്ഷേ അതിനകത്തു ചില ചലനങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. താഴത്തെ തളത്തിൽ ബഹളം കേൾക്കുന്നുമുണ്ട്. അക്ബർ താഴെയുള്ള തളത്തിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു. അവിടെ ചോരപ്പുഴയിൽ മുങ്ങിമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നത് ഷംസുദ്ദീൻഖാൻ തന്നെ.

അക്ബർ മുകളിൽകടന്ന് അനക്കം കൂടാതെ അദ്ഹംഖാൻ നില്ക്കുന്ന മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അദ്ഹം—പാദുഷായുടെ തളത്തിന്റെ കതകിനു നേരേ ബലപ്രയോഗമാണ്. ചോരയിൽ മുഴുകിയ കഠാരി ഒരു കയ്യിലുണ്ട്.

'നിനക്കതിനു കരുത്തുണ്ടോ?'

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ഗംഭീരസ്വരം കേട്ട് അദ്ഹംഖാൻ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. കഠാരി എങ്ങോ പറന്നു പോയി—കണ്ണാടി ജനൽ തുളച്ചുകൊണ്ട്—അദ്ഹമിന്റെ ഭാവിയെ പ്രവചിച്ചുകൊണ്ട് അനന്തതയിലേക്ക്.

തന്റെ ജീവൻ ഊർദ്ധ്വം വലിച്ചു തുടങ്ങിയതു് അദ്ദംഖാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഏതായാലും രണ്ടിലൊന്നു തീരുമാനം—അയാൾ അക്ബറിന്റെ നേരേ കുതിച്ചു. കെണിയിലേക്ക് ചാടുന്ന കരടിയെപ്പോലെ. അക്ബറുടെ കൈകൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും രണ്ടുമൂന്നു തിരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞു; ചില മല്പിടുത്തക്കാർ കാട്ടുന്നതുമാതിരി. അദ്ദംഖാൻ അതാ ചളിക്കണ്ടിൽ താണ കരിംപോത്തു കണക്കെ കിടന്നു പിടയുന്നു. പ്രാണൻ പിടയുന്നതിന്റെ ബഹിഷ്പുരണം.

ഓടിക്കൂടിയ പരിചാരകരുടെ കയ്യിൽ അദ്ദംഖാനെ ഏല്പിച്ചു് അക്ബർ അവക്കു് ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തു. അവർ അയാളെ ഉറപ്പായി ബന്ധിച്ചു. അക്ബർ ഉറക്കറയിലേക്ക് കടന്നു. കാവല്ക്കാർ അദ്ദമിനെ എങ്ങോട്ടോ വലിച്ചുപൊക്കിക്കൊണ്ടുപോകയും കഴിഞ്ഞു.

സൂര്യോദയമായി. വസന്തസൂനങ്ങൾ വിരിഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഇളം കാറ്റു വീശുന്നു. യമുനാനദിയിൽ കല്ലോലമാലകൾ തുള്ളിക്കളിക്കുന്നു. ദില്ലിപാദുഷാ മാഹമിന്റെ ശയ്യാസമീപം ഉപവിഷ്ടനായിരിക്കുന്നു.

"ഞാൻ അദ്ദംഖാനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു പറയുന്നതു്" അക്ബർ ആദ്യം പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ വ്യക്തമാക്കി.

"എന്തു്!? എന്തു !? അദ്ദമെന്തു ചെയ്തു?"

ആ മാതൃഹൃദയം പിടഞ്ഞു. എത്ര ദുഷ്ടനാകട്ടെ ദുർമ്മാർഗ്ഗിയാകട്ടെ സ്വപുത്രന്റെ ജീവനിൽ മാതാവിനു താല്പര്യമുണ്ടു്.

"കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ ഷംസുദ്ദീൻഖാൻ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന തളത്തിൽ കടന്നു് അദ്ദേഹത്തിനെ കുത്തിക്കൊലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു; അദ്ദംഖാൻ."

"ഷംസുദ്ദീൻഖാനെ കൊന്നു ? അദ്ദം എന്റെ മകൻ" മാഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ആനന്ദം തിരതല്ലുന്നുണ്ടായിരുന്നു—മുഖത്തു് വിഷാദവും—അബലയുടെ കാപട്യം.

മാഹം നിനച്ചതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. അദ്ദംഖാൻ തന്നെ ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കണമെന്ന പക്ഷം ആഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു. ഷംസുദ്ദീൻഖാനെ മന്ത്രിപ്രവരനാക്കിയ നാൾതൊട്ടു് മാഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവനിൽ ഉന്നം നോക്കി നടക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദംഖാനു പ്രേരണയും അതുതന്നെ. കാത്തിരിക്കുകയിൽ നിന്നു തേന്മാവു മുളയ്ക്കുകയില്ലല്ലോ.

"എന്താണു ശിക്ഷ—അതു നടത്തിയിരിക്കുമോ—ആവോ" മാഹം അക്ഷമയോടുകൂടി ചോദിച്ചു. മകന്റെ ആപത്തിൽ മാതാവു സന്താപിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവർ മനക്കരുത്തുള്ളവളും; ഒരു അസാധാരണ മാതാവാണവർ.

"ന്യായം ന്യായം പോലെ നടക്കും. മഹതി സംശയിക്കേണ്ടതില്ല." ദില്ലി പാദുഷായുടെ നീതിനിഷ്ഠ കടുകട്ടിയാണ്. അചഞ്ചലമായൊരു തത്വമുണ്ടു്. അതെല്ലാപക്ഷം ഒരു പോലെ ബാധകമാണ്. യാതൊരയവുമില്ല.

ഏതാനും പരിചാരകന്മാർ ഒരു ശരീരം എന്തിലോ താങ്ങിയെടുത്തു് ആ തളത്തിന്റെ വാതില്ക്കൽ കൊണ്ടുവന്നുവച്ചു. തകർന്നു ചിന്നിയ തടിയും തലയും ഒന്നായി മാറിയ ഒരു ശരീരം.

"ഇതാരുടെ? ഷംസുദ്ദീൻഖാന്റെ?"

മാഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ തട്ടിയ സന്തോഷം പുറത്തു വിടാതെ, ആരാഞ്ഞു.

"അല്ല—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഘാതകന്റെ."

അക്ബർ പരിചാരകന്മാരോടെന്നപോലെ ചോദിച്ചു, "നിങ്ങൾ അയാളെ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ നിന്നെറിഞ്ഞു, അല്ലേ ?"

അക്ബറുടെ അനുവാദമില്ലാതെ ? ആയിരിക്കില്ല.

"മഹതിക്കു് കുറ്റമുണ്ടോ? വഴിയില്ല. നീതിനടക്കുന്നതിൽ ആർക്കാണുവിരോധം ?"

"അക്ബർ—നീ ചെയ്തതു ശരിതന്നെ—" ആ മാതൃഹൃദയം പിടഞ്ഞു. ആത്മാർത്ഥമായി പറഞ്ഞതാവില്ലതു്. പക്ഷേ ആ സ്വരം ദൃഢമായിരുന്നു — മുഖം ഗൗരവപൂർണ്ണമായിരുന്നു. പക്ഷേ കണ്ണുനീർ പുറത്തേക്കൊഴുകി.

അവ മെല്ലെയടഞ്ഞു; എന്നേക്കുമായി.

വസന്തസൂനങ്ങളിൽ തട്ടിവന്ന ചെറുകാറ്റു് ആഗ്രാകൊട്ടാരത്തിന്റെ തളങ്ങളിൽ തങ്ങിനിന്നു. അതു് മാറവയിൽ നിന്നു വീശിത്തുടങ്ങിയതാണു്. ആഗ്രാ കൊട്ടാരവളപ്പിലും ചില പുഷ്പങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞു വീണു.

പൂക്കൾ ഇനിയും വിരിയും.

എന്റെ നാട്

(By P. T. JOHN, Class I, Gr. II)

സുകുമാര കലകൾ തന്നുറവെങ്ങുമുയരുന്ന
നലമെഴും കലവറയെന്റെ നാട്;
സുഗുണോപധാരണികളാം സുകുമാരശില്പി-
കളിന്നലെന്നിന്നെങ്ങുന്നാരെന്റെ നാട്;
കളിരസം കളിയാടാൻ നളിനാക്ഷിമാരെങ്ങും
വിളയാടും രംഗമാമെന്റെ നാട്;
പകലെങ്ങും പാടത്തു പണിചെയ്തും പരിക്ഷീണർ
കുടിൽതിങ്ങുമിടനാടാണെന്റെ നാട്;
കുളുകളും പാൽത്തുപോലെ തെളിയും കുളിർജലം
നിറയും പുഴകൾ തന്നുറവെൻനാട്;
പുതുപുഷ്പസൌരഭം പകരും കുളിർകാറ്റു
തഴുകിത്തലോടുന്ന പുണ്യനാട്;
പനയും പനസവും, മുളകും, മുളകളും
വിളയും വിളനാടാണെന്റെ നാട്;
പരിചിൽ നൽക്കാന്തിയും, ശാന്തിയും തിങ്ങുന്ന
പരിശുദ്ധ ഭൂമിയാണെന്റെ നാട്;

പച്ചപ്പുൽ സാനുക്കൾ, പച്ചനെൽപ്പാടങ്ങൾ,
ഉച്ചത്തിൽ നില്ക്കും തരുനിരകൾ,
സ്വച്ഛജലം നിറഞ്ഞൊഴുകും തുളുമ്പുന്ന
മെച്ചമാം പൊയ്കയും, താമരയും,
ഭാരം ചുമന്നന്യക്കാനന്ദതീരത്തിൽ
പൂരമതളുന്ന കേരങ്ങളും,
പുതുവർഷപ്പുളകത്താൽ തളിരും സുമങ്ങളും-
മിഴികിക്കളിക്കും ലതാലികളും,
കുയിലും കിളികളും കാകളി വായിച്ചു
തുയിലുണർത്തുന്ന [illegible]പ്പുകളും,
മാനും, മയിലുമൊളിച്ചുകളിക്കുന്ന
കാനനവും, കരിമ്പാറകളും,
കരിയും, കരടിയും, ഹരിയും, ഹരിണിയും,
കരവയിട്ടാക്ക മരങ്ങളും,
എവിടെയും കാണുമിനന്ദനോദ്യാനമാ-
ണവികലശാന്തിതൻ ജന്മദേശം....

× ×

മരണം കഴിഞ്ഞു ഞാനിനിയും പിറക്കുകിൽ
വരണം ജനനി നിൻ മടിയിൽ മാത്രം.

വായുമണ്ഡലം

(K. P. MATHAI, Junior B. Sc.)

ഭൂലോകത്തെ മൂടിയിരിക്കുന്ന ആവരണമാണല്ലോ വായുമണ്ഡലം. ഈ വായുമണ്ഡലത്തെക്കുറിച്ച് അല്പം ചില കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

പുരാതനകാലം മുതല്ക്കേ ഗ്രീക്കുകാർ അന്തരീക്ഷത്തെ നിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിൽ അതീവ ഉൽസുകരായിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇൻഡ്യാക്കാരും പിന്നോക്കമല്ലായിരുന്നു. വായു എന്നത് ആകാശത്തിൽ കൂടെ ഒഴുകി നടക്കുന്ന ഒരു സാധനമായിട്ടാണ് വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വായുവിൽ നിന്നും ഭൂലോകത്തിലെ മിക്ക വസ്തുക്കളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എ

ന്നൊരു പുരാതന വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു.

തത്വചിന്തകനായ അരിസ്റ്റോട്ടിൽ അന്തരീക്ഷത്തെ മൂന്നു പ്രധാന ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരുന്നു. അതു് ആധുനിക വിജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നും അതിവിദൂരമായ ഒന്നല്ല. പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ അറബികൾ അന്തിവെയിലിനെ (twilight) നിരീക്ഷിച്ച് വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉയരം ഏകദേശം 93 കിലോമീറ്റർ എന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമാണ് അന്തരീക്ഷത്തെപ്പറ്റി ഏകദേശമായ ഒരറിവു ലഭിച്ചതു്. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രസിദ്ധ ശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന ടോറിസെല്ലിയാണു ബാരോമീറ്റർ ഉപയോഗിച്ചു വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉയരം അളക്കാം എന്നു കണ്ടുപിടിച്ചതു്. വാസ്തവത്തിൽ ഇതുകൊണ്ടു് വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉയരം അളക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല; വായുവിന്റെ സമ്മർദ്ദം മാത്രം അറിയുവാനെ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. വായുവിന്റെ സമ്മർദ്ദത്തിൽ നിന്നും ഭൂമിയിൽ നിന്നുള്ള ഉയരം കണ്ടുപിടിക്കാം എന്നതു് വേറൊരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്.

വായു ഒരു ഭൂതവസ്തുവായിട്ടാണ് ആദിമ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഗണിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം തെറ്റാണെന്നു് പിൽക്കാല പരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. ഏകദേശം 12½ കിലോമീറ്റർ ഉയരം വരെ വായുവിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ നൈട്രജൻ 78·03%, ഓക്സിജൻ 20·99%, ആർഗോൺ ·9%, കാർബൺഡയോക്സൈഡ് ·03%, ഹൈഡ്രജൻ ·01% മുതലായവയാണ്. കൂടാതെ നിയോൺ, ക്രിപ്റ്റോൺ, ഹീലിയം, ഓസോൺ, മുതലായ വാതകങ്ങളും അല്പമായി വായുവിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനും പുറമെ നീരാവിയും വായുവിൽ കലർന്നിരിക്കും. എന്നാൽ നീരാവിയുടെ അളവ് കാലവ്യത്യാസമനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ധൂളി ഒത്ത മിശ്രിതമായി വായുവിൽ പറന്നു നടക്കുന്നു. ജൈവ പദാർത്ഥങ്ങൾ ചീഞ്ഞ് അമ്മോണിയ വാതകവും, അഗ്നിപർവ്വത പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് സൾഫർഡയോക്സൈഡ് വാതകവും മറ്റും വായുവിൽ ലയിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇവയെല്ലാം സ്ഥലഭേദം അനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇടിയും മിന്നലും ഉണ്ടാകുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ വായുവിന്റെ ഘടകങ്ങൾ ചിലതിനെല്ലാം വിഘടനം സംഭവിച്ച് ഓസോൺ, നൈട്രജൻ പെറോക്സൈഡ് ആദിയായവ വായുവിൽ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

വായുവിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ ഓക്സിജൻ, നൈട്രജൻ ഇവയാണല്ലോ. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വായുവിന്റെ ഇതരഘടകങ്ങളായ, അഥവാ അപൂർവ്വ വാതകങ്ങൾ എന്നു് ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന ആർഗോൺ, നിയോൺ, ഹീലിയം, ക്രിപ്ടോൺ മുതലായവയെക്കുറിച്ച് യാതൊരറിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാവൻഡിഷ് എന്നൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പരീക്ഷണം നടത്തിയപ്പോൾ വായുവിന്റെ മിക്കവാറും എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും മറ്റുള്ള വസ്തുക്കളുമായി പ്രതിപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതായും, എന്നാൽ വളരെ വളരെ ചെറിയ ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഒന്നിനോടും യോജിക്കാതെ മാറി നിൽക്കുന്നതായും കാണപ്പെട്ടു. ഇതിനെ തുടർന്ന് പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഇതേപ്പറ്റി പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി. സർവില്യം റാംസെ എന്നൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ വായുവിലെ ആർഗോണിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി. അതിനു ശേഷം പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രമഫലമായി മറ്റു അപൂർവ്വവാതകങ്ങളും

യും വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ സാധിച്ചു.

മേൽ പറഞ്ഞ വാതകങ്ങളെല്ലാം മററുള്ള വസ്തുക്കളുമായി പ്രതിപ്രവർത്തനം നടത്താൻ തീരെ അശക്തങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇവയെ അസമർത്ഥ വാതകങ്ങൾ (Inert gases) എന്നു വിളിച്ചു വരുന്നു. വായുവിലെ നൈട്രജൻ ഏകദേശം ഒരസമർത്ഥ വാതകത്തെപ്പോലെയാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. വായുവിന്റെ ഇതരഘടകമായ ഓക്സിജനാണ് ഏററവും സമർത്ഥമായ വാതകം. ഇതിനാണല്ലോ പ്രാണവായു അഥവാ അമ്ലജനകം എന്നു പറയുന്നത്. തീ കത്തുന്നത്, ഇരുമ്പു തുരുമ്പു പിടിക്കുന്നത്, ശരീരത്തിലെ രക്തം ശുദ്ധിയാകുന്നത്, ആദിയായവയെല്ലാം ഈ ഓക്സിജന്റെ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടാണ്. ജീവജാലങ്ങൾ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ ഓക്സിജനെ സ്വീകരിക്കുകയും ഇംഗാലാമ്ലവാതകം അഥവാ കാർബൺഡയോക്സയിഡിനെ ഉച്ഛ്വസിക്കുകയുമാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ വായുവിൽ അമ്ലജനകത്തിന്റെ കുറവു വരാതിരിക്കാൻ പ്രകൃതി തന്നെ വേണ്ട നിവാരണമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെടികളിൽ 'സാത്മീകരണം' നടക്കുമ്പോൾ അഥവാ ചെടിയിലെ ഹരിതകം സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യുമ്പോൾ വായുവിലുള്ള ഇംഗാലാമ്ലത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും അമ്ലജനകത്തെ വിസർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ വായുവിലെ ഇംഗാലാമ്ലത്തിനും അമ്ലജനകത്തിനും താരതമ്യേന ഏററക്കുറച്ചിൽ വരുന്നില്ല.

വായുവിലെ നീരാവിക്ക് കാലഭേദമനുസരിച്ചു വ്യത്യാസം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. വേനൽക്കാലങ്ങളിൽ വർഷകാലങ്ങളിലേക്കാൾ വായുവിൽ നീരാവി കൂടുതലുണ്ടായിരിക്കും. നീരാവി അതിന്റെ പരിശുദ്ധാവസ്ഥയിൽ അദൃശ്യമായ ഒരു വസ്തുവാണ്. വായുവിലെ പൊടിയും കൂടിച്ചേരുമ്പോഴാണ് നീരാവി ദൃശ്യമായി തീരുന്നത്. ഇപ്രകാരം കട്ടിയായി ഉണ്ടാകുന്ന നീരാവിയാണല്ലോ മേഘം.

വായുവിലാണല്ലോ ഇടിയും മിന്നലും ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇവ രണ്ടും ഒരേ സമയത്താണുണ്ടാകുന്നതെങ്കിലും ഇവ രണ്ടിന്റെയും വേഗതയുടെ വ്യത്യാസത്താലാണ് ഒന്ന് ആദ്യമായും മറേറത് അല്പം കഴിഞ്ഞും അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ധാരാളം അധിധ്രുവ ഊർജ്ജം (Positive charge) അടങ്ങിയിട്ടുള്ള മേഘവും മററും ഊനധ്രുവ ഊർജ്ജവും (Negative charge) ഭൂമിയുടെ മുകളിൽക്കൂടി കടന്നു പോകുമ്പോൾ, ഊനധ്രുവവും അധിധ്രുവവും തമ്മിൽ വലിയ ആകർഷണശക്തി ഉള്ളതിനാൽ, പെട്ടെന്നു ഒരു Discharge ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതാണ് ഇടിയും മിന്നലുമായി നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്.

ഇനിയും ഈ വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉയരത്തെക്കുറിച്ചു അല്പം ആലോചിക്കാം. വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ ശരിയായിട്ടുള്ള ഉയരം എത്ര എന്നുള്ളത് ഇപ്പോഴും തർക്കവിഷയമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഏകദേശം 50 മൈലിനു മുകളിൽ വായുവിന്റെ മർദ്ദം തീരെ നിസ്സാരമാണ്. അതിനു മുകളിൽ വായു ഇല്ലെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആകാശത്തിൽ കൂടെ പാഞ്ഞുപോകുന്ന Meteors, Twilight-ന്റെ സമയം (എത്ര നേരം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു എന്നത്), Auroral displays, ആദിയായവയെ നിരീക്ഷിച്ചാണ് ഉയരം ഏകദേശമായി കണക്കാക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു വായുമണ്ഡലത്തിനു ഏകദേശം 500 കിലോമിററർ ഉയരം കാണും എന്നാണ്. ഈ

വായുമണ്ഡലം ഏകീകൃതമായ (Uniform) ഒന്നായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഏകദേശം 8 കിലോമീററർ മാത്രമെ ഉയരം കാണുമായിരുന്നുള്ളു. വായുമണ്ഡലത്തിലെ പകുതിയിലധികം വായുവും 5·8 കിലോമീററിനു താഴെയാണു്. ഭൂമിയിൽനിന്നും മുകളിലോട്ടു പോകുന്തോറും വായുവിനു സാന്ദ്രത കുറഞ്ഞാണു വരുന്നതു്. വായുവിന്റെ സാന്ദ്രത ഒരുപോലെ ഇരുന്നാലുള്ള അനുഭവമാണു് മുകളിൽ പറഞ്ഞതു്.

വായുമണ്ഡലത്തിലെ ചൂടു ക്രമീകൃതമായിട്ടല്ല കാണുന്നതു്. ഭൂമിയോടടുത്ത ഭാഗങ്ങളിൽ ചൂടു കൂടുതലും മുകളിലോട്ടു പോകുന്തോറും ചൂടു കുറഞ്ഞും അനുഭവപ്പെടുന്നു. വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ ഏകദേശം മദ്ധ്യഭാഗത്തു (10 കിലോമീററിനു മുകളിൽ) വായുവിനു —55° ചൂടു മാത്രമെയുള്ളു. എന്നാൽ ഏററവും മുകൾ ഭാഗത്തോടടുത്തുവരുമ്പോൾ വായുവിനു ഏകദേശം 30° ചൂടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ വായുമണ്ഡലത്തെ മൂന്നു പ്രധാന ഭാഗങ്ങളായി ഭാഗിക്കാം. ഏററവും താഴെയുള്ള ഭാഗത്തിനു Troposphere (അധോമണ്ഡലം) എന്നും, മദ്ധ്യഭാഗത്തിനു മദ്ധ്യമണ്ഡലം എന്നും, ഏററവും മുകളിലുള്ള ഭാഗത്തിനു Stratosphere (ഉപരിമണ്ഡലം) എന്നും പറയുന്നു. Troposphere-നു് മുകളിലായി മേഘശകലങ്ങൾ കാണാറില്ല. Stratosphere-ൽ കൂടെ വസ്തുക്കൾ അതിശീഘ്രം പാഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ അവ വായുവുമായുള്ള ഉരസൽ നിമിത്തം ചുട്ടു പഴുത്തു നമുക്കു ദൃശ്യമാകുന്നു. ഇതിനാണല്ലോ Meteors എന്നു പറയുന്നതു്. ഒരുപക്ഷെ ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ 'ഓസോണാ'യിരിക്കാം. അവിടെ നിന്നുള്ള പ്രകാശത്തിന്റെ തരംഗദൈർഘ്യം (Wave length) ഓസോണിൽ നിന്നുള്ള പ്രകാശത്തിന്റെ തരംഗ ദൈർഘ്യത്തോടു തുല്യമാണു്. ഇതിനും പുറമെ ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ Wireless Waves വന്നു തട്ടിയിട്ടു പ്രതിബിംബിക്കപ്പെടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഓസോൺ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഓക്സിജന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ പ്രദേശത്തു വായുവിന്റെ തന്മാത്രകൾ (Molecules) വളരെ വിരളമാണു്.

വായുമണ്ഡലം ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തോടു ഒട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഭൂമി അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിൽ കറങ്ങുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ ഭൂമിക്കു മുകളിലുള്ള വായുമണ്ഡലവും കൂടെ ചലിക്കുന്നുണ്ടു്. ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണം കാററിന്റെ ഗതിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു എന്നതു ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്.

ആകാശത്തിനു ഇരു ഭംഗിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്, ആകാശത്തിനു നീലനിറം കൊടുക്കുന്നതു്, അസ്തമന സൂര്യനും ഉദയ സൂര്യനും ഭംഗിയെ കൊടുക്കുന്നതു്, ആദിയായവയെല്ലാം വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളാണു്. വായുവിൽകൂടെ പ്രകാശ രശ്മികൾ കടക്കുമ്പോൾ രശ്മികൾക്കു അപഭംഗം സംഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇക്കാരണത്താൽ സൂര്യനെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥാനത്തു നിന്നും അല്പം ഉയന്നാണു് നാം കാണുന്നതു്. സൂര്യനിൽനിന്നും ഭൂമിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന ചൂടിന്റെ 37% വായു വലിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തോടടുത്തുള്ള നീരാവി, ഇംഗാലാമ്ലം, പൊടി ആദിയായവ മൂലമാണു്. വായുവിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവയൊന്നുമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഭൂമിയിലെത്തിച്ചേരുന്ന ചൂടു് ഭൂമിയിൽ തന്നെ മുഴുവനായി പതിക്കുമായിരുന്നു. ശബ്ദവീചികൾ ഉണ്ടാകുന്നതു വായുവിലാണല്ലോ. ഈ വായുമണ്ഡലം ഇല്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള വിചാരങ്ങളെ മററുള്ളവരെ എങ്ങനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കും? വായുമണ്ഡലം ഇല്ലാ

യിരുന്നെങ്കിൽ പക്ഷികൾക്കു പറക്കുന്നതിനോ, ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതിനോ, മിക്ക ആധുനിക കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു. വായുമണ്ഡലത്തെ കൂടാത്ത ഒരവസ്ഥ നമുക്കൂഹിക്കാൻപോലും പാടില്ല. ഏതു പ്രകാരത്തിൽ നോക്കിയാലും അത്ഭുതകരവും, പ്രയോജനകരവുമാണ് വായുമണ്ഡലം. പ്രപഞ്ചമാഹാത്മ്യം അപരിമേയം തന്നെ.

<u>ചെറുകഥ.</u>

വിധിയുടെ ഗതി

(അന്നമ്മ പോത്തൻ, ക്ലാസ് IV)

അന്നൊരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. സായാഹ്നത്തിലെ കുളിർതെന്നലേറ്റ് ഞാൻ കടലോരത്തു ദിനപ്പത്രവും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അരുണകിരണങ്ങളേറ്റ് ചക്രവാളവും കാറ്റേറ്റുകൊണ്ടിരുന്ന നാരീമണികളുടെ കപോലങ്ങളും ഒരുപോലെ സിന്ദൂരച്ഛവി കലർന്നു. അനേകബാലികാബാലന്മാർ വെൺപൂഴിയിൽ ചെറുസൗധങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു വിഹരിക്കുന്നു. ഈ നിർദ്ദോഷവിഹാരം ദർശിക്കുന്നതിനായിരിക്കാം സന്ധ്യയുടെ ആഗമനത്തിനു മുൻപുതന്നെ പൂന്തിങ്കൾ നീലനിറമനിചോളത്തിൽകൂടി എത്തിനോക്കിയതു്. ഈ വക വിനോദങ്ങൾ ദർശിക്കുന്നതിൽ നിന്നും പിന്തിരിയുവാൻ വിമനസ്സനാണെങ്കിലും ചെങ്കതിരുകളെ പ്രസരിപ്പിച്ചിട്ട് അക്കതിരവൻ പശ്ചിമാദ്രിയിൽ താഴ്ന്നു.

ആ ദിനപ്പത്രത്തിലെ ഒരു പരസ്യം അതെ, ആ ഭാഗ്യക്കുറിയുടെ പരസ്യം എന്നെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു. ഞാൻ അതിൽ ലയിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു ചെറുശബ്ദവും എന്റെ തോളിൽ ഒരു കരസ്പർശവും ഏററ് ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയതു്. "എന്താ സുമ, നീ നാരീമണികളുടെ മണിക്കിലുക്കം പോലുള്ള പൊട്ടിച്ചിരിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കയാണോ?" ആ ചോദ്യം എന്നെ ഞെട്ടി ഉണർത്തി. "അല്ല," ഞാൻ മറുപടികൊടുത്തു. അനേക നാളത്തെ വേർപാടിനു ശേഷം തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയ പഴയ സുഹൃത്തിനെക്കണ്ട് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പല വികാരതരംഗങ്ങളും അലയടിച്ചു. ചെറുപ്പകാലം മുതലുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആ കൂട്ടുകെട്ടിന്റെ പല ഏടുകളും ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽക്കൂടി കടന്നുപോയി. ഞാൻ ആ പരസ്യം മധുവിനെക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞു. "പ്രിയ മധു, നിനക്ക് എന്റെ വീട്ടിലെ കോശസ്ഥിതി അറിഞ്ഞുകൂടെ? വല്ല ഭാഗ്യക്കുറിയിലും ചേർന്നു കുറെ പണം ലഭിച്ചാൽ എന്റെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാമെന്നു വിചാരിച്ച് ഭാവിയുടെ പല മധുരസ്വപ്നങ്ങളും ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു പോയതാണ്." ഭാഗ്യക്കുറി എന്ന വാക്ക് ഉച്ചരിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ മധുവിന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായ പല വികാരങ്ങളുടെ തിങ്ങിവിങ്ങലുകൾ മുഖത്തു പ്രതിഫലിച്ചതു് എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറഞ്ഞില്ല. "എന്താ മധു, മധുവിനു ഈ കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇത്ര വിഷമം." മധുവിന്റെ മറുപടി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കൂടുതൽ ഉൽക്കണ്ഠ ഉളവാക്കി. "ഹാ! സുമ, ഭാഗ്യക്കുറിയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞ് എന്റെ മനം കലക്കാതിരിക്കൂ. ആ സംഭവം ഓർക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം ഇപ്പോഴും നടുങ്ങുന്നു." കഥ കേൾക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം എന്നിൽ വർദ്ധിച്ചു. എന്റെ നിർബന്ധത്താൽ മധു കഥയാരംഭിച്ചു.

"സുമ, എന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവമാണതു്. ഞാനിപ്പോഴെന്നപോലെ ഓർക്കുന്നു, കേളുവും മാധവിയും കൂടി ഒരു പെരുമഴയത്തു വീടിടിഞ്ഞു പോയി എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഇറയത്തു വന്നു കയറിയതു്. അച്ഛന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് അന്നു തന്നെ അച്ഛൻ ഞങ്ങളുടെ പുരയിടത്തിലുള്ള ഒരു ചെറിയ വീട് അവരുടെ താമസത്തിനായി ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. കേളു തേഡ് ഫോറം വരെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നിയതി തൂമ്പാക്കൈയ്യാണ് അവന് സമ്മാനിച്ചതു്. അവരുടെ ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ

ഏക സന്താനമാണു ബാലൻ. ആറുമാസത്തോളമായ ആ കുഞ്ഞ് അവരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയാണ്. അവനെ മടിയിൽ വെച്ച് ലാളിച്ച്, ആ പല്ലില്ലാത്ത പുഞ്ചിരി കണ്ടാനന്ദിച്ച്, ആ തുടുത്ത കവിൾത്തടത്തിൽ ഒരു ചുംബനം കൊടുത്തല്ലാതെ ഒററ ദിവസവും കേളു പണിക്കു പോകാറില്ല. വരുന്നവരോടും പോകുന്നവരോടും അവൻ പറയും, "പത്താമുദയത്തിൽ ജനിച്ച എന്റെ ബാലൻ ഭാഗ്യമുള്ളവനാണ്." അതു കേൾക്കുമ്പോൾ മാധവിയുടെ വിളർത്ത ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി പരക്കും. "സുകു കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?" ഞാനൊന്നു മൂളി. മധു തുടർന്നു, "അന്നൊരു വൈകുന്നേരം ഞാൻ മുററത്തിരുന്നു പദപ്രശ്നത്തിനു തല പുകഞ്ഞാലോചിക്കുകയാണ്. ആ സമയത്തു കൂലി വാങ്ങാൻ കേളു വീട്ടിൽ വന്നു. എന്റെ പുറകിൽ വന്നു നോക്കിനിന്ന കേളുവിനെ പദപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് കുറെയൊക്കെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. എന്തിനെയോ എന്തോ അവൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു് പദപ്രശ്നം പൂരിപ്പിച്ച് ബാലന്റെ പേരും വെച്ചയച്ചു.

കേളുവിന്റെ ഭാഗ്യനക്ഷത്രം തെളിഞ്ഞു. പ്രാതലും കഴിഞ്ഞ് കേളു ബാലനെ മടിയിൽ വെച്ച് ലാളിക്കുകയാണ്. മാധവി അതു നോക്കി ആനന്ദിക്കുകയും. ബാലൻ തന്റെ പിഞ്ചുകരങ്ങളെ വിദൂരതയിലേക്കു നീട്ടി. യൂനിഫോറം ധരിച്ച് ഒരു കെട്ടു കത്തുകളെ കക്ഷത്തിൽ ഇടുക്കിവരുന്ന പോസ്റ്റ്പ്യൂണിനെക്കണ്ട് കേളു ആകെയൊന്നന്ധാളിച്ചു. പോസ്റ്റ്പ്യൂൺ ഒരു കത്തു കേളുവിനെ ഏല്പിച്ചു. അവൻ അതിലെ ഉള്ളടക്കം വായിച്ചു നോക്കി. പദപ്രശ്നത്തിന് അവന് ഒന്നാം സമ്മാനം. അവൻ നേരെ പോസ്റ്റാഫീസിലേക്ക് ഓടി. പോസ്റ്റ് മാസ്റ്റർ ആയിരം രൂപയുടെ നാലു നോട്ടുകൾ അടങ്ങിയ ഒരു കവർ അവനെ ഏല്പിച്ചു. അവൻ ആനന്ദസമുദ്രത്തിൽ ആറാടി. പാവം കേളു ഈ ആഹ്ലാദം നിരാശയുടെ നെല്ലിപ്പടിവരെ എത്തുമെന്ന് അറിയുന്നോ—എന്തോ !

അന്നത്തെ രാത്രി ആ ചെറുകുടുംബത്തിന് ഒരു ഓണം തന്നെയായിരുന്നു. മാധവിയുടെ കൈകൾക്ക് വേഗത കൂടി. അവൾ അപ്പവും കറിയും സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുകയാണ്. മങ്ങിയ മണ്ണെണ്ണവിളക്കിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ കേളു കറൻസിനോട്ടുകൾ നോക്കി ആനന്ദിക്കുകയാണ്. അച്ഛന്റെ പ്രവൃത്തി നോക്കി കൊച്ചുബാലൻ അതുതന്നെ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. നോക്കണേ നിയതിയുടെ പോക്ക്! അയൽവീട്ടിലെ ചാക്കോ മാപ്പിളയുടെ കള്ളിന്റെ ലഹരി മറിയ അടിയായി അനുഭവിക്കുകയാണ്. അവളുടെ ദീനരോദനം ഇരുളിനെയും ഭേദിച്ച് കേളുവിന്റെ കാതുകളിൽ തുളച്ചു കയറി. സഹോദരസ്നേഹം അവനെ അങ്ങോട്ടു പായിച്ചു. കലഹശമനത്തിനു ശേഷം തിരിച്ചെത്തിയ കേളുവിന്റെ കണ്ണുകളിൽ തിമിരം കയറി. മൂന്നു നോട്ടുകളും കത്തി ചാമ്പലായി. നാലാമത്തെ നോട്ടു ബാലൻ കത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കേവലം രണ്ടു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള ആ പിഞ്ചുപൈതൽ രൂപയുടെ വിലയുണ്ടോ അറിയുന്നു! ക്രോധംകൊണ്ടും വ്യസനംകൊണ്ടും ആവേശഭരിതനായ കേളു കുട്ടിയെ വലിച്ചു പൊക്കി. വിറയ്ക്കുന്ന ആ കരങ്ങളിൽ നിന്നു് കുട്ടി നിലത്തു വീണു നിശ്ചലനായി. ശബ്ദം കേട്ട് ഓടിയെത്തിയ മാധവി കണ്ട കാഴ്ച അവളെ മോഹാലസ്യത്തിൽ എത്തിച്ചു. ജീവിതത്തിൽ ആശയററ കേളുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പൈശാചികത്വം ഉണർന്നു. അവൻ നേരെ കിണററുകരയിലേക്ക് ഓടി. പാളയുടെ കയറഴിച്ച് ഒററപ്ലാവിൻ കമ്പിലും മറെറ അററം അവന്റെ കഴുത്തിലും ബന്ധിച്ചു. അതെ! അവന്റെ കഥയും അവസാനിച്ചു. ബോധംതെളിഞ്ഞ മാധവി മുററത്തേക്കിറങ്ങി. പൌർണ്ണമിയിലെ പൂനിലാവിൽ അവൾ കണ്ടകാഴ്ച! അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ മൃതദേഹം പ്ലാവിൻ കമ്പിൽക്കിടന്നു ചെറുതെന്നലേററ് ഉലയുന്നു. പുത്രവിരഹവും, ഭർത്തൃനാശവും കൊണ്ട് ആർത്തയായ ആ യുവതി അവളുടെ ജീവൻ കിണററിലെ ജലധാരയിൽ മജ്ജനം ചെയ്തു നിർവൃതി അടഞ്ഞു. പിറേറ ദിവസം രാവിലെ കേളുവിനെ വിളിക്കാൻ പോയ ഞാൻ കണ്ട കാഴ്ച! ഹാ! സുകു, അതോർക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോഴും എനിക്ക് ഞെട്ടൽ തോന്നുന്നു."

ശോകാത്മകമായ ആ കഥ കേട്ട് എന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു രണ്ടു ബാഷ്പബിന്ദുക്കൾ അടർന്നു വീണു. സുകു ആള് കഥാ എന്തോ!

ശിവരാത്രി *

(ഓട്ടൻതുള്ളൽ)

(By കാരിക്കുഴി പി. എ. തോമസ്)

അന്നൊരു ദിനമൊരു നട്ടുപകൽക്കാലം
വന്നൊരു പുതിയ വിശേഷം കാണാം.
ആളുകൾ തിങ്ങിപ്പോകാൻ തുടങ്ങി,
നിരളെ ജനങ്ങൾ നിറന്നു തുടങ്ങി
മോട്ടോർ വണ്ടി പാഞ്ഞു തുടങ്ങി,
കേട്ടവർ, കേട്ടവർ യാത്ര തുടങ്ങി,
കുട്ടികളും സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരും
കൂട്ടം കൂടി പോകാൻ തുടങ്ങി.
"എങ്ങോട്ടാടോ?" "ശിവരാത്രിക്ക്."
"എന്താണിയ്യുണ്ട് തിരക്കിന്നിവിടെ-
ക്കാണാനെന്തു വിശേഷമതുള്ളൂ?"
ഒരുവൻ ചൊന്നൊരു ചോദ്യം കേട്ടൊരു
തടവും കൂടാതപരൻ ചൊന്നാൻ.
"താനൊരു മണ്ടൻ, വന്നാൽ കാണാം
ഞാനിന്നുള്ളതു പടി ചൊല്ലാൻ.
ലക്ഷം നാവുകളുള്ളവർ പോലും
ഇക്ഷണമവിടം കണ്ടവർ പോലും,
ശതദശമാകിന ഫണഗണമുള്ളൊരു
ഫണി ഗണ നായകനനന്തൻ പോലും,
തെരുതെരെ നിരവധി കഥകളുരയ്ക്കും
തരുണികൾ ഇതുവരെ വന്നാൽ പോലും,
നിരവധി ഗണയനദിനവുമുരയ്ക്കും
നാരദ മാമുനി ചൊന്നാൽ പോലും,
ചൊല്ലുകയില്ലൊരു നൂറിലൊരംശം;
കിട്ടില്ലുള്ളപടിയുള്ള വിശേഷം.
എന്നാലും തെല്ലറിയണമല്ലോ
ചിലതു വേണ്ടതു ചൊന്നീടാം ഞാൻ.
പെരിയാറെന്നൊരു നദിയുണ്ടരികിൽ
പെരിയൊരാലുണ്ടതിനുടെ കരയിൽ
ഇതുവരെ വൈദ്യുത ദീപ്തിയുണ്ടതുമേ-
ലിരവിലുമവിടം പകൽപോലെ തോന്നും.
വെള്ളിവിളക്കും ചോരവിളക്കും
[illegible] പോലവിടനവധി കാണാം.
പച്ചവിളക്കും മഞ്ഞവിളക്കും
മെച്ചമൊടനവധി നിരയായ് കാണാം.
സിനിമാ ശാലകൾ, നാടക ശാലകൾ,
വനിതാ ശാലകൾ കാപ്പിക്കടകൾ,
പൊന്നിൻ കടകൾ, വെള്ളിക്കടകൾ
മിന്നും നിരവധി പിത്തളക്കോപ്പും,
മട്ടോൽ മിഴിമാർ കൂട്ടം തിങ്ങിന
പട്ടുകൾ പെട്ടും ജവുളിക്കടയും,
ഒട്ടല്ലവിടവിടെല്ലാം കാണാം
വളകൾ മാലകൾ കണ്ണാടികളും,
പളപളയിളകും റിബണുകളും പുന-
രളവില്ലാതെ നിരക്കുകയായി.
ബഹുതര മാളുകൾ സാമാനങ്ങൾ
ബഹുതര വിദ്യകൾ കാട്ടും കൂട്ടർ
ചാളക്കാരും, പാളക്കാരും,
മേളക്കാരും, താളക്കാരും,
കാളക്കാരും കേളിക്കാരും
തുള്ളക്കാരും, വെള്ളക്കാരും,
വള്ളക്കാരും, കൊള്ളക്കാരും
ഉള്ളു തെളിഞ്ഞു ചിരിച്ചു ചരിക്കും
ഉള്ളു നിറഞ്ഞ യുവാക്കന്മാരും;
കള്ളു കുടിച്ചിട്ടുന്മത്തരശേഷം
വെള്ളത്തിൽ പുനരായതു മൂലം
ഉള്ളതകന്നും, ചെള്ളുകഴിഞ്ഞും
ഉള്ളു കറഞ്ഞും മറെറാരു കൂട്ടം.
കാശിനു കൊള്ളാത്തവരും നല്ലൊരു
പേശിനു പോലും കൊള്ളാത്തവരും
മൂക്കിനു താഴെ പ്പൂരികം പോലൊരു
നോക്കിനു കാണും മീശ തെളിച്ചും,
ചലമിഴിമാരുടെ വരവിനെ നോക്കി-
ച്ചലനമണഞ്ഞതു പോലെ നിലച്ചും,
അവിടവിടെല്ലാം നിന്നും പിന്നെ
നടന്നും പോവതു കാണ്മതു ചിത്രം.
വാക്കും, നോക്കും പോക്കും കണ്ടാൽ
പോക്കില്ലാത്തവനെന്നേ തോന്നൂ.
നല്ലൊരു ബ്ളൗസും നല്ലൊരു സാരിം
നല്ലതു പോലെ ധരിക്കാനുള്ളവർ,
കണ്ടവരൊക്കെക്കണ്ണുകൾ താഴ്ത്തി-
ച്ചിണുങ്ങലകന്നു ഹസിക്കുംവണ്ണം,
വയറും പൊക്കിളുമൊക്കെ കാട്ടി
പ്രകൃതിക്കൊത്തും ബ്ളൗസു ധരിച്ചും,
ഈശൻ നല്കിയ നല്ലൊരു കന്ദള-
മീശനു പോലും തൊലി പൊളിയുംപോൽ

* 1952-53-ൽ കോളജ് യൂണിയൻ കവിതാമത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനാർഹമായ കവിത.

പാശത്തൊക്കെ തിരുകിക്കേററി—
ക്കാശിനു കൊള്ളാതാക്കിക്കൊണ്ടും,
കണ്ണു കറക്കം കണ്ണടവച്ചും,
സ്വർണ്ണം പല്ലോരുപാച്ചു ധരിച്ചും,
ദന്തമശേഷം കാട്ടിക്കൊണ്ടും,
ബന്ധുരമേനി മിനുക്കിക്കൊണ്ടും,
പല്ലെല്ലാമൊക്കെയുരച്ചു രസിച്ചും,
വല്ലാതങ്ങു കുഴഞ്ഞു നടന്നും
മണലു നിരത്തിപ്പോകുന്നൊരു വക
ച്ചുണ്ണയുള്ളനവധി യുവതികളും കാണാം.
ശിവരാത്രിക്കു വരാത്തവർ നാട്ടിൽ
ശിവനേ! കാണുകയില്ലുള്ള നൂനം.
മുലകടിമാറിയ കുഞ്ഞിനു പോണം
മലവയറുള്ളൊരു ഗർഭിണി പോണം
തലമുടിയൊക്കെ നരച്ചുവെളുത്തൊരു
വലിയമ്മൂമ്മതിൽ മുമ്പേ പോണം
മൂക്കിലെ രോമം കൂടി നരച്ചൊരു
മുക്കിലിരിക്കും മൂപ്പനു പോണം,
ചേട്ടനു പോകണ മരുമകനു പോകണ-
മേട്ടത്തിലും പോയാൽക്കൊള്ളാം.
എന്തിനു പറയുന്നധികം, തെരുതെരെ
ചന്തമൊടങ്ങു നടക്കുകയായി.
ഒരുവനുടുപ്പു തിരിച്ചു ധരിച്ചു,
ഒരുവനു കോളറു മുമ്പിലതായി,
കയ്യിൽ കിട്ടിയതൊക്കെ ധരിച്ചവർ
മെയ്യു മറച്ചു, തിരിക്കുകയായി
കുട്ടികളൊന്നു കഴുത്തിൽ തൂങ്ങി,
മറെറാരു കുട്ടി കരത്തിൽ തൂങ്ങി.
തൂങ്ങിത്തൂങ്ങി യൊരുത്തൻ പിമ്പേ,
മോങ്ങിക്കൊണ്ടൊന്നതിനും പിമ്പേ.

പല്ലുള്ളവരുമതില്ലാത്തവരും
കണ്ണുള്ളവരും കാണാത്തവരും
നാക്കും മൂക്കും കാതും പോയോർ
കാലില്ലാത്തോർ കയ്യില്ലാത്തോർ
കിണ്ണം പോലെ മിനുത്തൊരു തലയും
പൊണ്ണൻ മേനിയുമായൊരു വിദ്വാൻ,
കന്യാസ്ത്രീകളും, സന്യാസികളും
ധന്യാധന്യ വിവേചനമെന്യേ
എല്ലാ ജാതിമതസ്ഥരുമവിടെ—
ച്ചെല്ലാൻ തെല്ലു മടിക്കുന്നില്ല.
എന്തിനു പറയുന്നിങ്ങനെ യനവധി
ചിന്തിച്ചാൽ പുനരിനിയും ചൊല്ലാം.
മറെറാരു ഭാഗം സർക്കസ് കമ്പനി,
കറക്കാരെക്കൂട്ടും സ്റ്റേഷൻ.
ഹോട്ടലു കാണാം പെട്ടികളും പിള്ളം
കൊട്ടിലുകാണാമൊട്ടനവധിയായ്
ഈത്തപ്പഴമുണ്ടേത്തപ്പഴമു—
ണ്ടാത്തപ്പഴമുണ്ടൊത്തിരിയവിടെ.
കണ്ണൻ പാളേങ്കോടൻ പഴമു—
ണ്ടെണ്ണം കൂടാതോറഞ്ചുകളും.
ഇവകൂടാതിനിയനവധിയുള്ളതു
പറവാൻ നാവിനു ശക്തികുറഞ്ഞു.
അമ്പലമൊന്നാ നദിയുടെ പുളിനേ
നന്മുന്നോക്കി വണങ്ങാൻ കാണാം.
ഇമ്പകരം ശിവരാത്രിക്കുള്ളവി—
ശേഷം ചൊല്ലാൻ നേരം പോരാ.
പോകാം ചേട്ടാ സമയം പോയിനി
യാകാം വഴിയിൽ ശേഷം കാര്യം"
ആദ്യൻ മൂക്കിൽക്കയ്യും വച്ചി-
ട്ടതി കുതുകം പിന്തുടരുകയായി.

പ്രചാരണം

(Propaganda)

(പി. കെ.)

മഹാത്മാഗാന്ധി ലണ്ടൻ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ആതിഥ്യം നൽകി സുപ്രസിദ്ധയായിത്തീർന്ന മിസ്സ് മൂറിയൽ ലസ്റ്റർ അവരുടെ ലോകപര്യടനത്തിനിടയിൽ മുമ്പൊരിക്കൽ ഈ കോളേജും സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നു ആ മഹതി ചെയ്ത പ്രസംഗം ഇതെഴുതുന്ന ആൾക്കും കേൾക്കാനിടവന്നു. അതിൽ അവർ പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ഒരിക്കലും മായാത്തവിധം മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു. താൻ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ലോകം മുഴുവൻ ചുററിസഞ്ചരിച്ചുവെന്നും ഈ സഞ്ചാരങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു സംഗതി ഏററവും കൂടുതലായി തനിക്കനുഭവപ്പെട്ടുവെന്നും ആണ് അവർ പറഞ്ഞതു്. എന്താണിതു്? ഏതു രാജ്യത്തു ചെന്നാലും സത്യാവസ്ഥ എന്തെന്നു അറിയാൻ വയ്യാത്തു. തത്വജ്ഞാനിയുടെ സത്യമല്ല അവർ അന്വേഷിച്ചതു്. ഓരോ രാജ്യത്തിലേയും രാഷ്ട്രീയവും സാമൂ

ഹ്യവുമായ സ്ഥിതിഗതികൾ—അവയുടെ സത്യാവസ്ഥ—അതെങ്ങനെ അറിയാനാണ്? ഗവർമെണ്ട് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ പോലും ഇന്ന് ഒരു രാജ്യത്തും വിശ്വസിക്കാവുന്നതായിരിക്കുന്നു. പ്രചാരണം അത്ര മാത്രം മതിഭ്രമകരവും കല്മഷവുമായി ലോകമാസകലം കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അതിന്റെ കരിനിഴൽ ബാധിക്കാത്ത ഒരിടവും ഇന്ന് ഭൂലോകത്തില്ല. വമ്പിച്ച രാഷ്ട്രങ്ങൾ ലക്ഷക്കണക്കിനല്ല, കോടിക്കണക്കിനാണ് പ്രചാരണത്തിനുവേണ്ടി പണം ചെലവു ചെയ്യുന്നത്.

പ്രചാരണം പണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അതൊരു കലാരൂപം പൂണ്ട് ജനങ്ങളെ വിഭ്രമിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്നു കാണുന്ന വിധം പ്രചാരണം മനോമോഹനമായ ഒരു കലയായിത്തീർന്നതു കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും സോവിയറ്റ് റഷ്യയുമാണെന്നു പറയാം. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഒന്നാമത്തെ ആയുധമാണതു്. വഴിയെ പോകുന്നവരെ കൈയ്യും മെയ്യും കാട്ടി വശീകരിക്കുന്ന വാരനാരിയുടെ രൂപവും ഭാവവും അവർ ഈ കലാവിദ്യയിൽ അടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തൻമൂലം പ്രചാരണത്തിനു ഒരു നല്ല വശമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അതു ദുഷ്ടവും ഭ്രഷ്ടവുമായിപ്പോയി. ഈ ദുഷിച്ച സമ്പ്രദായം തൽക്കാല കാര്യസിദ്ധിക്കായി ഇപ്പോൾ അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ മറുതലകളും സ്വീകരിച്ചിരിക്കയാണല്ലൊ. സത്യപ്രകാശം പുറത്തു കടക്കാതിരിക്കാനുള്ള വഴികൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലാണ് ഇന്ന് ഇരു കൂട്ടരുടെയും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്തൊരു ദുരവസ്ഥയാണിതെന്നു നോക്കുക! ചേരിതലവൻമാരായ അമേരിക്കയും റഷ്യയും പ്രചാരണത്തിനായി ചെലവാക്കുന്ന സംഖ്യയുടെ വലിപ്പം ആലോചിച്ചാൽ നാം അമ്പരന്നു പോകും. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമോ, ഇരു കൂട്ടർ പറയുന്നതും ഇന്ന് ആളുകൾ വിശ്വസിക്കാതായിരിക്കുന്നു!

നുണ പറയുക മാത്രമല്ല, പറയുന്ന നുണ ഇങ്ങനെ, ചായം പൂശി സംഘടിതരൂപത്തിൽ ലോകമൊട്ടാകെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു കോടിക്കോടിയായി പണം ദുർവ്യയം ചെയ്യുകയെന്നതു് ഈ നവയുഗത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇടച്ചിയായ പുരോഗമനം ഇതിൽ മാത്രമാണ്. അതീതകാലങ്ങളിലൊരിക്കലും പൊതുവഞ്ചനയ്ക്കു് ഇതു പോലെ വിശ്വവ്യാപകമായ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. പ്രചാരണം ഒന്നു വിശകലനം ചെയ്തു നോക്കുന്നതു് രസകരമായിരിക്കും. അതിനകത്തു പല വിദ്യകളും കാണാം. വെറും നുണ പറഞ്ഞു പരത്തുക; നേരും നുണയും കലർത്തുക; നേരു പറയാതിരിക്കുക, നേരിനെ നേർമ്മവരുത്തി നുണ ഊതിവീർപ്പിക്കുക ഇങ്ങനെ പലതും. അമേരിക്കയുടെയും റഷ്യയുടെയും ഔദ്യോഗികമായ പ്രസ്താവനകൾ, പ്രസംഗങ്ങൾ, മറ്റു പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം തന്നെ മേല്പറഞ്ഞ കൌശലങ്ങൾക്കു ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. അതു മാത്രമോ, ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ സ്വാധീനവലയത്തിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും ഇത്തരം പ്രചാരണത്തിന്റെ ഏല്പാളന്മാരായിപ്പോകുന്നു. അവരുടെ എഴുത്തും പ്രസംഗവും ഇന്നു വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായി കരുതാൻ വിഷമം. ലോകപ്രസിദ്ധന്മാരായ ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പോലും രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിലെ ചേരിത്തിരിവിൽപെട്ടു പ്രചാരണത്തിനു് അടിമകളായി തങ്ങളുടെ സൽകീർത്തിക്കു് ഹാനിവരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രചാരണത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദം മൂലം സാഹിത്യാദികലകളും അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കലയിൽ ഒരു തരം പ്രചാരണം ഉണ്ട്. അതു സ്വീകാര്യം തന്നെ. എന്നാൽ അതു വ്യംഗ്യഭംഗിയിൽ വന്നു ചേരുന്നതാണ്. അതു വാച്യമായിപ്പോയാൽ കലാഭംഗി നശിക്കും. ഇന്നത്തെ സാഹിത്യ കൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രചാരണം മിക്കവാറും വാച്യം തന്നെയാണ്. അത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ ഒരു തവണപോലും വായിച്ചുതീർക്കാനുള്ള ക്ഷമ നമുക്കുണ്ടാകുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയമായ പ്രചാരണത്തിനു് സർവ്വപ്രാധാന്യം ലഭിച്ചതിനു ശേഷം റഷ്യ, അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാഹിത്യ കൃതികൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവയിൽ മുക്കാൽ പങ്കും ഉത്തമസാഹിത്യകോടിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയല്ലെന്നു കാണാം.

ഇപ്രകാരം നാനാപ്രകാരേണ പ്രചാരണംകൊണ്ടു് സത്യം മറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഇതു എവിടെ ചെന്നവസാനിക്കും? "അ

CHARLES DICKENS, By Thankappan (Cl. II ; Gr. III)

ABRAHAM LINCOLN, By Thankappan (Cl. II; Gr. III)

നൃതമേവ വ്യവഹാര ജയഹേതു" എന്നു വിഷ്ണുപുരാണത്തിൽ കലിയുഗസ്വഭാവത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഈ പ്രമാണമാണെന്നു തോന്നുന്നു ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രാജ്യതന്ത്രത്തിനു് അവലംബം. എന്നാൽ നുണ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു് അങ്ങേയററമെത്തിയാൽ അതു ജയത്തിൽ കലാശിക്കുമോ? 'ഒരൊററ നുണ മുടന്തനാണു്, അതു തനിച്ചു നില്ക്കുകയില്ല' (A lie is a cripple, it cannot stand alone) എന്നൊരു പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഒരു മുടന്തൻ നുണയെ താങ്ങി നിർത്താൻ അതിൻെറ കൂടെ പല നുണകളും പറയേണ്ടിവരും.

അങ്ങിനെ താങ്ങു കൊടുത്തു കൊടുത്തു് ഒടുവിൽ എല്ലാം കൂടി തട്ടിത്തകർന്നു താഴെ വീഴത്തക്ക നിലയിലെത്തിയാലോ?

'സത്യമേവ ജയതിനാനൃതം' എന്ന ആർഷ വചനം അപ്പോൾ അന്വർത്ഥമായേക്കാം.

നാലുപേര്

(വിനോദ ലേഖനം)

[വി. എബ്രഹാം വറുഗീസ്, [illegible]]

"സാമേ! നീ കോളേജിൽ നിന്നു വരുവാൻ ഇത്ര താമസിക്കുന്നതെന്താ? അവിടത്തെ അക്രമങ്ങളെപ്പററി ഞാനുമല്പം അറിഞ്ഞു. ഇതൊന്നും തറവാട്ടിനു ചേർന്നതല്ല. കേട്ടോ! അതെപ്പോഴും ഓർമ്മ വേണം. ഛേ! 'നാലുപേര്' കേട്ടാൽ തന്നെ എന്തു പറയും"

വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നും താമസിച്ചു വന്ന മകളോടു മാതാവു പറയുന്ന വാക്കുകളാണിതു്. തറവാടിത്തത്തെപ്പററിയെല്ലാം പ്രസംഗിച്ചിട്ടും അവസാനം വന്നുകൂടിയതു കണ്ടോ? എല്ലായിടത്തുമുള്ളതുപോലെ ഇവിടെയും നമ്മുടെ "നാലുപേർക്കു" സ്ഥാനമുണ്ടു്. ജനങ്ങൾ മററതിനെക്കാളും ഭയപ്പെടുന്നതു ഇക്കൂട്ടരുടെ അഭിപ്രായത്തെയാണു്.

"നാട്ടുകാര്," "മാലോകർ" എന്നൊക്കെ നമ്മുടെ സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ വന്നു പോകാറുണ്ടല്ലോ. അവരെല്ലാം ഈ നാലു പേരുടെ സഹോദരങ്ങൾ മാത്രമാണു്.

ഈ നാലാളുകളെ കാണ്മാൻ അത്ര പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. നമ്മുടെ ചുററുമൊന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ മാത്രം മതിയാകും. പ്രായേണ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലായിരിക്കും ഈ സംഘത്തിലെ പ്രബലാംഗങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നതു്. ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിൻെറ മുമ്പിൽ ഒരു നെടുങ്കൻ ചരിത്രവും പേറിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന അരയാൽ വൃക്ഷത്തിൻെറ ചുവട്ടിലിരുന്നു വെടിപറയുന്ന അഞ്ചാറാളുകളെ നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ! മുന്നോട്ടു തള്ളി നില്ക്കുന്ന ഭാരിച്ച കുടവയറുമായുള്ള സംഘട്ടനത്തിൽ തോൽവിയടഞ്ഞ, ആ കരയൻ കറിയമുണ്ടിൻെറ മുന്തിയങ്ങനെ അഴിഞ്ഞു തൂങ്ങുന്നുണ്ടാവും. ഈർക്കിൽ കരയൻ തോർത്താണു ഉത്തരീയമായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇടയ്ക്കിടെ രോമങ്ങൾ വളർന്നു കഷണ്ടിയല്ലെന്നു ധരിപ്പിക്കുന്ന ശിരസ്സിൽ ഇടയ്ക്കിടെ തലോടി വെററില മുറുക്കി ചോര തുപ്പുന്നവരുമുണ്ടാവും. ചമ്മണംപൂട്ടുമിട്ടു വട്ടം കൂടിയിരുന്നു, നാട്ടുകാര്യങ്ങൾ അട്ടിമറിക്കുന്ന ഇവരാണു മേൽപ്പറയപ്പെട്ട സംഘത്തിലെ അംഗങ്ങൾ. പട്ടണവാസികൾ കൂടുമ്പോൾ ചെറിയ ഒരു കാപ്പികുടി കൂടിയുണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ ഇവരുടെ മുമ്പിലും കാണാം, ഒരു പൊതി മുറുക്കാൻ. ഒലിച്ചിറങ്ങുന്ന രക്തവർണ്ണമായ ചാറിനെ ഒന്നുകൂടി ഊറിവലിച്ചെടുത്തും, കൈകൊണ്ടോ ഉത്തരീയം

കൊടുണ്ടോ അവശേഷിക്കുന്ന ഭാഗം തുടച്ചും അവർ അങ്ങിനെ ആ സരസ സംഭാഷണത്തിന് രസം കൂട്ടുന്നുണ്ടാവും.

“നമ്മുടെ കുഞ്ഞുപിള്ളയെ ഇന്നു കാണാനില്ലല്ലോ? എന്തുകൊണ്ടാണെന്നറിഞ്ഞില്ല” എന്നിങ്ങനെ കുഞ്ഞുപിള്ളയെ കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവം അയാളുടെ മുററത്തു നില്ക്കുന്ന പ്ലാവിനെപ്പററിയും, അതിന്റെ ഉയന്നു നില്ക്കുന്ന മേരിൽ തട്ടി നിലത്തു വീണ പാക്കരാച്ചന്റെ മകളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ഈയിടെയുള്ള രാത്രി സഞ്ചാരത്തിലേക്കുമായിരിക്കും ചെന്നു ചാടുന്നത്.

‘സ്ത്രീ മെമ്പറന്മാരും ഈ സംഘത്തിൽ ഒട്ടും കുറവല്ല. താരതമ്യേന ഇവരുടെ അഭിപ്രായ പ്രകടനങ്ങൾക്കായിരിക്കും ഏറെ മൂച്ചയുണ്ടാവുക. അസ്തമന സൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ തട്ടി നദീജലം പുളകം കൊള്ളുമ്പോഴായിരിക്കും ഇവരുടെ അസംബ്ളി സാധാരണയായി കൂടാറുള്ളത്. വീട്ടുജോലികളെല്ലാം തീർത്തു, എണ്ണ, സോപ്പ്, ഉമിക്കരി തുടങ്ങിയ ആയുധങ്ങളുമേന്തിയായിരിക്കും ഇവരുടെ പുറപ്പാട്. ആററുകടവിൽ ഭംഗിയായി കെട്ടിയിരിക്കുന്ന കല്പടകളായിരിക്കും ഇവരുടെ വിഹാരരംഗം. കറുത്തിരുണ്ട ഉമിക്കരിയാൽ ആവൃതമാക്കപ്പെട്ട ദന്തനിരയെ പുറത്തു കാട്ടിയും, മാർവില്ലിനെ നാണിപ്പിക്കുന്ന പുരികക്കൊടികളെ ഇടയ്ക്കിടെ ചലിപ്പിച്ചും, വളകളുടെ കിലുകിലാരവം പുറപ്പെടുവിച്ചും കൊണ്ടുള്ള ഇവരുടെ വിമർശന വിഷബോംബുകൾ എത്രയെത്ര ദാമ്പത്യ സൗധങ്ങളെയാണ് അടിയോടെ തകർക്കുന്നത്. മററാരാളെക്കൊണ്ടു നടത്തിക്കുന്ന മുതുകത്തിന്മേലിൽനിന്നനുഭവിക്കുന്ന ചെറിയ സുഖം ഇവരുടെ സംഭാഷണത്തിനു ഉന്മേഷമുണ്ടാക്കുക. പുതുതായി നിയമിക്കപ്പെട്ട നഴ്സിന്റെ പഴയ പ്രണയ കഥയും, ശാന്തിക്കാരൻ പോററിയും ഇഷ്ടക്കാരിയുമായി ഈയിടെ തുടങ്ങിയ അനാശാസ്യ ബന്ധവുമൊക്കെ ആയിരിക്കും ഇവരുടെ സംഭാഷണവിഷയം. ഈ സംഘത്തിന്റെ ശാഖകൾ വിപുല എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും പ്രധാനപ്പെട്ട സംസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിനികളുടെയിടയിലും, ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥ ഗൃഹങ്ങളിൽ തൊഴിലില്ലാതിരിക്കുന്ന ‘കൊച്ചമ്മ’മാരുടെ ഇടയിലുമാണ് ഈ സംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം ഊർജ്ജിതമായി നടന്നുവരുന്നത്.

പാർക്കിൽ പോയാൽ മതി ഇക്കൂട്ടരെ ഡസൻ കണക്കിനു കണ്ടെത്തുവാൻ. ആലുവാപ്പാലത്തിലും ഇവരെ സന്ധ്യയോടടുത്ത സമയം ധാരാളമായി കണ്ടെത്തുവാൻ വിഷമമില്ല. സിഗരററിന്റെ ധൂമത്തിനിടയിൽക്കൂടി പ്രവഹിക്കുന്ന പൌഡറിന്റെ നേരിയ പരിമളം ആസ്വദിച്ച്, ഇടയ്ക്കിടെ കടന്നുപോകുന്ന തരുണീമണികളെ കടാക്ഷശരത്താൽ മുറിവേല്പിച്ചും കൊണ്ടായിരിക്കും ഇവരുടെ സംഭാഷണചക്രം പുരോഗമിക്കുന്നത്. ഈ സംഘത്തെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത് രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരാണ്. ഇതര ജോലികൾ ഒന്നും തന്നെയില്ലാത്തതിനാൽ തങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ ഈ സംഘത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി വിനിയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണ് ഇക്കൂട്ടരുടെ മേന്മ!

ഈ സംഘാംഗങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന വിനകളോ? അതിനെപ്പററി ഒന്നും പറവാനില്ല! ഇവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാററാടിപോലെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. “അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഇരുമ്പുലക്കകളായിരിക്കരുത്” എന്നാണ് ഇവരുടെ മുദ്രാവാക്യം. ഈ സംഘത്തിന്റെ വിമർശന ഖഡ്ഗപാതമേററ മുറി

ഷോററ ഒരു സാധു മനസ്സഹിതനെ എനിക്കറിയാം. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു നായർ തറവാട്ടിലെ അംഗമാണയാൾ. "കൊച്ചന്റെ" മിടുക്കുകൊണ്ടോ, കുടുംബ ഭഗവതയുടെ കാരുണ്യം കൊണ്ടോ അയാൾ ബി. എ. ക്ലാസ്സു വരെയെത്തി. ബി. എ. യ്ക്കും ആ വർഷം തന്നെ ജയം നേടി. തുടങ്ങിയില്ലേ; നമ്മുടെ നാലു പേർ!

"കൊച്ചൻ ബഹുമിടുക്കനാണ്. ചെറുപ്പത്തിലെ തന്നെ എനിക്കു അവനെ അറിയാം.' എന്നു തുടങ്ങുന്നതു് ഒരു പൂർവ്വ കഥാപ്രസംഗത്തിനു നാന്ദിയായിട്ടാണ്.

"ഓ! ഞാനോർക്കുന്നു! ഈ പയ്യന് അന്ന് ഏഴോ, എട്ടോ വയസ്സു കാണും. മൂപ്പരെ കാണാനായി എനിക്കത്രടം ഒന്നു പോരുകണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പലതും സംസാരിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ 'കാരണവർ' ഇവനെപ്പറ്റിയും പറവാനിടയായി. മൂപ്പർ ഉടനെ പയ്യനെ വിളിച്ചു അവന്റെ അഗാധ പാണ്ഡിത്യം അതിഥിക്കു കാട്ടിക്കൊടുക്കുവാൻ ആജ്ഞയും നല്കി. തുടങ്ങിയല്ലോ! ഇടവപ്പാതി പോലെ: ഞാൻ തന്നെയിരുന്നു മിഴിച്ചുപോയി. കൊച്ചു പയ്യനേ! രാമായണ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചു ഒരു തടസ്സവും കൂടാതെ അർത്ഥം പറയുകയാണ്. വാക്കുകൾക്കൊ? ഒരു വിഷമവുമില്ല. അന്ന ഇതെല്ലാം ഞാൻ നിരൂപിച്ചതാണ്. അവനിത്രം ഇതിന്റപ്പുറവും കൈവരുത്തും."

ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രവചനത്തോടെ അവസാനിക്കയായി. ഏഴെട്ടു പെൺമക്കളുള്ള ചില 'ദുർഭാഗ്യവാന്മാർ' ചില ചില്ലറ വിവാഹാലോചനകളുമായി മൂപ്പരെ സമീപിക്കാതിരുന്നതുമില്ല. പക്ഷെ ഈ അസൂയാജനകമായ അവസ്ഥ അധികനാൾ നിണ്ടുനിന്നില്ല. വീട്ടുകാരുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു കഷ്ടകാലത്തിനയാൾ F. L. നു ചേർന്നു. ആ പരീക്ഷയുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിൽ 'ഇഷ്ടൻ' പരാജയപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ് 'നാലു പേർ' സംഘാംഗങ്ങളുടെ 'തനിനിറം' വെളിപ്പെട്ടതു്. ഫണവും വിടർത്തിക്കൊണ്ടിറങ്ങിയല്ലോ അവർ!

"ഹേ! ചെറുക്കൻ ശുദ്ധ മണ്ടനാ! കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു ഇതുവരെയെത്തിയെന്നേയുള്ളൂ. വക്കീൽപ്പരീക്ഷയ്ക്കു കള്ളസൂത്രമെടുത്താൽ പാസ്സുമോ? "നാലു കയ്യക്ഷരം"മിട്ടുകൊണ്ടു 'പറപറാ' പറയാനുള്ളതല്ല." എന്നു തീരെ അലക്ഷ്യമായി ചിലരും; കുറെക്കൂടെ മയം വരുത്തി, 'ഹേ! അവൻ വെറും ശപ്പനാണ്. പട്ടണമല്ലയോ! അവിടെയും ഇവിടെയും നടന്നു പഠിക്കാതെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അതുതന്നെ കാരണം" എന്നു മറ്റുചിലരും! ഒരു തോൽവി വരുത്തിവച്ച മാററങ്ങളാണിതു്. അടുത്ത കൊല്ലം അയാൾ ജയിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇവയെല്ലാം പാടെ മാറുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ലല്ലോ!

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ലോകചക്രത്തിന്റെ ശരിയായ തിരിച്ചിലിനു ഇവർ അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ വിമർശകർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചൊരൊട്ടും ഒരു വിശേഷവും കാണുകില്ല; പരിതസ്ഥിതികൾക്കനുഗുണമായ വിധത്തിലായിരിക്കും ഇവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ. നിങ്ങൾ ഒന്നു തിരക്കി നോക്കണം! അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ കാര്യം തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടാൽ മതി. വാസ്തവത്തിൽ ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ഭയന്നാണു മിക്കവാറും ആളുകൾ മാനമായി കഴിയുന്നതു്. ഇവരില്ലാത്ത ലോകമൊന്നു ഭാവന ചെയ്തു നോക്കുക! വസ്ത്രം മാറുന്നതുപോലെയായിക്കും ഭാര്യയെയും ഭർത്താവിനെയും അന്നു മാറുക! വേശ്യാലയങ്ങളിലും മദ്യഷാപ്പുകളിലും തിക്കിക്കൂട്ടുവാൻ ആളുകൾ അന്നു മടിക്കുകയില്ല! അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങൾ എത്ര ഭയങ്കരങ്ങളായിരിക്കും.

സമുദായം തന്നെയുണ്ട് ഉലഞ്ഞു താഴെ വീണു തകരും. പുരോഗമനക്കാർ എന്തു പറഞ്ഞാലും നമുക്ക് അവരെ തിററിമല്ലാററിക്കൊണ്ടു തന്നെ പോകണം. സമുദായത്തിൻെറ നട്ടെല്ലുകളാണവർ.

നാട്ടാചാരങ്ങളുടെ നാരായവേരുകളും!

അതുകൊണ്ട്,

"നാലുപേർ" സംഘത്തിനു

"സിന്ദാബാദ്!"

ചെറുകഥ.

പുളകംകൊള്ളിച്ച സമാഗമം

(ആർമിസ്; ആലുവാ)

മൂകമായ ഒരന്തരീക്ഷം എനിക്കന്നു കൂടുതൽ അഭികാമ്യമായിത്തോന്നി. ഒരു മുഷിപ്പൻ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു് അവധി കിട്ടിയിട്ട് രണ്ടു ദിവസംമാത്രമായ എനിക്കു് ആ അവധി നുകർന്നു ററിക്കടിക്കുവാൻ നിശ്ശബ്ദമായ ഒരു ചുററുപാടു് ആവശ്യമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ലല്ലോ?

കളിക്കാൻപോകുവാനോ, നടക്കാൻ പോകുവാനോ എനിക്കന്നു തോന്നിയില്ല. ഞാൻ നേരെ നടന്നു, തെക്കുവശത്തെ തെങ്ങിൻതോപ്പിലേക്കു്. ബഷീറിൻെറ 'ബാല്യകാലസഖി'യും എൻെറ കയ്യിലുണ്ടു്. 'രവീ!' ഞാൻ തോപ്പിൽ ചെന്നു അദ്ധ്യായമിനിയോർക്കുന്നതിനുമുമ്പ് എന്നെ ആരോ പുറകിൽവന്നു വിളിക്കുന്നതുകേട്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. നടക്കാൻപോകുവാൻ വിളിച്ചുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന ബാലനെയാണു് അവിടെ കണ്ടതു്. ഞാനും ബാലനും സമപ്രായക്കാരും സഹപാഠികളും ആണ്. പോരെങ്കിൽ ബാലൻ എൻെറ അമ്മാവൻെറ മകനും. ബാലൻെറ ആഗമനം എനിക്കാദ്യം ഒരു മുഷിച്ചിലായി തോന്നിയെങ്കിലും ബാലൻെറ ഫലിതരസം എന്നെ കണക്കിലേറെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നു ഞങ്ങളും ഒരു സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ടു, നർമ്മസല്ലാപത്തിൽ. അതുമിതുമെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണവിഷയമായി. ബാലനു കൂടുതലായി പറയാനുണ്ടായിരുന്നതു് ആ കോളേജിലെ മൂന്നു കൊല്ലത്തെ അനുഭവങ്ങളേയും സുഹൃത്തുക്കളേയും പററിയാണു്. പെട്ടെന്നു സംഭാഷണം കോളേജ് ബ്യൂട്ടികളെക്കുറിച്ചായി. "കോളേജ് ബ്യൂട്ടികൾ" എന്ന പദംകൊണ്ടു സൌന്ദര്യമില്ലെങ്കിലും സൌന്ദര്യമുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്ന മഹിളാമണികളെയാണു ഞങ്ങൾ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ചട്ടി, ക്ലിട്ടൻ,............തുടങ്ങി ഓരോ പേരും കാണും അവർക്കു്. അപ്പോഴോരോരുത്തരും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയദർപ്പണത്തിൽ ഓരോ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുപോയി. പെട്ടെന്നു സംഭാഷണരീതി ഓരോരുത്തരുടെയും പേരിൻെറ വിശേഷതകളെക്കുറിച്ചായി. അതിൽ കണക്കിലേറെ ഞങ്ങളെ ആകർഷിച്ച പേരു് 'മിസ്സ് ജി. എസ്സ്. നായർ' എന്നതാണു്. 'ഇതാണു് പരിഷ്കാരത്തിൻെറ പോക്കു്,' ബാലൻ പറഞ്ഞു. സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷനാമങ്ങളും!

ഞാൻ:—എന്തിനു നാം കാര്യമില്ലാത്തതു് ഇതുമിതും ചിന്തിക്കുന്നു. കാണുന്ന സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ചതുമിതും പറവാൻ നിനക്കു നാണമില്ലേ?

ബാലൻ:—വിഡ്ഢിത്തരം പറയാതെ ചേട്ടാ!..............വകപ്പെണ്ണെന്നു പറ, ഉം... ...മനസ്സിലായി. ചേട്ടൻ പണ്ടേ ഒരു സൌന്ദര്യാരാധകൻ ആണ്. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ സൌന്ദര്യറാണിയായ മിസ്സ് നായരുടെ ഹൃദയത്തിലെ ചക്രവർത്തിയും കൂടിയാണല്ലോ!.. ....ഉം.........ചേട്ടൻ കളിക്കുമ്പോഴും പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴുമെല്ലാം അവർ മറഞ്ഞുവരാറുണ്ടു ചേട്ടനെ പൊക്കിപ്പറയുന്നതു ഞാൻതന്നെ പലവുരു കേട്ടിട്ടുണ്ട്........ഉം ....നടക്കട്ടെ!

ഞാൻ:—അധികപ്രസംഗം പറയാതെ ബാലാ, അവളെക്കണ്ടനേരെ 'ഒരു ഏട്ടു ചാട്ട്' മുഖേനയല്ലാതെ ഞാൻ അവളെയോ അവളെന്നെയോ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്ക

ന്നില്ല............അതെല്ലാമിരിക്കട്ടെ. എന്തായാലും ഞാനിന്നു നടക്കാൻ വരുന്നില്ല. നീ പൊയ്ക്കോ, !

എന്റെ ഈ വിരസമായ പെരുമാററം കണ്ട് നിരാശനായ ബാലൻ ഒന്നും പറയാതെ അവിടെനിന്നും പോയി. എന്നാൽ ചിന്താപരതന്ത്രനായി ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നുപോയി. എന്റെ ചിന്തകൾ അവിടെത്തന്നെ തങ്ങി നിൽക്കുകയാണ്. ഭൂതകാലസ്മരണയിൽ ആഴ്ത്തപ്പെട്ട ഞാൻ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങൾക്കധീനനായി മാറി. എന്റെ ബാല്യകാലജീവിതത്തിലെ ഓരോ സംഭവവും എന്റെ മനോമുകുരത്തിലൂടെ ഞാൻ വീണ്ടും ദർശിച്ചു. അതോടെ എന്റെ ചിന്ത എന്റെ ബാല്യകാല സുഹൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചായി...... സോമൻ, റോയി,......സുമ......ഇവരൊരുത്തരും ഇന്നും എന്റെ കൺമുമ്പിൽ മായാത്ത രൂപങ്ങൾ തന്നെ.

ഈ ചിന്തയിൽനിന്നും പിടഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഞാനതിനായി ശ്രമിച്ചു. അതിനൊരുപാധിയായി ആ പുസ്തകം വായിക്കാൻ ഞാനൊരുങ്ങി. ആ ബുക്കിന്റെ പേരിലേക്കു എന്റെ കണ്ണുകൾ ഒരു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടെ പാഞ്ഞു.——'ബാല്യകാലസഖി'—ബുക്കിന്റെ പേരിനെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ അപ്പോഴത്തെ ചിന്ത. ഞാൻ വീണ്ടും ചിന്താകുലനായി. ഞാൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു; എനിക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ബാല്യകാലസഖി......എന്നെ ഹൃദയംഗമമായി സ്നേഹിച്ച ഒരു കളിത്തോഴി......സുമ അവളിന്നെവിടെ. ഇന്നും അവളെന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ ?

എന്റെ മുഖത്തു പൊടിഞ്ഞ വിയർപ്പുള്ളി ഞാൻ തുടച്ചുനീക്കി. എന്തോ കനംപിടിച്ച ഒരു ഭാരം തലയിലിരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ !......എനിക്കു സുമയെ കാണണം, കൺകുളിർക്കെ ആസ്വദിക്കണം!... ......അവളിന്നും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയണം.!

ബാല്യകാലസ്മരണകൾ വീണ്ടുമെന്നെ ചുററി വളയുകയാണ്......ഞാനും എന്റെ കളിത്തോഴിയുംകൂടി ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ള സമയങ്ങൾ, സംഭവങ്ങൾ !......ഞങ്ങളൊന്നിച്ചു കളിച്ചു. ഒരു ക്ലാസിലല്ലായിരുന്നിട്ടുപോലും ഒന്നിച്ചു പഠിച്ചു : ഒന്നിച്ചാണു സ്കൂളിൽപോയിരുന്നത്. എന്നും അവൾക്കു മാധുര്യം ഊറുന്ന ഓരോ കഥകൾ കാണും എന്നെ കേൾപ്പിക്കുവാൻ! സുമ!, സുമ! ഉറക്കെ വിളിക്കണമെന്നെനിക്കു തോന്നി. എന്തിന് ? തപ്തമായ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മാധുര്യം ഊറുന്ന ആ കുളിർകാററൊന്നു വീശിക്കുവാൻ!

എന്റെ ചിന്ത കാലത്തിന്റെ ഭ്രമണചക്രത്തെ വളരെ പിന്നിൽനിന്നും മുന്നോട്ടു ചവുട്ടിപ്പരിശോധിക്കുകയാണ്. ഇതേസ്ഥലം! ......ഇതേ സമയം! പക്ഷേ വർഷങ്ങൾപലതിനു മുമ്പ്! ഞാനിത്തോപ്പിൽ അന്നും— അവൾ ഇവിടംവിട്ട് എറണാകുളത്തേക്കു പോകുന്നതിന്റെ തലേദിവസം—ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ വന്ന് എന്റെ പുറകിൽ നിന്നതു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. മൃദുലകോമളമായ രണ്ടു പാണികൾ എന്റെ കണ്ണു പൊത്തിപ്പിടിച്ചു. അവളെന്നറിയാതെ ഞാനാ കൈകൾ തള്ളിമാററി. സന്തോഷം ഭാവിക്കുന്ന, എന്നാൽ കനത്ത വിഷാദഛായ മുഖത്തു നിഴലിച്ചിരുന്ന സുമയെയാണു ഞാൻ മുമ്പിൽ കണ്ടത്. അവൾക്കെന്തോ എന്നോടു പറയുവാനുണ്ട്. എന്നാൽ പറയുവാൻ ഒരു ലജ്ജ. അവൾ വന്നെന്റെ അടുത്തിരുന്നു. ലോകം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വെറും രണ്ടു പിഞ്ചുപൈതങ്ങളാണ് ഞങ്ങളന്ന്. അവളുടെ നിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ഒരു ചൂടുള്ളതുപോലെ എനിക്കുതോന്നി. 'സുമ !' ഞാൻവിളിച്ചു. 'രവി' എന്നു പ്രതിവചിച്ചുകൊണ്ട് അവളെന്റെ മടിയിലേക്കു വീണു.........അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. പക്ഷേ അവളുടെ ഉഷ്ണനിശ്വാസങ്ങളെ ആറിത്തണുപ്പിക്കുവാൻ അവ പര്യാപ്തമായില്ല.........അവൾ പൊട്ടിക്കരയുകയാണ്. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഒരു കഷണം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു വീഴാൻ പോകുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി...... ഞാനെന്നെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, ഞാനവളുടെ ആലിംഗനത്തിൽ അമർന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ കണ്ണും നിറഞ്ഞുകവിയുന്നുണ്ട്.......അവൾ എന്നോടായിപ്പറഞ്ഞു, 'അച്ഛന്' എറണാകുളത്തേക്കു സ്ഥലംമാററം കിട്ടിയതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ നാളെ പോകും.........നമുക്കിനി എന്നു കാണാം. ഒന്നിച്ചു കളിക്കാം, സംസാരിക്കാം!......ചേട്ടാ, ചേട്ടനെന്നെ......മറക്കല്ലേ! അവളുടെ ചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന കണ്ണുകൾ കണ്ണു

സമുദായം തന്നെയന്ന് ഉലഞ്ഞു താഴെ വീണു തകരും. പുരോഗമനക്കാർ എന്നു പറഞ്ഞാലും നമുക്ക അവരെ തിററിപ്പോററിക്കൊണ്ടു തന്നെ പോകണം. സമുദായത്തിൻെറ നട്ടത്തൂണുകളാണവർ.

നാട്ടാചാരങ്ങളുടെ നാരായ വേരുകളും!

അതുകൊണ്ട്,

"നാലുപേർ" സംഘത്തിനു

"സിന്ദാബാദ്!"

ചെറുകഥ.

പുളകംകൊള്ളിച്ച സമാഗമം

(അജീസ്; ആലുവാ)

മൂകമായ ഒരന്തരീക്ഷം എനിക്കന്നു കൂടുതൽ അഭികാമ്യമായിത്തോന്നി. ഒരു മുഷിപ്പൻപരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ് അവധി കിട്ടിയിട്ട് രണ്ടു ദിവസംമാത്രമായ എനിക്ക് ആ അവധി നുകർന്നുററിക്കുടിക്കുവാൻ നിശ്ശബ്ദമായ ഒരു ചുററുപാട് ആവശ്യമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ലല്ലോ?

കളിക്കാൻപോകുവാനോ, നടക്കാൻ പോകുവാനോ എനിക്കന്നു തോന്നിയില്ല. ഞാൻ നേരെ നടന്നു, തെക്കുവശത്തെ തെങ്ങിൻതോപ്പിലേക്ക്. ബഷീറിൻെറ 'ബാല്യകാലസഖി'യും എൻെറ കയ്യിലുണ്ട്. "രവീ!" ഞാൻ തോപ്പിൽ ചെന്നു അഞ്ചുമിനിററാകുന്നതിനുമുമ്പ് എന്നെ ആരോ പുറകിൽനിന്നു വിളിക്കുന്നതുകേട്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. നടക്കാൻപോകുവാൻ വിളിച്ചുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന ബാലനെയാണ് അവിടെ കണ്ടത്. ഞാനും ബാലനും സമപ്രായക്കാരും സഹപാഠികളും ആണ്. പോരെങ്കിൽ ബാലൻ എൻെറ അമ്മാവൻെറ മകനും. ബാലൻെറ ആഗമനം എനിക്കാദ്യം ഒരു മുഷിച്ചിലായി തോന്നിയെങ്കിലും ബാലൻെറ ഫലിതരസം എന്നെ കണക്കിലേറെ ആഹ്ളാദിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നു ഞങ്ങളും ഒരു സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ടു, നർമ്മസല്ലാപത്തിൽ. അതുമിതുമെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണവിഷയമായി. ബാലനു കൂടുതലായി പറയാനുണ്ടായിരുന്നതു കോളേജിലെ മൂന്നു കൊല്ലത്തെ അനുഭവങ്ങളേയും സുഹൃത്തുക്കളേയും പററിയാണ്. പെട്ടെന്നു സംഭാഷണം കോളേജ്ബ്യൂട്ടികളെക്കുറിച്ചായി. "കോളേജ്ബ്യൂട്ടികൾ" എന്ന പദംകൊണ്ടു സൌന്ദര്യമില്ലെങ്കിലും സൌന്ദര്യമുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്ന മഹിളാമണികളെയാണു ഞങ്ങൾ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ചട്ടി, ബ്രിട്ടൺ,..............തുടങ്ങി ഓരോ പേരും കിട്ടും അവർക്ക്. അവരോരോരുത്തരും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയദർപ്പണത്തിൽ ഓരോ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുപോയി. പെട്ടെന്നു സംഭാഷണരീതി ഓരോരുത്തരുടേയും പേരിൻെറ വിശേഷതകളെക്കുറിച്ചായി. അതിൽ കണക്കിലേറെ ഞങ്ങളെ ആകർഷിച്ച പേര് 'മിസ്സ് ജി. എസ്സ്. നായർ' എന്നതാണ്. 'ഇതാണ്' പരിഷ്കാരത്തിൻെറ പോക്ക്,' ബാലൻ പറഞ്ഞു. സ്ത്രീകളും പുരുഷനാമങ്ങളും!

ഞാൻ:—എന്തിനു നാം കാര്യമില്ലാതെ ഇതുമിതും ചിന്തിക്കുന്നു. കാണുന്ന സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ചുമിതും പറവാൻ നിനക്കു നാണമില്ലേ?

ബാലൻ:—വിഡ്ഢിത്തരം പറയാതെ ചേട്ടാ!..............വല്ലതുമുണ്ടെന്നു പറ, ഉം!... ...മനസ്സിലായി. ചേട്ടൻ പണ്ടേ ഒരു സൌന്ദര്യാരാധകൻ ആണ്. ഇപ്പോൾ പോരെങ്കിൽ സൌന്ദര്യറാണിയായ മിസ്സ് നായരുടെ ഹൃദയത്തിലെ ചക്രവർത്തിയും കൂടിയാണല്ലോ!.. ....ഉം..........ചേട്ടൻ കളിക്കുമ്പോഴും പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴുമെല്ലാം അവർ മറവളപതറാതെ ചേട്ടനെ പൊക്കിപ്പറയുന്നതു ഞാൻതന്നെ പലവുരു കേട്ടിട്ടുണ്ട്..........ഉം ....നടക്കട്ടെ!

ഞാൻ:—അധികപ്രസംഗം പറയാതെ ബാലാ. അവൾക്കെൻെറനേരെ 'ഒരു എടുത്തുചാട്ട'മുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഞാൻ അവളെയോ അവളെന്നെയോ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കു

ന്നില്ല...... ......അതെല്ലാമിരിക്കട്ടെ. എന്തായാലും ഞാനിന്ന് നടക്കാൻ വരുന്നില്ല. നീ പൊയ്ക്കോ. !

എന്റെ ഈ വിരസമായ പെരുമാറ്റം കണ്ട് നിരാശനായ ബാലൻ ഒന്നും പറയാതെ അവിടെനിന്നും പോയി. എന്നാൽ ചിന്താപരതന്ത്രനായി ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നുപോയി. എന്റെ ചിന്തകൾ അവിടെത്തന്നെ തങ്ങി നിൽക്കുകയാണ്. ഭൂതകാലസ്മരണയിൽ ആഴ്ത്തപ്പെട്ട ഞാൻ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങൾക്കധീനനായി മാറി. എന്റെ ബാല്യകാലജീവിതത്തിലെ ഓരോ സംഭവവും എന്റെ മനോമുകുരത്തിലൂടെ ഞാൻ വീണ്ടും ദർശിച്ചു. അതോടെ എന്റെ ചിന്ത എന്റെ ബാല്യകാല സുഹൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചായി ...... സോമൻ, റോയി,......സുമ......ഇവരോരുത്തരും ഇന്നും എന്റെ കൺമുമ്പിൽ മായാത്ത രൂപങ്ങൾ തന്നെ.

ഈ ചിന്തയിൽനിന്നും പിടഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഞാനതിനായി ശ്രമിച്ചു. അതിനൊരുപാധിയായി ആ പുസ്തകം വായിക്കാൻ ഞാനൊരുങ്ങി. ആ ബുക്കിന്റെ പേരിലേക്ക് എന്റെ കണ്ണുകൾ ഒരു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടെ പാഞ്ഞു.——'ബാല്യകാലസഖി' —ബുക്കിന്റെ പേരിനെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ അപ്പോഴത്തെ ചിന്ത. ഞാൻ വീണ്ടും ചിന്താകുലനായി. ഞാൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു, എനിക്ക് "മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ബാല്യകാലസഖി......എന്നെ ഹൃദയാഗമമായി സ്നേഹിച്ച ഒരു കളിത്തോഴി......സുമ അവളിന്നെവിടെ. ഇന്നും അവളെന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ ?

എന്റെ മുഖത്തു പൊടിഞ്ഞ വിയർപ്പുതുള്ളി ഞാൻ തുടച്ചുനീക്കി. എന്തോ കനംപിടിച്ച ഒരു ഭാരം തലയിലിരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ !......എനിക്കു സുമവിനെ കാണണം, കൺകുളിർക്കെ ആസ്വദിക്കണം!... ......അവളിന്നും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയണം. !

ബാല്യകാലസ്മരണകൾ വീണ്ടുമെന്നെ ചുറ്റിവലയുകയാണ്......ഞാനും എന്റെ കളിത്തോഴിയുംകൂടി ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ള സമയങ്ങൾ, സംഭവങ്ങൾ !......ഞങ്ങളൊന്നിച്ചു കളിച്ചു. ഒരു ക്ലാസിലല്ലായിരുന്നിട്ടുപോലും ഒന്നിച്ചു പഠിച്ചു : ഒന്നിച്ചാണു സ്കൂളിൽപോയിരുന്നത്. എന്നും അവൾക്കു മാധുര്യം തുളുമ്പുന്ന ഓരോ കഥകൾ കാണും എന്നെ കേൾപ്പിക്കുവാൻ! സുമ!, സുമ! ഉറക്കെ വിളിക്കണമെന്നെനിക്കു തോന്നി. എന്തിന് ? തപ്തമായ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മാധുര്യം തുളുമ്പുന്ന ആ കുളിർകാറ്റൊന്നു വീശിക്കുവാൻ!

എന്റെ ചിന്ത കാലത്തിന്റെ ഭ്രമണചക്രത്തെ വളരെ പിന്നിൽനിന്നും മുന്നോട്ടു ചട്ടിപ്പരിശോധിക്കുകയാണ്. ഇതേസ്ഥലം! ......ഇതേ സമയം! പക്ഷേ വർഷങ്ങൾപലതിനു മുമ്പ്! ഞാനിത്തോപ്പിൽ അന്നും— അവൾ ഇവിടംവിട്ടു എറണാകുളത്തേക്കു പോകുന്നതിന്റെ തലേദിവസം—ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ വന്ന് എന്റെ പുറകിൽ നിന്നതു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. മൃദുലകോമളമായ രണ്ടു പാണികൾ എന്റെ കണ്ണു പൊത്തിപ്പിടിച്ചു. അവളെന്നറിയാതെ ഞാനാ കൈകൾ തട്ടിമാറ്റി. സന്തോഷം ഭാവിക്കുന്ന, എന്നാൽ കനത്ത വിഷാദച്ഛായ മുഖത്തു നിഴലിച്ചിരുന്ന സുമവിനെയാണു ഞാൻ മുമ്പിൽ കണ്ടത്. അവൾക്കെന്തോ എന്നോടു പറയുവാനുണ്ട്. എന്നാൽ പറയുവാൻ ഒരു മടി. അവൾ വന്നെന്റെ അടുത്തിരുന്നു. ലോകം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വെറും രണ്ടു പിഞ്ചുപൈതങ്ങളാണ് ഞങ്ങളന്ന്. അവളുടെ നിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ഒരു ചൂടുള്ളതുപോലെ എനിക്കുതോന്നി. 'സുമ !' ഞാൻവിളിച്ചു. 'രവി' എന്നു പ്രതിവചിച്ചുകൊണ്ട് അവളെന്റെ മടിയിലേക്കു വീണു.........അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. പക്ഷേ അവളുടെ ഊഷ്മളനിശ്വാസങ്ങളെ ആറിത്തണുപ്പിക്കുവാൻ അവ പര്യാപ്തമായില്ല.........അവൾ പൊട്ടിക്കരയുകയാണ്. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഒരു കഷണം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു വീഴാൻ പോകുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി...... ഞാനെന്നെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഞാനവളുടെ ആലിംഗനത്തിൽ അമർന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ കണ്ണും നിറഞ്ഞുകവിയുന്നുണ്ട്.......അവൾ എന്നോടായിപ്പറഞ്ഞു, 'അച്ഛന്' എറണാകുളത്തേക്കു സ്ഥലംമാറ്റം കിട്ടിയതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ നാളെ പോകും.........നമുക്കിനി എന്നു കാണാം. ഒന്നിച്ചു കളിക്കാം, സംസാരിക്കാം!......ചേട്ടാ, ചേട്ടനെന്നെ......മറക്കല്ലേ! അവളുടെ ചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന കണ്ണുകൾ കണ്ണു

നിർകൊണ്ടു കതിർത്തിരുന്നെങ്കിലും രണ്ടു ചെറുമത്സ്യങ്ങളെപ്പോലെ അവ പെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനാക്കണ്ണുകളിലേക്കുറ്റുനോക്കി. മൂകമായ ഭാഷയിൽ ആ കണ്ണുകൾ എന്റെ മുമ്പിൽ എന്തോ കാണിക്കവെച്ചു. അതു പ്രേമാർപ്പണമായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കിന്നാണു മനസ്സിലാകുന്നതു്. ഞാനപ്പോഴും അവളുടെ ആലിംഗനത്തിൽ അമർന്നിരിക്കയാണ്! അവളെ വാരിക്കോരിയെടുത്തു് അവളുടെ രക്തനിറം കലർന്ന കവിൾത്തടങ്ങളിൽ തെരുതെരെ ചുംബിക്കണമെന്നു എനിക്കു തോന്നി.——എന്നാൽ?......അവൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു "ചേട്ടാ, എന്നെ മറക്കല്ലേ!" അങ്ങനെ ഞങ്ങളന്നു പിരിഞ്ഞു.

"ചേട്ടാ എന്നെ മറക്കല്ലേ!"..............എന്തിനു്? ആ ചോദ്യചിഹ്നം എന്നെ മിഴിച്ചുനോക്കുകയാണ്. സുധ, സുധ ആ ചിന്ത എന്നെ വിട്ടുമാറുന്നില്ല. ദിവസങ്ങൾ പറന്നു നീങ്ങുന്തോറും ആ പേരിനു ഒരു ഹൃദ്യത, ഒരു ആസ്വാദ്യത കൂടിവരുന്നതായി എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഞാനിന്നും സുധവിനെ മറന്നിട്ടില്ല. എനിക്കവളെ കാണണം. അവളോടു സംസാരിക്കണം. ആ കുറവാളിയെ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടു ചോദിക്കണം, 'സുധേ! നീ പന്ത്രണ്ടുവയസ്സുള്ള ഒരു ബാലികയായിരുന്നപ്പോൾ എന്തിനെന്നെ നിർലജ്ജം മാറോടണച്ചു് ആലിംഗനം ചെയ്തു? എന്തിനു മൂകമായ ഭാഷയിൽ എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രേമാർപ്പണം നടത്തി?.........ആ രംഗം ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞതുപോലെ തോന്നുന്നു, ചേട്ടാ എന്നെ മറക്കല്ലേ!.........'

ജസ്റ്റിസ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഏകപുത്രിയാണു സുധ. ഇന്നുമവൾ എറണാകുളത്തുതന്നെയായിരിക്കും. ഓ, ആ രൂപം എന്റെ മുന്നിൽനിന്നും മാറുന്നില്ല. അതെന്നോട് ഒട്ടിപ്പിടിച്ചുപോയി. 'ആ ചുരുണ്ട തലമുടി; വട്ടമുഖം; വണ്ണമില്ലാത്ത നീണ്ട വെളുത്ത ശരീരം......' ഞാനെങ്ങനെ മറക്കും എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ആ കാമിനിയെ. അവളുടെ കിലുകിലാശബ്ദവും, പെരുക്കിപ്പെരുക്കിയുള്ള നടപ്പും, കാപട്യമേശാത്ത നോട്ടവും സംഭാഷണവും ഞാനെങ്ങനെ വിസ്മരിക്കും?

ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു, എറണാകുളത്തു പോയി അവളെ കാണുവാൻ. ......പക്ഷേ...... എന്തു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നു പോകും? ......അതേ, അതേ, ബാലന്റെ വീടു എറണാകുളത്താണല്ലോ. ബാലൻ പോകുമ്പോൾ കംബൈൻഡ് സ്റ്റഡിക്കു് എന്ന വ്യാജേന അവിടെ പോകാം.......... എന്നിട്ടു്......എന്നിട്ടു്......ഞാനെന്റെ സുധവിനെ കാണും.........???

* * *

ഇന്നു ഞാനും ബാലനും എറണാകുളത്താണു്. ഉച്ച കഴിഞ്ഞു് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നിട്ടു എനിക്കുറക്കം വന്നില്ല. തല പുകഞ്ഞു വേവുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. വിവിധ ചിന്താപരമ്പരകൾ ചിറകടിച്ചു് എന്റടുത്തേക്കു് പറന്നുവരുന്നു. അതിൽ ഏറ്റവും മുന്നിൽ പറന്നുവരുന്ന ചിന്താപറവയുടെ മുകളിൽ സുധ ആസനസ്ഥയാണു്...... ഇനി കാത്തുനിൽക്കാൻ എനിക്കു സമയമില്ല. ഞാൻ ബാലനോടു ചോദിച്ചു ജസ്റ്റിസ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ വീടേതെന്നു്. അവനു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാൻ അതു ധാരാളം മതിയായിരുന്നു. ബാലൻ:— എന്താ, രവി! നിനക്കദ്ദേഹത്തെ കാണേണ്ട ആവശ്യം...... ഞാൻ നേരത്തെ കണ്ടതാ വരുന്നുണ്ടെന്നു്. നിനക്കിങ്ങനെയുള്ളടത്തെല്ലാം പരിചയം കാണും......അതിലത്ഭുതമില്ല........ എനിക്കറിയാം നീ ആരേക്കാണാനാ പോവുന്നതെന്നു്. വരുമ്പം വിശേഷമെല്ലാം പറയണേ! ജംഗ്ഷനിൽ കാണുന്ന ആ മാളികയാണ് അവരുടെ വീടു്.

പിറ്റേന്നു നാലുമണിയോടടുത്തു ഞാൻ തിരിച്ചു, ജസ്റ്റിസ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടിലേക്ക്. ജസ്റ്റിസിനെ കാണാനല്ല, എന്റെ സുധവിനെക്കാണുവാൻ. ഓരോ ചുവടു വെക്കുന്തോറും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചിന്തയ്ക്കു ഞാൻ വിധേയനായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഏഴു കൊല്ലം മുമ്പു കണ്ട ആകൃതിയിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ള ഒരു കോമള ബാലികയാണ് അവളെന്റെ കണ്ണിൽ ഇപ്പോഴും. എന്റെ പ്രതീക്ഷയിലെ സുധ അതിലധികമൊന്നും വളർന്നിട്ടില്ല.

ഞാനങ്ങു ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരു സോഫായിലിരുന്നു അവൾ വല്ലതും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരിക്കും. എന്നെ കാണുമ്പോൾ കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചിക്കൊണ്ടവൾ ഓടിവരും. എന്നിട്ടു മധുരശബ്ദത്തിൽ ആ പറവ ചിലയ്ക്കും. "രവിച്ചേട്ടാ, ഇത്രനാൾ എവിടെയായിരുന്നു? ഞങ്ങളെയൊക്കെ മറന്നുകളയാ

വിചാരിച്ചു അല്ലേ!...... ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണരീതി കുറേക്കൂടെ ഏറ്റമാകും, സരസമാകുമെന്നു......ഹ....ഹ......

ഈ സമയംകൊണ്ട് ആനന്ദഭവൻെറ (ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ വസതി) ഗോപുരവാതുക്കൽ ഞാനെത്തിയതു ഞാൻതന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. വാതിൽ തുറന്നു ഞാനകത്തേക്കു പ്രവേശിച്ചു. മുൻപിലത്തെ കോലായിൽ ജസ്റ്റീസ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എന്തോ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എൻെറ ശരീരമാകെ വിറകൊള്ളുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ കയറിച്ചെല്ലുമ്പോഴും "നിങ്ങളെന്തിനു വന്നു" എന്നു അദ്ദേഹം ചോദിച്ചാൽ ഞാനെന്തു പറയും? ആ തോന്നലിൽ ഞാനാകെ ഞെട്ടിപ്പോയി.

ധൈര്യമവലംബിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനങ്ങോട്ടു കയറിച്ചെന്നു. എൻെറ പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു സ്വാഗതമാണ് എനിക്കദ്ദേഹം തന്നതു്. ഇരിക്കാൻ ഒരു കസേര അദ്ദേഹംതന്നെ നീക്കിയിട്ടുതന്നു. എന്നോടു കുശലപ്രശ്നവുമാരംഭിച്ചു.

ജ. ഗോ. എന്തു പറ്റീ രവി, ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇങ്ങോട്ടൊന്നിറങ്ങാൻ. എന്തേ വഴി തെറ്റിപ്പോയതാണോ?

ഞാൻ. അല്ല, എൻെറ ഒരമ്മാവൻെറ വീടു ഇവിടടുത്തുണ്ട്. അവിടെ വന്നപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടൊന്നു കേറാൻ അവസരം കിട്ടി...

ഗോ. പിള്ള.........

ഞാൻ......സുമ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്.

ഗോ. പിള്ള. അവളിപ്പോൾ പാർക്കിലേക്കു പോയിരിക്കുകയാണ്.

ഞാൻ. അതല്ല, എവിടെ പഠിക്കുന്നു?

ഗോ. പിള്ള. അവൾ ആലുവാകോളേജിൽ ചേർന്നിട്ടു കൊല്ലം മൂന്നു കഴിഞ്ഞു. രവിയും ജൂണിയർ ബി. ഏ. ക്കല്ലേ? നിങ്ങളിരുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലേ? അവൾ പലപ്പോഴും രവിയെക്കുറിച്ചു പറയാറുണ്ടല്ലോ.

ഞാ. സുമ അവിടെയുണ്ടെന്നുതന്നെ ഞാനിപ്പോളാണറിയുന്നത്. അതെങ്ങനെ വരാനാണ്. ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ 'സുമതി' എന്നു പേരുള്ള കുട്ടികളേ ഇല്ലല്ലോ!

ഗോ. പിള്ള. അങ്ങനെ പറ്റിയേക്കാം. പേരുകൊണ്ട് അറിയാതെ പോയതാണ്. അവൾ പേരുതന്നെ അല്പം പരിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പറ്റിയതാണതു്. ഇപ്പഴത്തെ കാലമല്ലേ! പഴേ അമ്മിണിയും പാറുവും ഒന്നും രുചിക്കയില്ല.

ഞാൻ. അപ്പോൾ കോളേജിൽ എന്തു പേരാണ് വച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഗോ. പിള്ള. ജി. എസ്സ്. നായർ.

ഞാനാകപ്പാടെ ഒന്നു ഞെട്ടി. പക്ഷേ അതിനെ മറച്ചുകൊണ്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "ഓഹോ! എന്നാൽ ഞാനറിയും. ഞങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പിൽത്തന്നെയാണ്. പലതരം ചിന്തകൾ എൻെറ തലയിൽക്കൂടെ ചവുട്ടി നീങ്ങുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഒരു വിധത്തിൽ യാത്ര പറഞ്ഞു ഞാനവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞു. അവിടെനിന്നുമിറങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്കാകെ ഒരലച്ചിൽ പറ്റിയതുപോലെ തോന്നി. എൻെറ ചിന്ത എന്നെ വട്ടം കറക്കി. ഇനി എന്തു പറഞ്ഞു ഞാനവിടെച്ചെല്ലും? എൻെറ സുമയെക്കാണും?...... എന്നിട്ടും എനിക്കെൻെറ സുമയെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ?.......എൻെറ പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞ് അവളെത്രയോ വളർന്നുപോയി! എൻെറ സുമ, അവളെന്നെ മറന്നില്ല. എന്നാൽ...ഞാനോ അവളുടെ അപേക്ഷകളെ നിരസിച്ചു. അവളുടെ സാമീപ്യത്തെ വെറുത്തു. എൻെറ സുമ, "ജി. എസ്സ്. നായർ" എന്ന മൂടുപടം കെട്ടി എന്നെ വഞ്ചിച്ച സുന്ദരി, എന്നോടു നീ ക്ഷമിക്കുമോ? ഇവ്വിധത്തിൽ എൻെറ ചിന്ത നാലുപാടും തപ്പിത്തപ്പി നീങ്ങുകയാണ്.

പെട്ടെന്നെൻെറ തോളിൽ വല്ലാത്ത ഒരു ഭാരം വന്നിടിച്ചതുപോലെ തോന്നി. എൻെറ വലത്തേതോളിൽനിന്നും രക്തമൊഴുകുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. പക്ഷേ മുറിവു സാരമില്ല.........വല്ലാത്ത ഒരു മരവിപ്പ്! ഒരു സംഭ്രമം! ഞാൻ കണ്ണു തുറിച്ചുനോക്കി. കാറിൽ ഒരു സ്ത്രീയും ഡ്രൈവറും മാത്രമേയുള്ളു.........അവരാരു്?

"അയ്യോ! എൻെറ രവിയോ" എന്ന ഒരു കരച്ചിൽ ആ യുവതിയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. ഡ്രൈവറും ആ സ്ത്രീയുംകൂടെ എന്നെ ആ കാറിലേക്കു വാരിക്കോരി എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. അർദ്ധപ്രജ്ഞനായിരുന്ന എനിക്ക് ഇതൊന്നും അറിയാൻ സാധിച്ചില്ല........ഞാ

ൻ കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുടെ മടിയിൽ തലയും വെച്ചു് ഞാനാ കാറിൽ കിടക്കുകയാണു്. മുമ്പിൽ കാറിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു ഡ്രൈവർ. എനിക്കു സംഗതികൾ ഏതാണ്ടു മനസ്സിലായി. എന്റെ സ്വപ്നറാണാസ്ത്രീ! പാർക്കിൽനിന്നും വരുന്ന വഴി അവരുടെ കാർ എന്റെ തോളിലൊന്നുരസിയതിനാൽ പരിഭ്രാന്തരായ അവർ എന്നെ ആശുപത്രിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകയാണു്. വികാരങ്ങൾ എന്നെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതായി തോന്നി. ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഇടുങ്ങിയ ഒരു ലോകം !......വളരെ വിഷമിച്ചാണെങ്കിലും ഞാൻ വിളിച്ചു, "സുമ!" കണ്ണുനീരിൽ മുങ്ങിയിരുന്ന എന്റെ സുമ പ്രതിവചിച്ചു,......"നാ...ഥാ"

ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി. എനിക്കൊരു പുതുജീവൻ അനുഭവപ്പെട്ടു. എന്റെ പ്രതീക്ഷകൾ സാഫല്യം പ്രാപിക്കയാണു്. ഞാൻ അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു ഉററുനോക്കി. ചാരിതാർത്ഥ്യസൂചകമായി ആ 'വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ' എന്റെനേരെ ക്ഷമാപണം ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ അകന്ന ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ വീണ്ടുമൊന്നിച്ചു. വല്ലാത്ത ഒരു വിധത്തിലെന്നു മാത്രം !. പുളകംകൊള്ളിച്ച വല്ലാത്ത ഒരു സമാഗമം.